

YENİ DEMOKRASİ YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org

Sayı: 2003-24 24 *Yıl:2 *19 Aralık 2003-2 Ocak 2004 *Fiyatı: 500 000 TL ISSN:1303-9350

Irak'taki direnişin Saddam'ın yakalanması ile kırılacağını hayal edenlere inat;

İŞGALE KARŞI DİRENİŞ SÜRÜYOR

ABD ve İngiliz emperyalizmi son kozu olarak "direnin lideri" dedikleri Saddam Hüseyin diktatörünü yakalayarak "zafer çığlıkları" atmaya ve direnenlere "güç gösterisi" yaparak mesaj vermeye çalışırken; Irak halkı direnişi büyüterek mesajı yanıtlıyor.

EMPERYALİSTLERİN HEVESİ KURSAKLARINDA KALACAK

Korku imparatorluğunun ödleğ şefi Bush'un, karısına bile haber vermeden illegal biçimde sabahın köründe Bağdat'taki bir askeri birliğe iki saatliğine moral gezisi düzenlediği şartlarda, şimdi de Saddam'ın "yakalanması" ile yeniden "zafer" şarkıları söylemeye başladılar.

"Zavallı" bir kılıkta ve "uysal" haldeki Saddam görüntüleri, işgale karşı direniş kırmanın en önemli argümanı kılınmak isteniyor. "Heykeli bile daha fazla direndi", "Torunu kadar olamadı" diye zafer çığlıklarını alaylı başlıklarla süsleyen para-medya kuruluşları, kutlamalara giriştiler. Oysa Saddam'ın bir fare deliğinde saklandığını söyleyerek dalga geçen emperyalistler halkların gelişen mücadelesi karşısında kendileri saklanacak delik dahi bulamayacaklardır.

TARİH DİRENİŞLE YAZILIYOR

Bugün için emperyalistler birçok şeyi yapmaya muktedir durumdadır. Sisteme zor yoluyla da olsa hakimdirler. Ama tarihin çarklarını geriye doğru çevirmeyi başarmaları mümkün değildir. Dünya halklarının sınıf mücadeleleri tarihi boyunca elde ettiği kazanımlardan kolay vazgeçmeyecekleri sayısız deneyle sabittir. Filistin halkı anormal derecedeki askeri güç dengesizliğine rağmen İsrail savaş makinesine karşı direnmektedir. Irak halkı önderlik ve örgütlülük açısından büyük dezavantajlara karşın işgale boyun eğmeyecektir.

EMPERYALİZMİN KORKULARI GERÇEKTİR

Emperyalistlerin ve faşistlerin korkularını diri tutan kendi gerçekliklerinin ayırında olmalarıdır. Onlar farklı manipülasyon noktaları geliştirseler de asıl tehdidin nereden geliştiğini ve gelişeceğini iyi biliyorlar. Korkularını büyütecek olan ise bizim bu gerçekliğin bilincine varabilmemizdir. Bu bilince varmamız, o doğrultuda cesaret kuşanmamıza ve harekete geçmemize neden olacaktır. Bütün olgular, bütün gelişmeler bize döne döne bunu anlatıp duruyor..

Emperyalist Küreselleşme & Savaşa Karşı BOMBAY DİRENİŞİ 2004

Küreselleşme karşıtı hareket giderek "karşılar" ve ardından "alterler" hareketi haline dönüşürken, Halkların Uluslararası Mücadele Ligi için Sosyal Forumcu anlayışa karşı ideolojik mücadele yürütmek anti-emperyalist cepheyi oluşturmak açısından vazgeçilmez bir önemdedir.

Verilen bu önemin bir göstergesi ve parçası olarak DSF'nin Hindistan-Bombay'da yapacağı yıllık toplantısıyla eşzamanlı olarak, DSF'nin Hindistan-Bombay'da yapacağı yıllık toplantısıyla eşzamanlı olarak, 17-20 Ocak tarihleri arasında Emperyalist Küreselleşme ve Savaşa Karşı Bombay Direniş 2004 adı altında bir toplantı örgütlüyor.

İşçi-köylü'den

HALKLARIN HAKLI
VE MEŞRU MÜCADELESİ
SALDIRGANLIKLA BOĞULAMAZ

Sayfa 30

ILPS ve DDSB'den DİRENİŞ ZİYARETİ

Taşeron olarak çalıştırılan PTT işçilerinin 2 aydır Bahçelievler Postanesi önünde sürdürdükleri haklı ve meşru direniş Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS) bileşenleri ve Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB) destek ziyaretinde bulundu. 14 Aralık günü "Yaşasın sınıf dayanışması", "Birlik Mücadele Zafer" vb. dövizlerle "PTT işçisi yalnız değildir", "Zafer direnen emekçinin olacak" sloganlarıyla işçileri ziyaret eden ILPS ve DDSB, aralarında topladıkları yardımları da PTT işçilerine ilettiler. ILPS, DDSB ve Tuzla Deri-İş Sendikası adına yapılan konuşmaların ardından Tohum Kültür Merkezi çalışanlarının söyledikleri direniş türküleri ve halaylarla ziyaret sona erdi. PTT işçileri adına teşekkürlerini ileten işçi temsilcisi de, bundan sonra seslerini duyurmak için daha yoğun bir mücadele vereceklerini ve herkesi yanlarında görmek istediklerini ifade etti. (İstanbul)

HPG gerillaları

Dersim'de toprağa verildi

20 Kasım 2003 tarihinde Bingöl Karlıova ilçesinin Karacehennem bölgesinde TC kolluk güçleriyle HPG gerillaları arasında çıkan çatışmada şehit düşen 14 HPG gerillasından Erol Bul, 3 Aralık 2003 günü ailesi tarafından memleketi olan Dersim'e getirildi. Tunceli Cemevi'nde bir gün bekletilen Bul'un cenazesi 4 Aralık'ta yaklaşık 30 araçlık konvoyla Pertek ilçesine bağlı Kacarlar köyü mezarlığına götürüldü. Burada yaklaşık 300 kişi Bul'u sonsuzluğa uğurlarken, tüm devrim ve komünizm şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşunun ardından "Şehit namırım" sloganları eşliğinde defin işlemi yapıldı.

Aynı çatışmada şehit düşen HPG gerillası Metin-Şoreş kod adlı Akif Uruk'un cenazesi de ailesi tarafından 6 Aralık Cumartesi günü Tunceli Cemevine getirildi. Cenaze burada bekletilirken 'barış ve demokrasi' yolunda şehit düşenler için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Cemevinde toplanan yaklaşık 250 kişi cenazeyi alarak Tunceli Belediye Mezarlığına götürdü. Defin işleminin ardından kitle araçlara binerek mezarlıktan ayrıldı. (Malatya)

Türk-İş'te değişen birşey yok

Türk-İş 19. Olağan Genel Kurulu; sendika bürokratlarının yoğun kulis faaliyetlerinin, koltuk kavgalarının gölgesinde, yapılan eleştirilere rağmen geçmişte izlenen sarı-bürokrat-işbirlikçi çizgisinde ısrar kararı alınarak gerçekleştirildi. 3-7 Aralık tarihlerinde Milli Eğitim Bakanlığı Şura salonunda düzenlenen kurulunun ilk günlerine damgasına vuran başbakan R. Tayyip Erdoğan'ın konuşması oldu. Erdoğan; iş yasasını savunarak kamuda artık kimsenin yatarak para kazanamayacağını iddia ederek özelleştirmelerin devam edeceği müjdesini(!) verdi. Tepki gösteren sendikacıları da azarlayan Erdoğan; sendikacıların tüm toplumu temsil etmediğini söyleyerek sert sözler sarfetti. Konuşmalara Tes-İş ve Yol-İş üyeleri yoğun alkışlarla destek verdiler. Öncesinde konuşan Salih Kılıç'ın söylediklerini politik bir ağızla onu aratmadan ifade eden Erdoğan, Türk-İş yönetimi ile arasındaki sıcak ilişkiye vurgu yaptı. Belediye-İş, Basın-İş, TEKSİF, Deri-İş, Hava-İş, Türk-İş'in izlediği politikaları eleştirerek iş yasası, özelleştirmeler, iş güvencesi konularında sırtını işçiye döndüğünü söyleyerek baştan aşağı değişim istediler. Haber-İş, Şeker-İş ise Türk-İş yönetimine sahip çıktı. Petrol-İş'in yönetime yönelik eleştirileri dikkat çekerken Türk Metal sendikası özeleştirmele-ri savundu. Genel olarak sönük geçen kurul-tayın en hareketli anı Petrol-İş Başkanı Mustafa Öztaşkın'ın konuşması oldu "KİT'ler halkındır satılmaz" sloganı atan delegeler özelleştirmelere tepki gösterdiler. Toleyis, Sağlık-İş, Tarım-İş, Liman-İş, Maden-İş de

mevcut durumdan memnun olmadıklarını ifade ettiler. Kurul öncesinde TEKSİF başkanı Zeki Polat başkanlığında bir listeden söz edildi. Ardından Belediye-İş'in devreye girmesi ile Tes-İş'in başkanlığındaki bir listede tutuldu. Ancak listeye destek veren ve başkanlar kurulunda "Kılıca bizden oy yok" tavrı belirleyen Tek Gıda-İş; Genel sekreteri Mustafa Türker'i Kılınc'ın listesinden aday yaptı. Tes-İş Başkanı Kumlu ise yine Kılınc'ın listesinden sekreter adayı oldu. Yapılan seçimlerde Hava-İş oy kullanmadı. Kılınc'ın listesi seçimleri kazandı. Salih Kılıç'la devam kararı verildi.

AYNASI İŞTİR KİŞİNİN LAFBA BAKILAMAZ

Toplantılarda katılımın oldukça düşük olduğu kurulda Türk-İş'i destekleyen birkaç sendika dışında genel olarak bütün sendika başkanları Türk-İş'in politikalarını eleştirerek bu şekilde devam etmeyeceğini söyledi. Ancak ortaya çıkan tabloya bakıldığında Salih Kılınc başkanlığında tek bir listeyle seçime gidildi. Sendikacıların yaptıkları eleştirilerin ana yönü işçi sınıfına yönelik sürdürülen kapsamlı saldırılar karşısında Türk-İş'in yüzünü sınıfa dönmesi gerekliliği idi. Bunun gerçekleşebilmesi için yapılacak müdahale ise işçilerin öfkelerini yatıştırmak için yapılan konuşmalardan öteye geçmedi. Kısacası işçi sınıfından binlerce işçi işten atılırken işyerleri kurlsız, esnek çalışma dayatırken Türk-İş'in sınıfa dönük yaklaşımında değişen birşey olmayacak. (Ankara)

19 Aralık katliamı ve Irak işgali protesto edildi

19 Aralık 2000 katliamının 3. yıldönümü ve emperyalistlerin Irak işgali Zürih'te yapılan bir yürüyüşle protesto edildi. 13 Aralık 2003'te saat 14:30'da Helvetia Platz'da başlayan ve saat 16:30'da Zürih Türk Konsoloslugu önünde sona eren yürüyüşe yaklaşık olarak 500 kişi katıldı.

Bu yürüyüşe TKP/ML, MKP, TİKB, MLKP ve dayanışma amacı ile TKEP/L'nin yanısıra İran Kürtlerinden olan ve siyasi mülteci talepleri reddedilen insanlar, yaptıkları açlık grevinin taleplerini dile getirmek ve eylemi desteklemek amacı ile yürüyüşe katıldılar.

Yürüyüşün en önünde 19 Aralık katliamını kınayan Almanca pankartın yanısıra "Emperyalist İşgale Hayır" pankartının ardısıra yürüyüşe katılan örgütlerin pankartları yer alıyordu. Yürüyüş boyunca bildiriler dağıtıldı. "Hücreler ölümdür, hücrelere hayır", "İzolasyon ölümdür, izolasyona hayır", "Yaşasın enternasyonal da-

yanışma", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Bedel ödedik bedel ödeceğiz", "Faşizme karşı omuz omuz" vb. sloganlar yürüyüş boyunca Almanca ve Türkçe olarak atıldı. Konsolosluk yanına gelindiğinde kitle hep birlikte "İşte burası, katiller yuvası", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Faşist devlet hesap verecek" sloganlarını attılar. Konsolosluk önünde Ölüm Orucundan çıkan iki devrimcinin Ölüm Orucularına ve emperyalist işgale ilişkin yaptıkları konuşmalardan ve devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşundan sonra, toplu halde İranlı devrimcilerin kaldıkları yerin ziyaret edileceği söylendi. TKP/ML taraftarları ve diğer devrimci örgütler açlık grevinin yapıldığı yere giderek, kendilerinden bir istekleri olup olmadığını sordular. İranlı devrimcilerin kaldığı bu yer, Zürih Gençlik ve Kültür Merkezi tarafından düzenli olarak ziyaret edilmek ve ilişki kurulmakta.

Yunanistan'da Irak halkıyla dayanışma yürüyüşü

Irak halk direnişi sadece kendi kaderinin değişimini ateşlememiş, dünya halklarına da lokomotif bir güç olmuştur. Dünyaya hakim kılınmaya çalışılan "Kağıttan kaplan Amerikan yenilmezliği" de her yerde çatırdamaya başlamıştır. Bunun verdiği güç ve moralle birlikte halkların mücadelesi de her yerde boy vermektedir.

Bu mücadelelerin önemli halkalarından birini oluşturan Yunanistan'da da bu amaç doğrultusunda 13 Aralık Cumartesi günü Irak halkıyla dayanışmak için bir eylem gerçekleştirildi. İki hafta öncesinden YKP/ML tarafından yapılan çağrıya; sendikalar, dernekler, siyasi parti ve oluşumlar, öğrenci dernekleri ve Türkiyeli devrimcilerden destek geldi. Fakat bazı örgütlerin imza atmalarına rağmen gelmemeleri ise ayrı bir olumsuzluktu. Ayrıca Yunanistan'da yapılacak se-

çimler dolayısıyla meclis dışı önemli sol güçlerin bu eylemi gündemlerine almamaları ise reformizmin kronik hastalığının bir tezahürüydü.

Bütün bunlara rağmen eylem 13 Aralık günü gerçekleştirildi. Kitle Akademi'de toplanmaya başladı. İlk olarak çeşitli mesajların okunduğu eylemde, ardından Ekmek ve Adalet dergisi taraftarlarından oluşturulan SEVCAN çocuk grubu sahne aldı. Kürtçe, Türkçe ve Yunanca parçaları seslendiren grup, kitle tarafından beğeni topladı. Bunun ardından kitle parlamento'ya doğru yürüyüşe geçti. Irak halkıyla dayanışma içerikli sloganların atıldığı ve pankartların taşındığı yürüyüş toplanma alanına gelmesiyle son buldu. Yürüyüşe Türkiye'den Atılım, Devrimci Demokrasi, Partizan ve Ekmek ve Adalet okurları katıldı. (Atina)

**İşçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

ABONELİK ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Yurtdışı Hesap Numaraları Sema Gül Euro Hesabı

Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00 009
Halk Bankası
Laleli Şubesi: 3474/63487
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

ABD, Irak'taki tıkanıklığını aşamayacak

Saddam Hüseyin, Irak'ın Tikrit kentinde düzenlenen bir operasyonla sağ olarak yakalandı. Bu gelişme işgalciler tarafından direnişin zayıflayacağı yönünde gösterilmeye çalışılsa da durumun böyle olmayacağı bugünden görünüyor. Irak'ta her geçen gün giderek büyüyen ve daha organize hale gelen direniş, Saddam Hüseyin'i aylar öncesinden aşmıştır.

İşgal altında tutulan Irak'ta yeni gelişmelerle karşı karşıyayız. 14 Aralık tarihinde Irak'ın Tikrit kentinde ABD askerleri tarafından yapılan operasyonda Saddam Hüseyin yakalandı. Bu gelişme, işgalciler tarafından direnişin zayıflayacağı yönünde gösterilmeye çalışılsa da, durumun böyle olmayacağı bugünden görünüyor. ABD emperyalizmi sürekli olarak Irak'ta giderek büyüyen direnişi Saddam Hüseyin'in yönlendirdiği şekilde bir kampanya yürüterek, hem halkın Saddam Hüseyin'e olan öfkelerini kendi lehine çevirmeye çalıştı hem de dünya kamuoyunu yanıltmaya çalıştı. Yayımlanan ilk görüntülerinde Saddam Hüseyin bulunduğu yerin bir yeraltı sığınağı olması ve yanında direnişi organize edebilecek hiçbir araç ve dokümanın bulunmaması, direnişi örgütleyen bir komutan olmadığını, sadece kendini korumak için saklandığını ortaya koyuyor. Bu nedenle **Saddam Hüseyin'in yakalanması işgalcilere kısa süreli bir moral olmaktan öte bir anlam ifade etmeyecek.**

Bugün Irak'taki direniş Saddam Hüseyin'i çoktan aşmış durumdadır. ABD'de yayınlanan Time dergisi muhabirleri **Brian Bennett** ve **Michael Ware** tarafından verilen haberde bu durum daha açık görünüyor. Direnişçilerle kaldıkları yerlerde görüşen, zaman zaman onlarla beraber saldırıya giden ve önemli bilgiler elde eden muhabirler, direnişin ABD'lilerin düşündüğünden çok büyük olduğunu vurguluyor. Görüştikleri direnişçi bir hücre lideri, **Ebu Ali** adlı kişinin "**Bush'un tüm askerlerinin kendileri defoluncaya ya da çölü onlara mezar edinceye kadar birer birer öldüreceğiz**" dediğini aktarıyor. Washington Times gazetesine konuşan bir başka direniş grubu lideri ise, savaşın başladığı günlerde kendisinin ABD yanlısı olduğunu belirtiyor. Kod adı **Ebu Mücahit** olan Bağdat'lı direniş lideri, ekibinin ne Saddam Hüseyin'den ne de El Kaide'den emir aldığını belirtiyor ve Saddam tekrar iktidara gelirse ona karşı da savaşacaklarını açıklıyor. ABD ordusuna desteğini "**kurtarıcı gibi değil, işgalci gibi**" davrandığını gördükten sonra kestiğini belirten Mücahit, "**hiçbirimiz ölmekten korkmuyoruz, ama bu iş zor. Çünkü biz yalnızca insanız, işçiyiz. Asker değiliz**"

diyor. Mücahit'in bu sözleri, işgalden sonra direnişin her geçen gün nasıl organize hale gelerek büyüdüğünü göstermesi bakımından önemli.

Bugün Irak'ta gelişen direniş, ABD emperyalizminin Ortadoğu üzerinde uygulamaya koyduğu yenden şekillendirme politikasını, etkileyen bir duruma gelmiştir. İşgalin başladığı 20 Mart'tan günümüze 448'i ABD'li olmak üzere toplam 528 işgalci asker öldü. Bu direnişle birlikte Ortadoğu üzerinde uygulamaya çalıştığı politikada, ABD emperyalizmi "**Vietnam Sendromu**" yaşamakta ve bir çıkmaza doğru sürüklenmektedir.

ABD Başkanı Bush ve çetesi, Saddam Hüseyin'in yakalanmasını da özellikle başkanlık seçimlerinin yaklaşması ve seçimler öncesi her geçen gün düşen halk desteğini yeniden kazanmak için kullanacaktır.

Bu çıkmazı aşmak için ABD emperyalizmi çeşitli manipülasyon kampanyalarıyla kitleleri kazanmanın hesabını yapmaktadır. ABD Başkanı Bush ve çetesi, Saddam Hüseyin'in yakalanmasını da özellikle başkanlık seçimlerinin yaklaşması ve seçimler öncesi her geçen gün düşen halk desteğini yeniden kazanmak için kullanacaktır. Mevcut ABD politikaları için de en uygun olan Bush ve çetesi olması bakımından bu önemlidir. **Bu kısa pansuman da ABD emperyalizminin tıkanıklığını aşmaya yetmeyecek, aksine direniş bu tıkanıklığı daha da büyütecektir.**

Bu durumun ABD emperyalizmi de farkındadır ve bu tıkanıklığı aşmak için daha birçok politika devreye sokmaya çalışacaktır. Tıkanıklığı aşmak için Türkiye'yi de önümüzdeki dönemde daha aktif olarak kullanmaya ihtiyacı vardır. Daha aktif diyoruz,

çünkü Türkiye'de ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda örgütlenmiş bir devlet modeli vardır. Yıllardır ABD emperyalizmi özellikle Ortadoğu ve Kafkaslar'daki politikalarını Türkiye üzerinden uyguladı. Türkiye ABD'nin çıkarları için Kore'den Afganistan'a kadar asker gönderdi, "**komünist tehlikeye**" karşı cephe ülkesi oldu. 1 Mart'ta meclisten asker gönderme tezkeresinin bir yol kazası sonucu çıkmamasından ve sonrasında tezkere çıkartılsa da Irak'a Türkiye askeri gönderilmemesi ya da şimdilik ertelenmesinden Türkiye'yi Irak işgalinde ve sonrasında kullan-

kiye'deki askeri varlığının daha da artırılacağı belirtildi. Bu noktada İncirlik Üssü'ndeki ABD askerlerinin sayısı artırılacak.

Tüm bu gelişmeler aynı zamanda emekçi halka yönelik kapsamlı saldırıları ifade etmektedir. Ülkenin sürüklendiği çıkmaza karşı anti emperyalist mücadelenin geliştirilmesinin önemi çok büyüktür. Halka açlık, yoksulluk ve katliamdan başka verecek hiçbir şeyi olmayan emperyalist kapitalist sistemin içinde bulunduğu çıkmaz, mezarının daha derin olmasını sağlayacaktır.

Bugün Irak'ta gelişen direniş, ABD emperyalizminin Ortadoğu üzerinde uygulamaya koyduğu yenden şekillendirme politikasını, etkileyen bir duruma gelmiştir. İşgalin başladığı 20 Mart'tan günümüze 448'i ABD'li olmak üzere toplam 528 işgalci asker öldü.

madığı ve kullanmayacağı anlamı çıkmamalı. ABD emperyalizmi Ortadoğu'daki dengeleri de dikkate alarak Türkiye'yi en iyi şekilde kullandı ve kullanmaya devam ediyor. ABD Savunma Bakanı Danold Rumsfeld; "**Türkiye'yi ülkenin kuzey bölümüne geçiş noktası olarak kullanıyoruz**" (13 Aralık 03) diyor.

1 Mart tezkeresinin meclisten geçmemesi yol kazasından başka bir şey değildir. TC'ye, yaptıklarının cezası olarak kulakları çekilerek yeniden bir çekidüzen verildi. İstanbul'da yaşanan son bombalı saldırıları bahane ederek, Bush'un "**Türkiye artık bir cephe ülkesi**" açıklaması bu çeki düzenden sonra TC'nin önümüzdeki dönemde nasıl kullanılacağına bir göstergesi. Bu doğrultuda ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı **Marc Grossman**'ın, 9 Aralık'taki Türkiye ziyaretinde de ABD emperyalizminin Tür-

Sınıfsal Bakış

SİZ SAKLANACAK DELİK BİLE BULAMAYACAKSINIZ!

Tam 3 yıl önce, 20 hapishaneye birden aynı günde, onbinlerce asker, polis, özel tim vd. güçler eliyle saldırı düzenleyerek **F tiplerinin** kanlı açılış gösterisine girişenler, katliam ve sevkten başkaca bir şey elde edemediler. Ama televizyonlara çıkıp **“operasyonlarının kutlaması”**nı yapmışlar, başarılarının övücünü kamuoyu ile paylaşmışlardı. **İzolasyon/tecrit** cenderesine aldıkları devrimcilerin iradesini kırmak için o tarihten beri bütün güçleriyle **nafile** bir çaba gösteriyorlar. Bir süredir ise, **teslimiyet tanımaz** direniş karşısında yeni saldırı hamleleri yapmanın hazırlıkları içerisinde.

ABD ve İngiliz emperyalistleri ise Irak'a saldırı başlatıp Bağdat'a ulaştıklarında, Saddam heykellerinin yıkılışı görüntülerinin eşliğinde, dünyaya **meydan okuma** demeçleri vermişlerdi. Aradan yirmi gün geçmişti ki **1 Mayıs'ta** savaşın sona erdiğini ilan ettiler. Ne var ki çok değil bir ay sonra neye uğradıklarını şaşırıyorlar. Giderek büyüyen ve yaygınlaşan **direniş** karşısında, korku ve panik içinde, ölü ve yaralıları hesaplayamaz oldular.

Korku imparatorluğunun ödleğ şefi Bush'un, karısına bile haber vermeden **illegal** biçimde sabahın köründe Bağdat'taki bir askeri birliğe iki saatliğine moral gezisi düzenlediği şartlarda, şimdi de Saddam'ın **“yakalanması”** ile yeniden **“zafer”** şarkıları söylemeye başladılar. **“Zavallı”** bir kılıkta ve **“uysal”** haldeki Saddam görüntüleri, işgale karşı direnişi kırmamanın en önemli argümanı kılınmak isteniyor. **“Heykeli bile daha fazla direndi.”**, **“Torunu kadar olmadı.”** diye zafer çılgınlıklarını alaylı başlıklarla süsleyen paramedya kuruluşları, kutlamalara giriştiler. Kurulacak bir düzmece mahkemede, yine kendi onayları ve azmettiricilikleri ile işledikleri suçlar nezdinde emperyalist işgal **meşru** kılınmaya çalışılacak. Bu gelişme,

işgalci zorbaların direnişe karşı şiddetin ve katliamın dozunu daha da artırmasını beraberinde getirecektir.

Ancak heveslerinin kursaklarında kalacaklarına **yine** tanık olunacak. Mutlukları kısa sürecek, zafer şarkılarını tamamlamayacaklardır. **Bugün için** emperyalistler bir çok şeyi yapmaya muktedir durumdadır. Sisteme **zor** yoluyla da olsa hakimdirler. Ama tarihin çarklarını geriye doğru çevirmeyi başarmaları mümkün değildir. Dünya halklarının sınıf mücadeleleri tarihi boyunca elde ettiği kazanımlardan **kolay** vazgeçmeyecekleri sayısız deneyle sabittir. Filistin halkı anormal derecedeki askeri güç dengesizliğine rağmen İsrail savaş makinesine karşı direnmektedir. Irak halkı önderlik ve örgütlülük açısından büyük dezavantajlara karşın işgale boyun eğmeyecektir. Konu açık işgal olduğunda bu durum bütün halklar açısından **büyük oranda** geçerlidir.

Yine ülkemiz açısından ele aldığımızda, bugün için faşist diktatörlük dilediği gibi hüküm sürme konusunda **pervasız** bir rota tutturabilmektedir. Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının devleti bütün kurumlarıyla sistemi elinde bulundurmaktadır. Bu devlet yıkılıp, sistem tasfiye edilene kadar da bu durum **esas olarak** böyle seyredecektir. Gerek ekonomik, akademik, demokratik mücadele alanında, gerekse de halk savaşının safhalarında elde edilecek mevzi ve stratejik kazanımlar olsa da bu gerçekliğin hep bilincinde hareket edilecektir. Ancak onların **hiçbir zaman** gücünün yetmeyeceği şeyler de vardır. Bunların başında **komünistlerin iradesi** gelir. İşte, şartlar ne olursa olsun, güç dengesi nasıl kurulursa kurulsun, komünistler iradelerini **prensip olarak** teslim etmezler. Faşizmin komünistlerin iradesini kırmaya, onları teslim almaya, boyun eğdirmeye **güçü yetmez**. Yenilgiye uğra-

mak, tökezlemek, zaafiyet göstermek başka bir şey, **teslimiyet** başka bir şeydir.

Sınıf mücadelesinin teslimiyet-direniş ekseninde çözümlemesi, bir kararlılık ya da güçten öte sınıfın **niteliğiyle** ilgili sonuçlar üretir. İleriye temsil eden, gelecek adına rol oynayan, devrimci olan direnmek **zorundadır**. Bu **bilim** adına da böyledir. Yine, tarihin akışını durdurmaya çalışana, geriye götürmeye kalkışana karşı koyulmak zorundadır. Bu, doğal manada insanlığın ileriye dönük yüzünü yansıtır. Proletarya ve onun önderliğindeki halk sınıflarının **mevzilenişi** bu çerçevede anlam kazanmaktadır.

Gerek dünyada ve bölgemizde gerekse de ülkemizdeki gelişmeleri doğru okumalıyız. ABD emperyalizmi açısından 11 Eylül ile ivme kazandırdığı operasyonlar zinciri **devam** ettirilmektedir. Azerbaycan seçimleri, Gürcistan'daki “kadife” darbe, Kuzey Kıbrıs seçimleri, AB'nin yeni üyeleri üzerinden Rusya'nın kuşatılması, Rumsfeld'in Grossman'ın sığınağına yaptıkları ziyaretler ve verdikleri demeçlerle sergilendiği üzere, **açıktan** atılan adımlardır. Bush'un 15-20 Kasım İstanbul eylemlerinin ardından verdiği **“Şimdi Türkiye terörle mücadelede bir cephe”** demecinden sonra, Grossman'ın Ankara ziyaretinde, **“Türkiye'yi terörle mücadelede merkez ülke olarak görüyoruz. İlişkilerimizi bu zeminde yeniden tanımlayalım, yeniden yapılandıralım.”** sözleri anlamlıdır.

Genel anlamda emperyalist sistem ve bunun tek tek ülkelerdeki yansıması olarak bütün ekonomilerde yaşanan krizlerin gelir dağılımındaki adaletsizliği ileri boyutlara çekmesine paralel sınıf mücadelesinin keskinleşmesi olgusu, hak ve özgürlükler alanını **giderek** daraltmaktadır. Bu **bütün** rejimler açısından geçerlidir. Dolayısıyla emperyalistlerin sıkça telaffuz ettiği **“terörün küreselleşmesi”** ifadesi, sözü edilen eylemler sayesinde **“küreselleşme”** adı verilen sınırsız talan ve saldırıganlığa **alan açma** argümanı haline getirilmektedir. Kontrol içi veya dışı **“terör”** eylemleri, istikrarsızlaştırma araçları olarak kullanılmakta, **“güvenlik”** konsepti etrafında ve **“önlem”** adı altında **terör** es-

tirilmektedir.

Bir zamanlar kendi elleriyle kurdukları, besleyip büyüttükleri **islamcı** örgütlerden bugün için kendi kontrollerinden çıkanların oluşturdukları tehdit emperyalistler ve faşistler açısından **yaşamsal** bir boyut taşımamaktadır. Bunların dinsel motifler sayesinde hatırı sayılır büyüklükte bir kitleyi harekete geçirebilecekleri, etkiyebilecekleri söz konusu ise de bunun sistemi **tehdit edecek** bir çapa ulaşamayacağı onlar da iyi bilmektedir. Dolayısıyla sorun işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin durumu ile **yakından** ilgilidir. Sorun komünist ve devrimci örgütlerin durumu ile **da ha da** yakından ilgilidir.

Bu yüzden, “terör yasaları”nın güçlendirilmesinin istenmesi, halkın muhbirliğe teşvik edilmesi, şiddet ve terör edebiyatının yurtseverler ve devrimciler çerçevesinde körüklenmesi, bir **kampanyaya** dönüştürülmüştür. Nitekim polislerin, o çaptaki eylemlerin sanıklarına karşı takındığı tutum ile onu takip eden haftalar içinde kamu emekçilerinin yasal kitle gösterilerinde yer alanlara karşı giriştiği saldırılar arasındaki **fark** bir çok açıdan anlamlıdır. Bu fark başından beri hapishanelerdeki komünist ve devrimci tutsaklar ile islamcı örgüt davalarından yatanlar arasındaki **büyük ayırma** da kendisini göstermektedir.

Faşizmin her renkten temsilcilerinin her konuda olduğu gibi son gelişmeler ve silesiyle de meseleyi **“Kürt sorunu”** ile ilişkilendirmeleri, Kürt ulusal hareketinin yürüttüğü savaş sayesinde yaratılan **“tehlikeli”** kitle temeli/potansiyeli nedeniyledir. Sorun sadece inkarcı-imhacı geleneksel **resmi refleks** ile açıklanamaz.

Emperyalistlerin ve faşistlerin korkularını diri tutan kendi gerçekliklerinin **ayırda** olmalarıdır. Onlar farklı manipülasyon noktaları geliştirdiler de **asıl tehdidin** nerden geliştiğini ve gelişeceğini iyi biliyorlar. **Korkularını büyütecek olan ise bizim bu gerçekliğin bilincine varabilmemizdir. Bu bilince varmamız, o doğrultuda cesaret kuşanmamıza ve harekete geçmemize neden olacaktır. Bütün olgular, bütün gelişmeler bize döne döne bunu anlatıp duruyor.**

Samsun Gübre Fabrikası işçileri şalter indirdi

TÜGSAŞ Samsun Gübre Fabrikası'nın özelleştirme kapsamında ihaleye çıkarılmasına karşı fabrikada çalışan işçiler üretimi durdurdu ve işyerini terk etmeme eylemi yaptı.

Petrol-İş Sendikası Samsun Şubesi tarafından düzenlenen eylem 8 Aralık Pazartesi günü yapıldı. Sabah mesaisinden itibaren üretimi durdurarak, kendilerini fabrikaya kapatan işçilerin eyleminin özelleştirme kararından geri adım atılmaya kadar süreceğini açıklayan Petrol-İş Samsun Şube Başkanı **Necdet Kan** TÜGSAŞ'ın satılması için yapılan ihaleye işçilerin tavrı koydu-

nu belirterek, fabrikadan ayrılmayacaklarını ve sonuç alınmaya kadar eylemin süreceğini sözlerine ekledi.

Başbakanlık Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'nca ihaleye çıkarılan TÜGSAŞ Samsun Gübre fabrikası için 3 firma teklif verdi. İhaleye katılan Tunus şirketi, şartlı teklif verdiği gerekçesi ile ihale dışı bırakıldı. Toros Gübre 15 milyon dolar, Samsun'un yerel firması Yıldırımlar Dış Tic. AŞ'nin ise 36 milyon 650 bin dolar teklif verdiği açıklandı.

Özelleştirme İdaresi Başkanlığı tarafından Samsun Gübre fabrikasına

istenilen fiyatın verilmemesi nedeni ile ihalenin 9 Aralık günü iptal edildiği açıklandı. İhalenin iptali işçiler arasında sevinçle karşılandı. Eyleme destek vermek amacıyla gelen Petrol-İş Genel Başkanı **Mustafa Öztaşkın** da işçilerin arasına katılarak onlarla halay çekti. Öztaşkın fabrikada yaptığı konuşmada özelleştirmelerden halkın bir yarar görmediğine değinerek **“şu ana kadar 187 özelleştirme yapılmış ve bir kaç haric hepsi üretim yapan, ülkenin kalkınması için katkı koyan yapılarını yitirmişlerdir”** şeklinde konuşarak özelleştirmelerden ekonomik anlamda

bir yarar sağlanmadığını, aksine zararlara neden olduğunu, TÜGSAŞ'ın özelleştirilmesinin de gelir getirmeyip ülke ekonomisine katkısı olan bu tesisin satılması ile işçilerin işten atılarak işsizler ordusuna ekleneceğini, Petrol-İş olarak özelleştirmenin karşısında olduklarını ifade etti.

TÜGSAŞ Samsun Gübre Fabrikası'nın özelleştirme ihalesinin iptaline karşılık Gemlik Gübre Fabrikası ihalesi yapılarak 83 milyon 100 bin dolar teklifi veren Yıldırımlar Şirketi bünyesinde kurulan Yılyak Yakıtı verildi.

(Samsun)

“Bizim tutum ve davranışımız kimin ne kadar haklı, kimin ne kadar haksız olduğunu ispatlamak yerine, devrimci kamuoyunda, devrimci ahlakta böylesi bir sendikal anlayışın mahkum edilmesine yönelik”

“Kimsenin bu kini taşımak gibi bir hakkı yok”

Geçtiğimiz yıl üç işçinin yaşamını yitirdiği TÜMTİS ve Nakliyat-İş arasında yaşanan olayların çözümü için çeşitli sendikalardan oluşturulan komisyon üyelerinden Genel-İş 7 No'lu Şube Yönetim Kurulu üyesi Erol Ekici'nin görüşlerini aldık.

Biz böyle bir komisyon oluşturma gereğini her iki sendikanın da tutumunu onaylamadığımız için hissettik. Devrimci sendikal anlayışı savunan, bunu hayata geçirmeye çalışan her iki sendika da üye kapma yarışında. Ama böyle olmamalıydı. Üç tane insan öldü. Ortada böyle bir gerçek var. Sadece bununla da kalmayıp, daha sonra birçok yerde yaşadıkları sıkıntılar var. Sorun üye kapma sorunu. Bir kere tarz bu olmamalı, ikna yöntemi olmalıydı. Kendileri de ifade ediyor. Bu saldırıların daha öncesi de var. Temsilcilerin dövüldüğü söyleniyor. Yani o üç tane insanın ölümünden önce bir sürü olay yaşanıyor. Şimdi bu olaylar karşısında her iki sendikanın bu olayların önlenmesine yönelik çok da önemli bir çaba göstermedikleri de açık. Bir zaman sonra bakıyorsunuz kendilerinin önleyemediği bir olay devletten bekleniyor. İşte herkesin kamuoyunun da bildiği gibi üç tane insan öldükten sonra

devlet güçleri araya girdi. Her iki sendikaya da çağrı yaptığı söyleniyor. Oysa kendi hukuku içerisinde çözülebilirdi. **Birisi mevcut üyelerini koruma telaşında diğeri yer kapma telaşında. Çünkü her iki taraf da istekli gibi görünse de, istekleri sadece kendilerinin haklı olduğunu göstermek.** Oysa bizim tutum ve davranışımız kimin ne kadar haklı, kimin ne kadar haksız olduğunu ispatlamak yerine, devrimci kamuoyunda, devrimci ahlakta böylesi bir sendikal anlayışın mahkum edilmesine yönelik. **Kim, nasıl, nereden gelirse gelsin bunların mahkum edilmelerine yönelik geniş bir kamuoyu oluşturulmak gerekiyor.** Yoksa aksi takdirde işte o günden bugüne işte Kocaeli-İzmit'te oldu. Daha sonra Konya ambarlarında gündeme geldi. Yarın başka bir yerde olmasının garantisi yok. Eğer tek başlarına bırakılırsa. Geniş bir kamuoyu içerisinde bu insanların devrimci sendikal anlayışı eğer

savunuyorlarsa anlayışın bu olmadığı teşhir edilmeli. Aksi takdirde kimseyi alıp yargılayacak ya da sorgulayacak durumda değiliz. **Devrimci kamuoyunda bu tür davranışların yer almaması yönünde çağrılarımız oldu. Ama ne yazık ki komisyon üyeleri dışında çok fazla birşey bulamadığımız da açık. Buna rağmen devam ediyor. Eğer gerçekten kendisine sol diyen, devrimci diyen sendikalardaki anlayış içerisinde bu tür şeyler varsa, ki iddia ediliyorlar.** Bunların temizlenmesi yine devrimci demokrat kamuoyuna düşüyor. Bunların bu kini taşımak gibi bir haklarının olmadığını da belirtmek gerekiyor. Bunun dışında ne yapılabilir ki dediğim gibi yargılamak, sorgulamak gibi bir sorunumuz yok. **Ama sol kamuoyu içerisinde teşhir edilmesinin bugün yapılabilecek en iyimser ya da en sonuç alınabilecek davranış biçimi olduğunu düşünüyorum.**

Emekçinin Gündemi

SENDİKAL ÖRGÜTLENMEDEKİ SORUNLARA DOĞRU YAKLAŞALIM!

Sendikal anlayışların, pratik cepheleşmelerdeki yansımalarının, sınıf mevzilerinin artırılması, sınıf çıkarlarının korunması, gasp edilen hakların yeniden kazanılması ve yeni hakların elde edilmesi, sermaye güçlerinin topyekün saldırılarına karşı, sınıf dayanışmasının örülecek, topyekün bir karşı koyuşun yaratılması vb. ekseninde olması gerekirken, pratikte bundan uzaklaşmış görüntüler, örnekler, tarihimizin kara lekeleri olarak, sendikal sürecin mücadele oklarının yöneleceği olumsuz pratiklerdir. Zeytinburnu, Ambarlar'da yaşanan ve 3 öncü işçinin hayatını kaybettiği saldırı türü pratikler, bu sürecin geldiği aşamayı göstermesi açısından, önemli bir olay olarak ele alınmak zorundadır.

İşçilerin istedikleri sendikada örgütlenebilmesi, demokratik hakkını kullanması, en temel işçi hakkı olarak görülüp tanınması ve pratik olarak buna rıza gösterilmesi gerekirken, Ambarlar olayı benzeri yaklaşımlarla bunun pratik olarak ortadan kaldırılması, Özal'ın sermaye sınıfına "sendikalar arası rekabetten korkmayın, o sizin işinize gelir" dediği yaklaşımlarını haklı çıkarmıştır. Zira rekabet, sınıf hak ve çıkarlarını koruyup, bunları yükseltmek olmaktan çıkmış, İETT örneğinde olduğu gibi, sendikasızlaşmak, örgütsüzleşmek ve hak kayıplarına uğramak olarak yer bulmuştur.

TÜMTİS gibi ilerici bir sendikadan istifa edip, yine bir başka ilerici sendika olan Nakliyat-İş'e üye olma isteklerinin düşündürücü ve bir kadar da haklı olabileceği gerçeği, Çimse-İş'ten istifa edip, Kristal-İş'e üye olan işçilerin gerçeği kadar haklı ve nesnel bir durum olarak karşılanması gerekirken, hatta tersine, bu geçişlerin nedenleri üzerinde durarak, bunların araştırılarak, bundan doğru dersler ve sonuçlar çıkarılması gerekirken, saldırgan tutumlarla bunun önüne geçmeye çalışmak, bunun için ölümlere varan saldırganlıklara yol açacak söylem ve tutumlara yönelmek, dahası buna bir de

kol kanat germek, sınıf tarihimizin affetmeyeceği türden gelişmelerdir. Buralardaki taraf güçlerin bu süreçteki rolleri, bunların niteliğine ilişkin somut veriler de sunmaktadır. Sendikal süreç içerisinde sağduyulu, doğru temelde, sınıf çıkarlarına denk düşen bir çizgi ve pratik yerine, ortaya çıkan olumsuz ortamın taraflarının gelmiş olduğu noktayı göstermesi açısından da önem taşımaktadır. Bu taraflardan birisi bilindiği gibi Emekçinin Partisi ve çevresidir.

Genel bir değerlendirme yapacak olursak, Emekçinin Partisi'nin sendikal çizgisi, gelişen aşamada etkin olduğu sendikalarda sağ sekte, grupçu, ben merkezci bir seyir izlerken, dışındaki devrimci-demokratik sendikal çalışmalara karşı ise sol sekte, grupçu, saldırgan ve dağıtıcı yaklaşımlarla yürümetedir. Kendi dışındaki devrimci-demokratik sendikal yönetimlere tahammülü olmayan, devrimci dinamiklerin etkilediği mevzileri "korumak" yerine, onları ortadan kaldırmaya ve örgütsüzleştirmeye dönük bir pratik hatta sahiptir.

Kendilerinin etkinliğindeki sendikalarda örgütlü işçileri grupçu bir yaklaşımla kendi etkinlik ve eylemlerine götürme; buna karşı duranları ise aforoz etme, buna tahammül edemeyerek sendikadan istifa edip de, bir başka sendikaya üye olma girişimlerine ise saldırma pratiği, sendikal çizgilerinin temel yönelimi halini alan bu oportünist-tasfiyecilerimizin sesi olan Evrensel gazetesi aracılığıyla her türlü yalan, demagoji, iftira ve çamur atma kampanyaları düzenleyen bu yaklaşım sahiplerinin devrimcilere saldırısı sadece Nakliyat-İş örgütlenmesinde değil, Deri-İş'te de, Enerji-İş kolunda ve genel hizmetler iş kolunda da değişik biçim ve boyutlarda yaşanagelmıştır.

Taşımacılık iş kolunda TÜMTİS'ten istifa ederek, Nakliyat İş'e toptan geçen işçilerin bu demokratik hakkına ve iradesine bile tahammül edemeyerek, işçilerin doğrudan katline yönelik

saldırılarda bulunanlara kol kanat germeleri ve düşmanlık tohumları ekmeye devam etmeleri ilk ve son örnek değildir.

Daha önce de Tuzla Deri-İş'in örgütlenmesi sürecinde (ölümlere varmamış olsa da) benzer pratik sergileyen bu kesimlerin hevesleri her seferinde, devrimcilerin bunlara karşı akılcı, doğru ve sağduyulu yaklaşımlarıyla boşa çıkarılmış, ancak her seferinde işçiler arasında mücadele kırıcılığı tutumlarıyla tanınan, bilinen en olumsuz unsurları sahiplenip, onlarla sendikal politika sürdürmeleri bir türlü önlenememiştir. En son Tuzla'da, daha önce buranın örgütlenmesine emeği geçen, sendikal kazanımlarda katkısı olan, ama sonradan kişisel kariyer hırslarından tutum ve davranışlarıyla sermaye safhalarına geçen bir pratik sergileyen, devrimcilere saldıran ve ihanet ederek onları gammazlayan bir unsurla ve onun feodal çevresiyle birleşerek, birlikte devrimci direniş odaklarına saldırmalarıyla, Ambarlar'daki pratik birbiriyle örtüşen bir hal almıştır. Anlayış aynı, pratik aynı. **Her seferinde kendilerine rağmen var olan direniş, sendikalaşma ve iktidarlaşmaya tahammülsüzlüğün vardırıldığı noktadır.**

Günlük gazetelerinde, yayınlarında, röportajlarında zorlama soru ve çarpıtma yorumlarla devrimci sendikacıların "işçileri sağcı-solcu" diye ayırdıkları, taşeronlaşmaya izin verdikleri, işçilerin kendilerinden korkar hale geldiği ve işten çıkarıldıkları vb. yalan, iftira ve çarpıtmalarıyla, **Devrimci Demokratik Sendikal öncülere** saldıran bu çevrenin, Tuzla Deri alanında birleştiği, güvendiği ve sağına soluna oturtularak Emekçinin Partisi'nin Genel Başkanına toplantılar tertipleedikleri unsurların kiminin ispiyoncu, kiminin sendika örgütlülüğünün karşısında duran, kiminin ise taşeronluk yapan unsurlar olduğu gerçeğini gizlemek mümkün değildir. Peki bunun doğru ve nesnel bir yaklaşım olduğu söylenebilir mi? Devrimci dayanışmanın, birlikte mücadelenin en çok ihtiyaç duyulduğu günümüzde, devrimci dayanışma yerine, devrimci güçler arası kavgalara vardırılan yaklaşım ve pratiğin sahipleri, "amaca giden yolda her şey mubahtır" Makyavelist yaklaşımıyla, sermaye güçlerinin ekmeğine yağ sürdüğünü göremeyecek kadar körleşmiştir. Bulunduğu güzergahta dizginsiz ilerleyen; bu haliyle işçi sınıf ve emekçi halkımızın bilincini çarpıtarak,

düzenin kuyruğuna takan anlayışları gözönüne getirildiğinde, ne yaptıkları ve ne yapmak istedikleri açığa çıkmaktadır: düzene yaranma ve düzene çivilenme.....ne zamana kadar!

Devrimci halk güçleriyle ilişkilerde soruna doğru yaklaşmamak, sol sekte, hotzotçu, yıkıcı bir pratik sergilemek, bu çevrenin genel pratiği haline gelmiştir. Oysa halk güçleri arasındaki çelişkiler hiç de bunların yaptığı gibi saldırgan, yıkıcı yaklaşımlarla çözülmez. Tersine derinleşir, kangren halini alır, sonuç daha yüksek boyutlarda ve giderek sınıf mücadelesine zarar vererek, sermaye güçlerinin ekmeğine yağ sürececek bir nesnel ortam yaratılmış olur. Bu da devrimci bir yaklaşım ve pratik olamaz.

Sözün burasında Nakliyat-İş'e ilişkin de değinmekte yarar var. Nakliyat-İş'e bu süreçte egemen olan sendikal anlayış sol, sekte bir karakter taşımaktadır. Ambarlar'da ortaya çıkan bu nesnel durumu tüm ülke çapına yayarak neredeyse TÜMTİS'in örgütlü bulunduğu bütün işyerlerini örgütlemeye yönelik girişimleri ve bunu engellemeye yönelik olarak TÜMTİS'ten gelen tabanına sahip çıkma girişimlerini şiddetle bastırma yoluna gitmesini de hoş karşılamamız mümkün değildir ve beklenmemelidir. Örgütsüz alanların örgütlenmesi asıl hedefleri olmalıyken, bunun yerine TÜMTİS'in örgütlü olduğu yerleri birincil örgütlenme alanları seçmeleri veya kamuoyuna böyle bir görüntü vermeleri ve her yerde kanlı kavgaların yaşanmasına ortak olmaları sınıf mücadelesine zarar vermekte ve işçi sınıfının sendikalara olan güveninin daha fazla aşınmasına yol açmaktadır. Fillerin tepişmesinden emekçiler zarar görmektedir. Bu çevre de bu tutumunu gözden geçirmeli ve kullandığı üslubu ve sınıf mücadelesine zarar veren tutum ve girişimlerini terk etmelidir.

*Zeytinburnu-Ambarlar'da yaşanan olayın yıldönümünde, iki ilerici sendika arasındaki bu sorunun çözülmemesi üzerine iki sayıdır devam eden yazımız, sınıfın çıkarlarını her şeyin üstünde tutanlara/tuttuklarını iddia edenlere doğru anlayış sunulması ihtiyacının bir ürünü olarak kaleme alınmıştır. Ayrıca sorunu çözmek üzere kurulan Komisyon'un daha işler hale gelmesi doğru sendikal anlayışın geliştirilmesi, ileriye dönük yaşanabilecek sorunların çözümünde de örnek teşkil edecektir.

Bursa'nın Gemlik ilçesi Ergüçük köyündeki zeytin üreticileri, desteklenmediklerini söylüyor

“Köylünün hali duman”

Bir yandan taban fiyatlarının kaldırılması, bir yandan devletin destekleme adına hiçbir adım atmaması, tüm üreticiler gibi zeytin üreten köylüleri de sıkıntıya sokuyor. Bu sene sadece gübre ve ilaçlama için 1.5 milyar harcayan köylüler Marmara Birlik, ödemeleri geç yaptığı için tüccarın insafına terkediliyor ve ürününü yarı fiyatına satmak zorunda kalıyor.

Emperyalistler ve yerli uşakları tüm alanlarda, ezilenler üzerindeki sömürü politikalarını günbegün artırarak sürdürüyorlar. Egemenlerin çeşitli dayatmaları sonucu köylülük, artık neredeyse yaşayamayacak duruma geldi. Bu yıkım politikaları sonucu, buğday, pancar, tütün, çay, fındık ve hayvancılık gibi sektörler yok olmakla karşı karşıya.

Köylülere karşı sömürücülerin bu kadar pervasızca hareket etmelerinin en büyük nedeni yoksul köylülerin örgütsüz oluşu. Bu sömürü ve talan, diğer alanlarda olduğu gibi zeytin üreticisine de darbe vermektedir. Bunun en büyük nedenlerinden biri devletin denetiminde olan kooperatiflerin üreticinin elindeki tüm malı almaması, aldığından da zamanında parasını ödememesinin üreticiyi tefeci ve tüccarların ağına düşürmesidir.

Bursa'nın Gemlik ilçesine bağlı Ergüçük köyünde zeytin üreticileri yaşadıkları sıkıntıları anlatıyorlar.

Nazif Solmaz (Zeytin üreticisi): Ergüçük köyündenim. Ürettiğimiz malı istediğimiz fiyata satamıyoruz. Mesela 1 milyon maliyeti varsa, 1 milyon 300 bin liraya bizden alıyorlar. 300 bin lira da bizi kurtarmıyor. İlaçlanması, gübrenmesi, bakımı çok zor. Fakat verdiğimiz malın parasını da zamanında alamıyoruz.

-Malları hangi kooperatife veriyorsunuz. Kooperatifle yaşadığınız sorunları anlatır mısınız?

-Genellikle tüccarlara veriyorduk. Çünkü kooperatifler fiyat belirlemesi yapmadığı için bir de parayı geç ödediği için kimse vermek istemiyor. Herkes zaten zor durumda. Elde ettiğimiz malı hemen para-

ya çeviriyoruz.

-Mallarınızı tüccarlara pazarlamamızın sebebi sadece parayı peşin ödemesi mi?

-Evet genel olarak peşin ödemediğimiz için. Kooperatif zamanında peşin ödeme yaparsa kooperatife veririz. Başka bir yere vermek zorunda kalmayız. Yani elimizdeki zeytini hemen olduğu gibi kooperatife verirsek, parasını da peşin alamadığımız takdirde, gübre, ilaç, mazot gibi harcamalara karşılık yaptığımız borçları zamanında ödeyemiyoruz. Bu nedenle çok zor duruma düşüyoruz.

-Zeytin üretiminde kullandığınız gübre ve ilaçları nerelerden alıyorsunuz? Siz ne kadara mal oluyor? Ayrıca bu ilaçların ne şekilde kullanılması gerektiği hakkında Tarım Bakanlığı'nın bir bilgilendirmesi var mı?

-Benim 450 ağacım var. 1.5 milyar ilaç ve gübreleme parası ödedim. Bu gibi ihtiyaçları Umurbey Kooperatifi'nden alıyoruz. Bu harcamalara mazot ve yevmiyeleri de katmıyorum. Zaten ilaç dükkanlarını ziraatçılar açmış. Geliyorlar bize “şu ilacı kullanın” diyorlar. Alıp parayı gidiyorlar. Daha önce Göbetoks diye bir ilaç kullanıyorduk. Sonra kansere yol açıyor diye kaldırdılar. Şimdi de yağlı bir ilaç çıkardılar. Onu kullanıyoruz. O da pek randıman vermiyor. Kullandığımız ilaçlar hakkında bilgimiz yok. Faydalı mı, faydasız mı bilmiyoruz. Tarım Bakanlığı'nın bu konuda bilgileri bilgilendirmesi lazım.

-Senede ne kadar zeytin geçiyor elinize. Elde ettiniz zeytinler sizi kurtarıyor mu?

-5-6 ton zeytin geçiyor elimize. O da ancak zararımızı karşılıyor. Kendi emeklerimiz olmasa ayakta kalamayız.

-Bugün devletin bünyesindeki kooperatiflerin size önerdiği fiyatla, tüccarların

önerdiği fiyatlar arasında ne kadar fark var?

-Çok fark var. Marmarabirlik kilosuna 2 milyon 400 bin verirken, biz burada 1 milyon 800'e tüccara veriyoruz. Çünkü kooperatife mal vermek için üstüne 1,5 milyon para ödemen gerekiyor. Bu parayı ödeyemediğimiz için daha ucuza tüccarlara veriyoruz.

-Peki nasıl bir çözüm düşünüyorsunuz?

-Devlet el atsa, ilacını, gübresini bize verse, kooperatifleri zamanında açsa, fiyatları önceden belirleyip peşin ödese ve bizi tefeci, tüccarın eline düşürme belki bir gelişme olur.

Seyfettin Aytepe (Zeytin üreticisi): Geçen sene iyiydi. Bu sene zeytinde iş yok. Daha önceki senelerde 5-6 ton zeytin alıyordum. Bu sene çok ufak ve cılız. Bu işin bakımı çok pahalı. Bir kutu ilaç 20 milyon. Onu da ancak bir ton kere kullanıyoruz. 400 tane ağacım var. 2 tanker gidiyor. 6 yaşından beri bu işi yapıyorum. Bursa'da 30 sene çalıştım. Emekli oldum. Emekli olmadan önce de haftanın 5 günü orada 2 günü burada çalışıyordum. Birşey elde edemedim. Bütün kazancım burası.

Mustafa Çetin (Zeytin üreticisi): Ergüçük köyündenim. Üreticiyim.

-Ürettiğinizin karşılığını alabiliyor musunuz? Pazarlayabiliyor musunuz? Üretimdeki zorlukları anlatır mısınız?

-Ürettiğimizin karşılığını falan alamıyoruz. İlaçlama olsun gübreleme olsun fiyatları arttı. Bizde fiyat değişmedi. Geçen seneye aynı fiyata satıyoruz.

-Ürettiklerinizin bu kadar ucuza gitmesinin sebebi nedir? Kooperatifler mi almıyor, yoksa pazarlama alanlarınız mı dar?

-Tüccar alıyor bu zeytinleri, almıyor değil. O da ucuza alıyor. Malın değerine

almıyor. Parasını almak da 2 seneyi buluyor. Birçok işi kendimiz yaptığımız için pek göze gözükmüyor. Gübresi olsun, ilacı olsun çok tutuyor. İlaçlar bu sene 1,5 milyar gübre ise 1 milyar tuttu. Bir de insan gücü yani yevmiye, mazot herşey maliyeti artırıyor. Bunun sonunda olsa olsa 6 ton ürün elde ediyoruz.

Mesela Marmara Birlik bu sene yaklaşık 2 milyon 300 bin lira taban fiyat verdi. Ama bu sene 0 kalitede zeytin yok. Ödemeleri de haftada bir sefere indirmiş. Benim borcum var kooperatife, mecburen veriyorum. Borcum bittikten sonra keseceğim. Kesinlikle bu fiyata zeytin vermeyeceğim. Atacağım havuzuma bekleyeceğim.

-Kendi kooperatiflerinizi kurup elden tüketiciye ulaştırma imkanınız yok mu?

-Kendi köyümüzde var ama o aşamada değiliz daha. Parasızlıktan randımanlı çalışmıyoruz.

-Seçim dönemleri her parti gelip “ben işçinin, köylünün hakkını arayacağım” diyor. Hakkınızı arayan siyasi parti var mı?

-Onlar seçim zamanı işte. Bizlere faydası yok. Bizim uğraşımız ekmek davası. Kalkınma falan yok, köylü de bitti.

Murat Efe (Zeytin üreticisi): Ben de üreticiyim. Bu sene halimiz duman. Zeytinler zayıf ve cılız. Bunları ancak yağdanlık için alıyorlar. Bunu da tüccarlara satıyoruz. Çünkü kooperatif, fiyatları geç belirliyor. Kooperatife versen bile üye olman lazım. Üye olmanın şartı da en az 1 milyar değerinde zeytin ya da para ödemek gerekiyor. Daha satmadan para ödüyoruz. Köylünün hali duman. (Bursa)

Devlet el atsa, ilacını, gübresini bize verse, kooperatifleri zamanında açsa, fiyatları önceden belirleyip peşin ödese ve bizi tefeci, tüccarın eline düşürmese belki bir gelişme olur.

Bu sene halimiz duman. Zeytinler zayıf ve cılız. Bunları ancak yağdanlık için alıyorlar. Bunu da tüccarlara satıyoruz. Çünkü kooperatif, fiyatları geç belirliyor. Kooperatife versen bile üye olman lazım.

Fındıkta fiyat istikrarsızlığından köylü mağdur

Türkiye’de 550 bin hektarı aşan fındık alanlarında yıllık ortalama 600 bin tona yakın fındık üretimi yapılmaktadır. Bu yönüyle Türkiye dünya fındık üretimi ve satışında %73’lük payla ilk sırada olmasına karşın emperyalizmin sömürü politikalarını uygulayan hükümetlerin çıkardığı yasalarla, üretici mağdur edilmektedir. Tüccarın ve ihracatçının belirlediği fiyatlarda sezon içerisinde ya-

şanan iktidarsızlık nedeniyle neredeyse fındık üretiminden vazgeçirilecek bir aşamaya gelinmiştir. Fındık hasadının başladığı eylül ayının ilk haftalarından itibaren fiyatlardaki istikrarsızlığa devletin müdahale etmemesi iç piyasa alım fiyatlarıyla ihracat fiyatları arasında farklılığa neden olmuştur. İç piyasada fındık fiyatları 2 milyon 500’den 2 milyon 350 bin liraya kadar gerilemiştir.

İhracat ise son dönemde 371 dolar civarında seyretmektedir. Bu şekilde serbest piyasada oluşan değişken fiyatlar gelir ve üretim kayıplarına neden olmaktadır. İhracatın büyük bir bölümünü ise Avrupa Birliği ülkelerine gerçekleştiriliyor. İhracatın 14. haftasında ihraç ettiği 93 bin 202 ton fındık karşılığında, 331 milyon 864 bin dolar döviz elde edildi. **Karadeniz Fındık ve Mamülleri İhracatçıları Birliği** kaynaklarına göre geçen yılın aynı dönemine denk gelen ihracatında 132 bin 821 kilo fındıktan 269 milyon 989 bin dolar alınmıştır. Geçen yıla oranla bu sene yaşanan farkın etkileri AB ülkelerindeki alıcı firmaların

stoksuz çalışmaya başlamaları ve ürünlerindeki fındık oranının azaltılması yanında İtalya ve İspanya fındığını tercih etmeleridir. **Emperyalist tekel Cargill, nişasta bazlı şeker üretimi için Ülker ile ortak olarak mısır işletme tesisleri kurmuş ve pancar üreticileri ve birlikleri ile yalan ve çarpıtıcı ilan haberleriyle mısır üreticileriyle pancar üreticilerini karşı karşıya getirmiştir.** Cargill Sakarya’nın Hendek ilçesi Kargalı Hanbaba Köyünde ihracat fındık işleme deposu kurmuştur. 2000 metrekare alanı kaplayan ve çelikten yapılan deposu ile fındık işlem tesislerinde üretim yapacaktır. (Samsun)

Kamu Yönetimi Reformu’nun Tarıma Etkileri

Ülkemizde emeğin sömürülerek, üretimin her alanında tasfiyesini hedefleyen yasalar hazırlayan AKP hükümeti “**Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı**” ile bu saldırılarını daha sistemli ve boyutlu bir hale getirmeyi hedefliyor. AKP hükümeti, bu tasarıyla kamu hizmetlerinde yapısal değişiklikler ve yeni düzenlemelerle “**devletin hantalıktan kurtulacağını**” ve “**hizmetlerin daha etkin yürütüleceğini**”(!) iddia ediyor. Geline süreçte IMF, DB, DTÖ gibi emperyalist kuruluşlar doğrultusunda uygulanan politikalar sonucunda birçok alanda olduğu gibi tarımsal üretimi de zaafa uğratan özelleştirmeler gündemdeki yerini koruyor. Desteklemelerin kaldırılmasını, kooperatiflerin işlevini yitirmesini öngören yasaların çıkarılması ile birlikte, tarıma dayalı sanayinin önemli değerleri olan şeker pancarı, tütün, pamuk gibi ürünlerin üretimini azaltan kota uygulamaları da üreticinin belini büküyor.

Bunlarla birlikte tarım işletmeleri olan Türkiye Şeker Fabrikaları AŞ, TEKEL gibi kuruluşların özelleştirmeleri de gündemde.

Kamu’da reform adıyla hazırlanan kanun tasarısı uygulanan tüm bu talan politikalarına ek olarak hazırlanmıştır. Yasa ile amaçlanan Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü, Türkiye Zirai Donatım Kurumu, Tarım Reformu Genel Müdürlüğü, GAP Dairesi Başkanlığı gibi bakanlıklara bağlı kurumların kaldırılmasıdır. Her ne kadar mevcut yapıları itibarıyla egemenlerin siyaseti çıkarları doğrultusunda hareket etmeleri nedeniyle, vermeleri gereken hizmetleri vermeseler de bu kurumların kaldırılması durumunda üretici, tohum gübre, sulama sistemleri, su dağıtımı,

köy yollarının yapımı ve onarımı gibi hizmetlerden tamamen yoksun kalacaktır. Meclisten kısa sürede çıkarılmasının hedeflendiği **Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı**’nda

merkezi idarelerin görev yetki ve sorumluluklarının belirlendiği maddelerden birinde “ulusal düzeydeki kamu hizmetlerini gerektiğinde merkez, taşra ve yurtdışında örgütlenerek yerine getirmek”, bir başka maddesinde “hizmetlere ilişkin ulusal politikaları ve genel standartları belirlemek” vb. bölümleri bulunmaktadır. Bu maddelerden anlaşılması gereken merkezi idarelerin yürüteceği hizmetleri yerel yönetimlere devretmesi ancak **bu egemenlerin ulusal politikaları ve belirledikleri genel standartları yerel yönetimleri kullanarak özelleştirile-**

rek uygulanmasının ve emperyalist örgütlenmelerin hizmetine sunmasını gerektiriyor. Tasarının başka bir maddesinde de “tarım ve köy işleri bakanlığı taşra teşkilatının görev ve yetkileri ile araştırma enstitüleri, okullar, laboratuvarlar, devlet üretme çiftlikleri, haralar, diğer üretim merkezleri bina, araç gereç, taşınır ve taşınmaz malları alacak ve borçları, bütçe ödenekleri ve kadroları ile birlikte olmak üzere personel il özel idarelerine devredilmiştir” denilmekte. Bu maddeye göre ulusal ve bölgesel faaliyet gösteren enstitüler ve laboratuvarlar merkezde tutuluyor, Tarım ve Köy İşleri Bakanlığının geri kalan tüm taşra teşkilatları il özel idarelerine personeli ile birlikte devrediliyor. Köylere ücretsiz olarak verilen sulama sistemleri, yol yapımı ve onarımı vb. hizmetlerin işleyiş ve denetimleri döner sermayeden kanunun belirttiği miktarlarda üreticiye müşteri anlayışıyla sunulacaktır. (Samsun)

Yasa ile amaçlanan Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü, Türkiye Zirai Donatım Kurumu, Tarım Reformu Genel Müdürlüğü, GAP Dairesi Başkanlığı gibi bakanlıklara bağlı kurumların kaldırılmasıdır.

TOPRAKLAR ARTIK BESLEYEMEYECEK DURUMDA

Ziraat Mühendisleri Odası Adana Şube Başkanı **Ayhan Barut**, Genel Kurul’da yaptığı açıklamada tarımın küçülmesi nedeniyle toprakların halkı besleyemez hale geldiğine dikkat çekti. Oda Başkanı Ayhan Barut’un tek aday olduğu genel kurul, divan başkanı ve divan üyelerinin seçimin ardından 1 dakikalık saygı duruşunda bulunulmasıyla başladı. Genel Kurula, CHP Adana milletvekilleri **Gaye Erbatur**, **Ziya Yergök**, **Kemal Sağ**, CHP Muğla milletvekili **Erol Ergin**, AKP Adana milletvekili **Zeynep Tekin**, Çukurova Üniversitesi Rektör Yardımcısı **Nebahat Sarı**, Çukurova Üniversitesi Ziraat Fakültesi Dekanı **Rifat Darıcı**’nın yanı sıra siyasi parti, sivil toplum örgütü temsilcileri katıldı.

Genel Kurulda Divan Başkanlığı’na seçilen **Güven Burma**, Türkiye’de tarımın bitirildiğini ifade ederek Türkiye’de 76 ilin ekonomik olarak ayakta kalmasının tek nedeninin tarım ekonomisi olduğunu söyledi. Burma’nın ardından genel kurulun açılış konuşmasını yapan ZMO Adana Şubesi Başkanı Ayhan Barut, Türkiye’nin giderek daha fazla tarım ürünü ithal eder duruma geldiğini dile getirdi.

(Mersin)

TARIM ORKAM-SEN’DEN AÇIKLAMA

Tarım Orkam-Sen Genel Başkanı **Sezai Kaya**, Çevre ve Orman Bakanı **Osman Pepe**’nin orman çalışanlarını bilgisizlikle suçlayarak, hakaret ettiğini belirterek, Pepe’yi bu insanlardan özür dilemeye davet etti. Çevre ve Orman Bakanı Osman Pepe’nin, Kızılağaç ve Kestaneliklerin orman ağacı sayılmamasını öngören yasaya karşı çıkanları, “**Kızılağaç ve kayın ağacını ayıramayan kimseler var**” sözünü kullanarak orman çalışanlarını bilgisizlikle suçlamasına, Tarım Orkam-Sen Genel Başkanı **Sezai Kaya** yazılı açıklama yaparak tepki gösterdi. Kaya, yasaya karşı çıkanların yaşamlarının orman içinde geçen ve orman köylülerinin temsilcileri olan, bünyesinde binlerce orman mühendisi, orman teknikeri, orman muhafaza memuru ve diğer ormancı meslek gruplarının temsilcisi niteliğindeki dernek, sendika, oda ile kamuoyunda doğa ile doğa ve çevreye olan duyarlılıkları ile bilinen ve faaliyet gösteren TEMA, Kırsal Çevre, DHKD gibi alanında sorumlu örgütler olduğuna işaret ederek, “Bu alanda uzman kişileri Orman Fakülteleri yetiştirmektedir” dedi. Bakan Pepe’nin yaptığı açıklamayla orman alanında çalışan kişilere hakaret ettiğini kaydeden Kaya, Pepe’yi ormancılık camiasından özür dilemeye davet etti.

(H. Merkezi)

Diyarbakır'da infaz

Polis Diyarbakır'da bir eve baskın düzenleyerek HPG gerillası olduğu iddia edilen **Hüseyin Altun** ve **İbrahim Kılınç**'i infaz etti. Yapılan baskın sırasında polis evde çatışma çıktığını belirlerken görgü tanıkları ise eve ateş açıldıktan yaklaşık bir saat sonra "teslim ol" çağrılarının yapıldığını belirtti. 4 Aralık Perşembe günü polis, Bağlar Belediyesi 5 Nisan mahallesinde saat 19:00 sıralarında yoğun güvenlik önlemleri almaya başladı. Görgü tanıklarına göre; saat 20:00 sıralarında silahların sıkılmaya başladığı yaklaşık bir saat sonra ise "teslim ol" ihtarında bulunduğu çatışmanın ise iki saat sürdüğü belirtildi. Baskın sırasında evde bulunan Hüseyin Altun ve İbrahim Kılınç yaşamını yitiren vali tarafından yapılan açıklamada 'evde yapılan aramada 1 adet 9 milimetrelik tabanca, 1 adet şarjör üç adet savunma tipi el bombası, ve 2 adet cep telefonunun bulunduğu iddia

edildi.

Olayın ardından cenazelerin Diyarbakır devlet hastanesi morguna götürüldüğünü öğrenen aileler, hastaneye akın ettiler. Hastane önünde bekleyen aileler morgun camlarını kırdıkları gerekçeyle gözaltına alındılar. İnfaz edilenlerden İbrahim Kılınç'ın babası ise oğlunun inşaat işinde çalıştığını, zaman zaman abisinin yanında kaldığını hiçbir örgütle ilişkisinin olmadığını belirtti.

Çatışmada yaşamını yitiren Hüseyin Altun'un cenazesi hastane morgundan alınarak Yeniköy mezarlığında toprağa verildi. Altun için mezarlıkta bir tören düzenlendi. Törene DEHAP ve İHD il ilçe yöneticileri ve dört yüze yakın kişi katıldı. Mezarlığa getirilen Altun'un cenazesi "**Şehit Namırım**" sloganlarıyla karşılandı. Kitle cenazede sık sık "**Günşin yoldaş ölümsüzdür**", "**Hüseyin yoldaş ölümsüzdür**" sloganları attı. (Mersin)

Hüseyin Altun'un cenaze töreni

DERSİM'DE EGEMENLERİN İDEOLOJİK SALDIRILARINA YENİ BİR HALKA HALKIMIZA SAYGI İLE DUYURULUR; EGEMENLERİN İDEOLOJİK SALDIRILARI DERSİM HALKI TARAFINDAN BOŞA ÇIKARILACAKTIR

24 Kasım 2003 tarihinde Dersim'in bazı ilçeleri ile köylerine alıcıların isimleri ve adresleri yazılarak gönderilen yazılarla aileler çıkarılan pişmanlık yasası konusunda ikna edilmeye çalışılıyor.

Sözde "Topluma Kazandırma Yasası" çerçevesinde ele alınan bu yazı; bizlere bir kez daha göstermektedir ki egemenler bu yasayla istedikleri sonucu alamamıştır. Bu yasa ilk çıktığında "**şu kadar kişi başvurdu**", "**daha bu kadar kişinin başvurmasını bekliyoruz**", "**Bu yasa eski yasalardan daha farklı ve kapsamlı**" vs. sözlerle yasadan birçok kişinin yararlanacağı egemenler tarafından dilendiriliyordu. Ama olmadı. Bu yasa-

dan itirafçılar dışında iki eldeki parmak sayısını geçmeyecek oranda kişi yararlandı. Bu yasadan yararlanmak isteyenler çetin ama onurlu sınıf mücadelesinde ve ulusal mücadelede yorgun düşenlerdi. Bunlar onur ve onursuzluk arasındaki seçimlerini onursuzluktan

Bu yasa da eski yasalar gibi fos çıktı. Yasadan istediği verimi alamayan egemenler halkı kandırmanın, ikna edebilmenin, teslim alabilmenin yeni yollarını denemeye başladılar.

yana kullananlardı. Faşist Kemalist diktatörlüğün sözcüleri ise yasayla birlikte kapsamlı bir şekilde psikolojik savaşım başlattılar. Yasadan yararlanmak isteyenlere barınma merkezleri, bu merkezlerde tüm ihtiyaçlarının karşılanacağı, özel savcılar tarafından sorgulanacağı vb. vaatlerle devrimci ve yurtseverleri kandırabileceklerini, teslim alabileceklerini düşündüler. Ama çok geçmeden kendileri de gördü ki bu yasa da eski yasalar gibi fos çıktı. Yasadan istediği verimi alamayan egemenler halkı kandırmanın, ikna edebilmenin, teslim alabilmenin yeni yollarını

denemeye başladılar. Dersim'deki ailelere gönderilen mektup da bunun bir parçasıdır. Mektupta, ailelerin çocuklarına sahip çıkmadığı, teröristlerin yabancı uyruklu olduğu, insanların teröristlere kendi çıkarları doğrultusunda yardım ettiği, teröristlerin en verimli çağlarını dağlarda geçirdiği, aç susuz kaldığı vb. dile getirilmektedir. **Dersimliler kendi çocuklarını iyi tanırlar.** Kime yardım edip etmeyeceğini iyi bilirler. Kimin suçlu olup kimin halkın çıkarına hizmet ettiğini bizzat yaşadıkları pratiklerden çok iyi bilirler. Bu anlamda bu tür yazılar da halkın devletin yalanlarına kanmasını sağlamaya yetmeyecektir.

(Malatya)

Barış Mitingi'nde GÖZALTI TERÖRÜ

Mersin'de 30 Kasım'da DEHAP'ın düzenlediği "demokratik çözüm için barış" mitinginin ardından yapılan operasyonlarda aralarında 17-18 yaşlarındaki gençlerin de olduğu yaklaşık 48 kişi gözaltına alındı. 30 Kasım'da yapılan mitingde PKK-KADEK-KONGRA-GEL bayraklarının açılmasının ardından polis kitleye saldırmış ve yaşanan arbede sonucu birçok polis ve mitinge katılanlar yaralanmıştı. Bu olayın ardından Tarsus ve Mersin'de bazı mahallelere operasyon düzenlendi. Tarsus'ta Fahrettin Paşa ve Barboros Mahalleleri'nde Mersin'de ise Güneş ve Demirtaş Mahallelerinde yapılan operasyonlar sonucu yaklaşık 48 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan yaşları 17 ve 18 olan 27 kişi serbest bırakılırken 21 kişi ise tutuklanarak Mersin Kapalı Hapishanesi'ne gönderildi. (Mersin)

GENÇLER,

"DKÖ'LERE SAHİP ÇIKALIM"

Yeni Demokrat Gençlik, açlık grevlerine destek verdiği gerekçesiyle kapatılan Mustafa Kemal Üniversitesi Öğrenci Derneği (MKÜ-DER) ile ilgili olarak duyarlılık çağrısı yaptı. 7 Aralık günü Yüksel Caddesi'nde bir araya gelen Yeni Demokrat Gençlik ve Gençlik Dernekleri; 1992 yılında kurulan MKÜ-DER'in geçtiğimiz günlerde kapatılmasını protesto ederek, devletin demokratik kitle örgütlerine yönelik baskınlarını dile getirdiler. "**DKÖ'lere Sahip Çıkalım, Hatay MKÜ-DER Kapatılmaz**" yazılı ve YDG, ILPS imzalı pankart açan gençler; "**İşgale değil direnişe ortak ol**", "**İçerde dışarda hücreleri parçala**" vb sloganlar atarak bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamada demokratikleşiyoruz söylemlerinin halkı manipüle ettiği belirtilirken saldırılara karşı örgütlü mücadele edilmesi gerektiğine vurgu yapıldı. Eyleme destek veren TAYAD'lı aileler de tecrit saldırısına değinerek bu işkenceye karşı direneceklerini ifade ettiler. (Ankara)

İzmir'de işkence iddialarına bir yenisi daha eklendi

İzmir'de 16 yaşındaki H.B. ile 18 yaşındaki A.A. Al-sancak Karakolu'nda işkence gördükleri iddiasıyla İzmir Barosu İşkenceyi Önleme Komisyonu'na başvurarak kendilerine işkence yapan polisler hakkında yasal işlem başlatılmasını istedi. Olayı anlatan 16 yaşındaki H.B, 11 Aralık gecesi diğer 5 arkadaşı ile birlikte hap almış bir durumda oturlarken yanlarına yunus polis ekiplerinin geldiğini, içlerinden birinin arkadaşının kafasını polis otosunun camına vurma sonucunda camın ve arkadaşının burnunun kırıldığını, ardından dövülerek gözaltına alındıklarını, karakolda da işkencenin devam ettiğini söyledi. Ayrıca arabanın camının kırılmasının kendilerinin üzerine yıkılmaya çalışıldığını belirten H.B. gece yarısı da gelip dövmeye başladıklarını, ardından herbirinin farklı karakollara götürüldüklerini, işkenceye orada da devam edildiğini açıkladı. 18 yaşındaki A.A. da para kazanamadıklarında evdekilerin kızdığını, bu yüzden paraları olmayınca sokakta kaldıklarını söyledi. (İzmir)

Rahatsızlıkları nedeniyle tahliye edilenler SAĞLIKLARI DÜZELMEDEN YENİDEN TUTUKLANIYORLAR

Hapishaneler genel olarak tüm tutuklu ve hükümlüleri özel olarak da siyasi muhalifleri bedensel ve düşünsel olarak zayıf düşürmeye, kimi zaman da yok etmeye yönelik mekanizmalar olarak egemenlerin elinde şiddet aracı olarak kullanılmaktadır.

Hapishaneler; uzun mücadeleler sonucu kazanılan kısa dönemli soluk almalar dışında hep zulmün, zorbalığın, kimliksizleştirilmenin bir aracı olarak varlığını sürdürmektedir. Son 4 yıldır bu durum, çok daha boyutlandırılarak adli ve siyasi tutsaklara dayatılmaktadır. En son F Tipi hücre saldırısı bunun doruk noktası oldu.

19 Aralık hapishaneler katliamının vardığı boyut, hücre politikasının yürütülme istendiğinin de göstergesi oldu. Devlet kendi cephesinden **"ne pahasına olursa olsun bu sistemi oturtacağım"** dedi. Bunun için içerde ve dışarda akıl almaz katliamlara yöneldi. Tecritin ağır şekilde uygulanması için elinden geleni ardına koymadı ve bu uygulamalar hergün yeni biçimlerle devam ediyor.

Ancak zulüm, tarih boyunca hep anti tezini yani direnişi de beraberinde getirmiştir. Devletin bu şiddetine karşı tutsaklar da kendi cephelerinden zorlu direnişler ördüler, örmeye de devam ediyorlar.

Tutsakların bedenlerini uzun yılların yarattığı bir tahribat söz konusuydu. Buna 19 Aralık katliamının insanlık dışı saldırıları da eklendi. Bununla da kalmadı. Devletin tecrit politikasına karşı can bedeli direnişler ördü. Demokratik kamuoyunun zayıfladığı bir dönemde bedelleri daha da ağırlaştırdılar.

Ölüm Orucu direnişinin yaygın olarak sürdürüldüğü bir süreçte devlet iki nedenden dolayı 399. maddeyi kullanarak tutsakları tahliye etti. Bu maddeye göre ciddi

sağlık problemi yaşayan ve günlük yaşamını idame ettirmede zorlanan tutsakların Adli Tıp raporlarıyla 6 ay süreyle tahliye edilmesi gündemleştirildi. Bu tahliyelerin arkasında yatan **birinci gerçek;** mevcut direnişi bu tahliye saldırısıyla kırmak, **ikinci** ölümün eşğine gelmiş bu insanları ailelerinin üzerine "atarak" hem maddi külfetten kurtulmak hem de hapishanede ölümlerin azalmasını sağlayarak kamuoyu tepkilerini azaltmaktır.

Bu süreçte ağır fiziksel ve psikolojik tahribat yaşayan tutsakların çoğu tıbbın da yetersiz kalması nedeniyle -tam olarak düzelemedi- ki özellikle ülkemiz tıbbi için bu yeni bir durumdur. Onca uzun süren açlık grevinin organlarda yaptığı tahribat ve tedavisi konusunda bir dizi bilinmezlik vardı. Tutsaklar ya hiç iyileşemedi ya da çok az iyileşti. Tecrit koşullarının sağlam insanlar üzerinde de ağır tahribatı mümkünken bu durumda olan insanların yeniden tecrit koşullarına mahkum edilmesi insanlık dışı bir uygulamadır.

399. maddenin keyfi bir şekilde kullanıldığı, yaşanan son tutuklamalarla açığa bir kez daha çıkmıştır. O dönemin politika-

sı gereği tutsakları tahliye eden devlet, şimdi yine adli tıp aracılığıyla tutukluyor. Zira daha dün **"sürekli rahatsızlık söz konusudur, raporumuzun arkasında her zaman dururuz"** diyen Adli Tıp, şimdi de **"cezaevinde kalabilir"** diye rapor veriyor. Ve bu raporlarla sabit bir olgudur.

Sorun bununla da kalmayıp, daha vahim bir noktaya varılmaktadır. **Adli Tıp, savcılığa yazdığı yazılarda tutuklunun hapishane yaşamı boyunca katıldığı açlık grevlerinin ve sicil cezalarının olup olmadığını veya ne ölçüde olduğunu soruyor.**

Bir tıp kurumunu ilgilendiren yan, kişinin sağlık durumudur. Rapora kaynaklık edecek gerçek bu olmalıdır. Tutsağın cinsiyetle, milletiyle ya da sicil cezası olup olmadığıyla ilgisi yoktur. Bunun açık anlamı; **muhafif kimliğini sürdürmüşse tutsağın bu maddeden yararlanmasını engellemektir.**

Avukat Gülizar Tuncer'in verdiği bilgilere göre tutuklama kararı çıkan hükümlüler şunlar: Muhlis Özgül, Bülent Kurtbaş, Esral Karagöz, Serkan Aydoğdu, Bekir Bo-yamaz, Savaş Erdelbaş, Veysel Yağan, Me-

lahat Akay, Sakine Altun, Nuran Ekingen, Eylem Çelik, Özgür Yolcu, Meryem Algör, Elif Ateş, Ali Rıza Aydar, Nizamettin Doğan, Rauf Erdem, Tekin Yıldız, Bekir Bal-yemez, Kasım Aksakal, Tülin Dağ, Ayşe Eğilmez. İdris Yiğit adlı hükümlüye ise Adli Tıp tarafından rapor verildiği halde, Savcılığın tutuklama talebinde bulunması ise kararın keyfi bir şekilde verildiğine küçük bir örnek.

12 Eylül cuntasının pervasız yargılamalarıyla onbinlerce insan, haksız, hukuksuz, delilsiz, hatta savunmasız ağır cezalar aldı. Uzun yıllar süren hapislikten dolayı kamuoyunun da tepkisiyle şartlı tahliye ile 1991 yılında tutsaklar tahliye edildi. Ki o dönemde de çifte standartçı davranılmış 125. maddeden yargılananlar (PKK'li tutsaklar ve kimi Kürt örgütlenmelere üye olanlar) tahliye edilmemişti.

Şartlı tahliye sonucu tahliye olanlar boyunca Demoklesin kılıcı görevini gören infazın yakılması tehdidiyle uzun yıllar yaşamaya mahkum edildiler. Bu hukuksuzluk halen devam etmektedir.

Aynı taktik 399'dan süreli tahliye edilenler için de kullanıldı. Her an tekrar içeri alınma tehdidi ağır fiziksel ve psikolojik travma geçiren insanlar için de uygulanmaya başlandı. **Hapishanede tutarım ya da her an hapishaneye alırım** tehdidiyle toplumu yönetmeye çalışan, muhalefeti engelleyeceğini düşünen devlet, yanlı içindedir. Türkiye'de her on kişiden biri sabıkalıdır. Sistem bozursa ona karşı duranlar da tarih boyunca olmuştur, olacaktır da.

Sağlık nedeniyle tahliye edilip şimdilerde tekrar içeri alınmaya başlayan insanlarımızı aileler, hukukçular ve demokratik kamuoyu olarak sahip çıkmak devletin çirkin ve insani yok eden yüzünü teşhir etmek en insani sorumluluktur.

Birtan Altunbaş davasında erteleme

1991 yılında, işkence yapılarak katledilen Birtan Altunbaş'ın davası yine ertelendi. **Türkiye'nin en uzun süren işkence davası olan Altunbaş davası polislin aklanmasının da örneği aynı zamanda.** Mahkeme tarafından sürekli ertelenen davada zamanlaşımına doğru yaklaşıyor. 5 Aralık Cuma günü yapılan duruşmada Altunbaş'ın avukatları hazır bulunurken işkenceci polisler duruşmaya katılmadı. 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde süren davanın duruşmasında sözü alan Altunbaş'ın avukatı **Oya Aydın;** bir ay sonra davanın **13. yılına gireceğine ve polislerin zamanlaşımından yararlanacağına dikkat çekti.** Aydın; davaya hiç katılmayan polis Süleyman Tinkil'in Denizli'de yaşadığını, adresinin bilindiğini buna rağmen yakalanmadığını ifade etti. Mahkeme heyeti sanıkların tutuklanmasını redderek duruşmayı 16 Aralık 2003 tarihine erteledi. (Ankara)

Katiller beraat etti

İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'nde 23 Ekim 2001 tarihinde "ölü bulunan" **Yunus Güzel**'in mahkemesi karara bağlandı. Kendisini nezarethane ranzasına asarak intihar ettiği öne sürülen Güzel'in, ölümü sonrasında dönemin İstanbul Emniyet Müdürü **Şefik Kul**, Terörle Mücadele Şube Müdürü **Mehmet Artunay** ve aynı şubede bulunan **Osman Kurşun, Saldıray Öztürk, Celil Ziyaoğlu, Yücel Ceylan** ve **Ahmet Asım Işık** adlı polisler hakkında görevi ihmalden ölüme sebebiyet vermek iddiasıyla dava açılmıştı. Dava **3 Aralık 2003** tarihinde yargılanan polislerin suçsuz bulunarak beraat etmeleriyle sonuçlandı.

Duruşmada polislerin avukatlığını yapan **İlhami Yelekcı**, müvekkillerinin görevini ihmal etmediklerini belirterek beraatlerini talep etti. Güzel'in

avukatı olan **Behiç Aşçı** ise **"Yunus Güzel'in boyu 1.80 cm dir. Kendini astığı iddia edilen ranzanın boyu ise 1.95 cm dir. Bize göre kendini bu şekilde asması mümkün değildir. Bir kişi incelemesi daha önceki orijinal şekline göre yapılmamış olup, değişen nezarethanedeki duruma göre**

yapılmıştır. Birlikte incelemesini kabul etmiyoruz. Tam olarak araştırma yapılmadan iddianamenin düzenlendiği kanaatindeyiz. Dosyanın savcılığa iade edilmesini istiyoruz" dedi. Ancak hakim, suç unsurları bulunmadığı gerekçesiyle polisler beraat verdi.

Kararı kabul etmeyen TAYAD üyeleri mahkeme çıkışında adliye önünde bir araya gelerek basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasını yapan **Bülent Solgun** "Yunus Güzel işkencede katledildi. İntihar etti diye yalan söylediler. Güzel yapılan işkencelerin ardından asılarak infaz edildi. Bugün burada tarihi bir karar verildi. Bu karar işkenceci katilleri ödüllendiren ve cesaretlendiren bir karar oldu" dedi. TAYAD'lılar basın açıklamasını yaptıktan sonra dağıldı. (H.Merkezi)

Hapishanelere yönelik yeni bir saldırı dalgası

Son günlerde burjuva medyada Avrupa Birliği uyum yasaları çerçevesinde hapishanelerin yeniden **“yapılandırılacağı”** haberleri bolca yazılıp çiziliyor. Buna göre Meclis Adalet Komisyonu'nda görüşülen cezaların infazına ilişkin yasa tasarısı mecliste kabul edilirse köklü değişikliklere gidilecek. Yasanın amacının **“suçluları yeniden topluma kazandırmak”** olması asıl hedeflenenin ne olduğunu üstü kapalı da olsa ortaya koyuyor. Devrimci tutsaklar özgülünde, değer yargılarından uzaklaştırmak, kimliksizleştirmek, boyun eğen, itaat eden bir tiplere yaratıp teslim almak. Adli tutuklular üzerinde ise birkaç yeni düzenleme ile devlet hem AB'ye şirin gözükme hem de **“zorunlu çalışma”** ile emek sömürsünü yaratma telaşında. Buna göre yapılacak yeni düzenlemeler şunlar:

* Tutsakların **“üretimde katkıda bulunmadan”** zaman geçirmeleri engellenecek. **Çalışma zorunluluğu getirilecek.** Hangi işte çalışacakları, meslek ve sanatları ile hapishane koşulları dikkate alınarak belirlenecek.

Ve üretimleri ile **“doğru orantılı”** ücret verilecek.

* 12-18 yaş arası çocuklar için özel hapishaneler kurulacak.

* 0-3 yaş grubundaki çocuklar gündüz kreşte, akşam ise anneleri ile aynı koğuştaki kalacak. 3 yaşın üzerindeki annelerinden alınarak yetiştirme yurtlarına verilecek.

* Kadın tutsaklar için sadece kadın personelin çalışacağı özel hapishaneler oluşturulacak.

* **“Kader Mahkumları”** ile **“suç makineleri”** aynı ortamda tutulmayacak. Tutsakların hangi hapishanede kalacağı, hangi infaz rejimine tabi tutulacağı hapishanelerde kurulacak **“sınıflandırma merkezleri”** ile belirlenecek. Gözlem kurulu 60 günlük gözlem sürecinden sonra sınıflandırma yapacak. Hükümlünün yaşı, mesleği, işlediği suçun özelliği, suça bakış açısı, daha önce suç işleyip işlemediği gibi kriterler belirleyici olacak.

* **“Din ve vicdan özgürlüğü”** çerçevesinde dini vecibelerini herhangi bir kısıtlama ile karşılaşmaksızın yer-

ne getirebilecek. Din adamları hapishaneye gelip görüşebilecek.

Maddeler tek tek üstünde durularak incelendiğinde görülecektir ki oldukça geniş ve muğlak tutulan cümlelerle devlet yine keyfi uygulamalara imza atacak. Böylelikle de bu keyfi uygulamalar **“yasallaşmış”** olacak. Örneğin çalışma zorunluluğu. **Kişinin kendi iradesi dışında çalıştırılması hem etik hem de hukuki kurallara aykırı.** Kaldı ki bu kişi hapishanede **“devletin sorumluluğu”** altında ise bu uygulama tamamen **“elinin altında bulunan”** tutsaklardan maddi çıkar sağlama, yoğun bir emek sömürsüne tutma, aynı zamanda kişinin iradesini parçalamaya yönelik bir uygulama. Hapishanelerde tek otoritenin kendisi olması gerektiğinden hareket eden faşizan mantık tüm bu uygulamaları tutsaklara dayatıp, zorla kabullendirebileceğini sanıyor. Ancak **devrimci tutsaklar böyle bir uygulamayı kabul etmeyecektir.** Geçmişte de yapılan pek çok saldırıya karşı bedeller ödenmiş ve devrimci irade teslim alınmamıştır.

Bu çarpık işleyiş devam ettikçe daha yeni saldırıları da deneyecektir devlet. **Çünkü en büyük suçlu kendisidir ahlında. Ve bir suç makinesi aranıyorsa o da tüm çarkları ile birlikte yıkılmaya mahkum olan sistemin ta kendisidir.**

3 yaşın üzerindeki çocukların hapishanelerden alınarak yetiştirme yurtlarına verilmesi ya da çocuk hapishanelerinin kurulması ise tamamen göz boyamaya yönelik uygulamalardır. Her geçen gün ortaya çıkan haberler gösteriyor ki yetiştirme yurtları da hapishanelerden farklı değil. Belki daha da kötü. Aydın'da Buca'da yaşananlarda bunu gösteriyor.

TEMEL HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER DERNEĞİ 1. YILINA GENEL KURULLA GİRDİ

7 Aralık 2003 tarihinde La Bella düğün salonunda Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği 1. Olağan Genel Kurulu yapıldı. Saat 12:00'de başlayan Genel Kurul'da divan üyeleri olarak **Aynur Karaaslan**, Naime Kara ile **Behiç Aşçı** seçildi. Kurul gündeminin okunmasıyla aralarında ILPS'nin de bulunduğu çeşitli kurumların mesajlarına yer verildi. Genel Kurul'da **“Örgütlenme ve mücadele”**, **“Emperyalizm, ABD emperyalizminin impartorluk hevesleri ve yeni sömürge Türkiye gerçeği”**, **“Ülkemizin ekonomisi IMF'ye teslim edilmiş, halkımız IMF programlarıyla hergün daha da yoksullaşmaktadır”**, **“Kürt sorunu üzerine”**, **“Hapishaneler tecrit ve mücadele”**, **“Eğitim sorunu üzerine”** başlıkları altında ilgili konular değerlendirildi. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı 1. Olağan Genel Kurul'da Temel Haklar ve Özgürlükler Derneğini iki yıl süreyle yönetmesi için **Mehmet Göçebe**, Nazmiye Kaya, **Gülşen Salman**, Tigin Öztürk, **Özkan Köylüoğlu**, Gülay Özpolat, **Nergis Doğan** belirlendi. (H. Merkezi)

İHD İZMİR ŞUBESİ YENİDEN YAPILANMA KURULTAYI YAPTI

İHD İzmir Şubesi 5-6 Aralık 2003 tarihlerinde Alsancak Kültür Merkezi'nde Yeniden Yapılanma Kurultayı gerçekleştirdi. Yaklaşık 100 İHD üyesinin katıldığı kurultaya GYK üyeleri de katıldı. İki gün süren kurultayın 1. günü öğlene kadar herkes açık olurken, aynı gün öğleden sonra ve 2. gün sadece üyelere açık yapıldı. Kurultayın 1. aşamasında **“Türkiye ve Dünyada İnsan Hakları”** tartışılırken, 2. aşamada ise **“Üyelik kriterleri”**, **“Organların işlevi”**, **“İnsan hakları eğitimi ve kurumsallaşmak”**, **“Resmi kurum ve DKÖ'lerle ilişkiler”** başlıkları tartışıldı. Birçok kurum ve İHD üyesi de kurultaya tebliğlerini sundular. 1. aşamada açılış konuşmasının öncesinde Türkiye ve dünyada insan hakları mücadelesinde yaşamlarını yitirenler için 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı. Açılış konuşmasını ise İHD İzmir Şubesi Başkanı **Mustafa Rollas** yaptı. Kurultayın birinci aşamasında **Partizan İzmir temsilciliği**, İzmir Yeni Demokrat Gençlik, **ÖMP**, **ESP**, **EKB**, **DEHAP**, **SDP**, **Limter-iş**, **Devrimci Mücadele**, **DHP** ve birçok kurum ve İHD üyesi tebliğlerini sundular.

Verilen kısa bir aranın ardından ikinci bölüme geçildi. Bu bölümde ise TİHV İzmir temsilciliği sekreteri **Günseli Kaya** İHD İzmir Şube sekreteri **Mihriban Karakaya**, İHD GYK üyesi **Ahmet Dağlı**, İHD İzmir Şubesi Başkanı **Mustafa Rollas**, İHD GYK üyesi **Hasan Coşar**, Av. **Özlem Mungan**, gazetemiz İzmir büro çalışanı **Erdoğan Özbay**, **ÖMP**'den bir arkadaş ve bir çok kişi tebliğlerini sundular. Genel merkez ve İHD İzmir Şubesi adına yapılan bazı konuşmalarda İHD'nin içine girdiği süreç olumlu bulunurken, genel çoğunluk tarafından eleştirildi. Bu aşamada özellikle değiştirilen tüzük tartışılırken yine genel çoğunluk tarafından eleştirildi. Genel çoğunluk tarafından İHD'nin ezilenlerin mücadelesi yanında olması gerektiği vurgulandı. **İşçi Köylü**, **Devrimci Demokrasi**, **Alnteri okurları** ve **SDP**'nin yanısıra birçok kişi tarafından tüzüğün tekrar gözden geçirilmesi için öneriler divana verildi. (İzmir)

Küçükarmutlu davası ilerlemiyor

5 Kasım 2001 tarihinde Küçükarmutlu'da F tiplerini protesto etmek için bedenlerini Ölüm Orucu'na yatanların bulunduğu direniş evlerine operasyon düzenlenerek 4 devrimci katledildi. Katliamın ertesinde ise operasyonlarda gözaltında alınarak tutuklanan 19 kişi hakkında açılan dava **5 Aralık 2003** tarihinde Beşiktaş DGM'de görülmeye devam edildi.

Sabah saatlerinde mahkemeye getirilen sanıklar ring aracından indirilirken **“Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz”**, **“Yaşasın**

Armutlu direnişimiz” sloganlarını attı. Slogan atmalarını engellemek için jandarmalar tutsakların ağızlarını kapatmaya çalıştı. Mahkemeyi izlemek için Almanya ve Yunanistan'dan AİHM, İHD, sendikalar ve çeşitli demokratik kitle örgütleri ile basın çalışanlarından Küçükarmutlu için oluşturulan delegasyon üyeleri de katıldı.

Savunma için söz alan **Vedat Çelik**, hükümetin bir an önce tecrit politikalarına son vermesi gerektiğini ifade ederek, **“Küçükarmutlu davasında bizler değil, sorumlular yargılanmalı”** diye konuştu. **Ahmet Güzel** ise yazılı olarak hazırladığı savunmasında **Eylem Göktaş** için **“Bu kişinin savunma hakkının kısıtlandığı yönünde çeşitli haberler yapılmıştır. Halbuki bu davada kelepçe olmadığı için getirilmeyen bizleri basın hiç yazmamıştır”** dedi ve tahliyesini istedi.

Duruşmaya ara verildiği sırada tutsakların birbirine sarılarak vedalaşmasına izin verilmemesiyle başlayan gerginlik basın mensupları ve tutsak yakınlarının salondan çıkarılmasına neden oldu. Tutsakların tartaklanmasına tepki gösteren yakınları ile polisler arasındaki gerginlik DGM koridorunda da devam etti. Duruşma bitiminde Almanya'dan gelen Av. **Koralakis Panagiotis** ile Yunanistan'dan gelen Atina Eğitim Sendikası Başkanı **Poplamatas Kostas** da polislere tepki göstererek Yunanca **“Özgürlük istiyoruz”** sloganını attı. (H. Merkezi)

Emekçiler Kamu Yönetimi Yasa Tasarısı'nı protesto etti

BİNLERCE MEMUR

11 ARALIK'TA İŞ BIRAKTI

KESK üyesi kamu emekçileri Kamu Yönetimi Temel Kanunu'na karşı 10 Aralık'ta viziteye çıkma, 11 Aralık'ta ise iş bırakma eylemi yaptı. Eylemlere Türk-İş, TTB, DİSK ve TMMOB da destek verdi. Birçok yerde polis barikatları ve saldırısıyla karşılaşan kamu emekçileri kararlılıklarını dile getirdiler. Çoğunluğunu Eğitim-Sen üyesi öğretmenlerin oluşturduğu kamu emekçileri, saat 12:00'den itibaren Beyazıt Meydanı'nda toplanmaya başladı. Yaklaşık 2000 emekçi KESK pankartı arkasında "**Kölelik yasasına hayır**" sloganını attı. KESK'e bağlı sendikaların yanısıra eylemlerine destek vermek için üniversite öğrencileri, **Halkevleri**, Mücadele Birliği, **ÖDP**, EMEP, **Özgür Gençlik**, ESP, **PTT işçileri**, BİS, **DPG**, **DİSK Genel-İş** temsilcileri ve üyeleri katıldı. Kamu emekçileri basın açıklaması yapmak için Sultanahmet'e yürümek istedi. Ancak barikat kuran çevik kuvvet, buna izin vermedi. Bunun üzerine oturma eylemi yapan emekçiler barikatlar kalkana kadar eylemlerini sürdüreceklerini açıkladılar. Sloganlarla barikatların kalkmasını bekleyen kitle, eylem komitesinin basın açıklama yapma talebinden vazgeçerek eylemi sonlandırmak istemesi üzerine tepki gösterdi. Eylem komitesi ise durumu açıklamaya çalışmak yerine öğretmen olan bazı emekçilerin kamu emekçisi olmadığını iddia etti. Bunun üzerine kimliklerini gösteren emekçiler; "**sizlere güvenip de bir daha iş bırakmayacağız. Resmen sendika ağası olmuştunuz boşuna mı iş bıraktık?**" diyerek alanı terk ettiler. (İstanbul)

KESK'TEN VİZİTE EYLEMİ

Kartal'da Öğretmenevi önünde toplanan yaklaşık 1000 kamu emekçisi, Kartal Meydanı'na doğru yürümek istedi. Ancak polis kitlenin AKP önünden yürütmesine izin vermezince gerginlik yaşandı. "**Emekçiye değil IMF'ye barikat**" sloganını atan kitle, polislin keyfi tutumuna tepki gösterdi. Başka bir yoldan meydana yürütmesine izin verilen kitle "**Sağlık ve eğitim hakkımıza, iş ve sosyal güvencemize sahip çıkıyoruz**" KESK İstanbul Şubeler Platformu arkasından çeşitli pankartlar taşıırken; yürüyüş boyunca sürekli "**Zafer direnen emekçinin olacak**", "**MAİ, MİGA, Tahkim kahrolsun emperyalizm**" sloganlarını attı. Burada basın açıklamasını yapan KESK Eğitim ve Örgütlenme Sekreteri **Güven Gerçek** "İşimizi, iş güvencemizi, haklarımızı savunmak için buradayız" dedi. (Kartal)

ANKARA

7 Aralık'ta biraraya gelen KESK üyeleri, Ankara SES şubesinden AKP il merkezine kadar yürüyerek buraya siyah çelenk bıraktılar ve 11 Aralık çağrısını yaptılar.

10 Aralık günü de Belediye Hastanesi önünde biraraya gelen Yapı Yol Sen, ESM Ankara şubeleri 11 Aralık'ta grev çağrısını yaptı. Tüm Bel -Sen'in de katıldığı eylemde Mamak Belediyesi'nde çalışan işçilerin sevklerinin müdürler tarafından imzalanmadığı ancak işçilerin kararlı duruşu sayesinde imzalandığı belirtildi.

11 Aralık günü; Maltepe Adliye ve Kurtuluş Parkı'nda toplanan kamu emekçileri, Ziya Gökalp Caddesi'nde biraraya geldiler. BES, Tüm Bel-Sen adliye önünden yürüyüşe başlarken Yapı Yol-Sen, Haber-Sen Maltepe'den yürüyüşe başladılar. "**Kamu Yönetimi Reformu Aldatmacasına Hayır**" pankartı açan Eğitim-Sen şubeleriyle beraber Ziya Gökalp Caddesine doğru "**Direne direne kazanacağız**" sloganları ile yürüdü. Diğer sendikaların katılımı ile sayıları 5 bini bulan emekçiler, kölelik yasalarını geçirmeyeceklerini haykırdı. Polis, panzerleriyle kitlenin önünü keserken bir konuşma yapan KESK Genel Başkanı **Sami Evren** devlet kurumlarının özel şirketlere peşkeş çekildiğini söyledi. 13:30'a kadar süren eylemde sendika yönetimlerinin pasifliği ve etkin bir eylemlilikten çok uyanıklarla yetinmeleri dikkat çekiciydi.

BURSA

Eğitim emekçileri millî eğitim dispanseri ve sağlık ocaklarından aldıkları vizite işlemlerini tamamlayarak Uluyol Caddesi'nden sloganlarla yürüyerek Osmangazi metro istasyonuna gelirken, diğer kamu emekçileri ve sendika şubeleri de Fomara Meydanı'nda toplanarak Osmangazi metro istasyonu önünde birleştiler. Burada yapılan basın açıklamasını KESK şubeler platformu dönem sözcüsü **Sayim Gültekin** yaptı. Bazı işçi sendika temsilcileri ve devrimci sosyalist basın okurlarıyla eyleme destek verdiler.

Ayrıca özelleştirme yoluyla satılan Gemlik Gübre fabrikasının işçileri de "**Gemlik Gübre fabrikasını peşkeş çekmeyeceğiz**" pankartı altında kitleye destek verdi. 1000'in üzerinde emekçinin destek verdiği eylem alkış ve sloganlarla sona erdi.

11 Aralık 2003 günü ise iş bırakan kamu emekçileri, Fomara Meydanı'nda toplanarak kortejler oluşturduktan sonra AKP il binasının önüne yürüdüler.

Halkevleri Bursa Şubesi Fomara Meyda-

nı'daki AKP il binasının önünde Meclis'e sunulan hükümetin demokratikleşme ve hantal devletin küçültülmesi olarak sunduğu, Kamu Yönetim Reformu Yasa Tasarısı'nı basın açıklamasıyla protesto ettiler.

Basın açıklamasını okuyan Bursa Halkevi Şube Başkanı **Nuray Büyücek** "Biz zaten AKP'nin gerçek yüzünü biliyoruz" dedi.

GİRESUN

KESK Giresun Şubeler Platformu basın açıklaması yaparak, Kamu Yönetimi Temel Kanunu Yasa Tasarısı'na tepki gösterdi.

Osman Ağa Meydanı'nda yapılan basın açıklamasına, KESK Giresun Şubeler Platformu'na üye sendikalardan 100 dolayında yönetici ve üye katıldı. KESK Giresun Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü **İbrahim Kol**, eğitim, sağlık, sosyal güvenlik hizmetlerinin temel insan hakları olduğunu ifade ederek, "Kamu hizmetlerini paralı hale getirmek insan hakları ihlalidir" dedi.

İbrahim Kol, hazırlanan Kamu Yönetimi Temel Kanunu Yasa Tasarısı'nda, kamu emekçilerinin toplu sözleşmeli, grevli sendikal hakları konusunda bir adım atılmadığını kaydetti.

MALATYA

10 Aralık 2003 tarihinde Malatya devlet hastanesi önünde bir araya gelen kamu emekçileri hükümetin 2004 bütçe tercihlerini ve yeni kamu yasa tasarısını, hep bir ağızdan haykırdıkları "**IMF'ye değil emekçiye bütçe**" sloganıyla ve yaptıkları basın açıklamasıyla protesto ettiler.

Özbey açıklamasında "kararlılığımızı bir kez daha ifade ediyoruz. Bize rağmen bizi yönetmek isteyenlere siyasi gelecek yok" dedi. Malatya'daki Kamu emekçileri 11 Aralık Perşembe günü ise üretimden gelen güçlerini kullanarak iş bırakıp hükümeti uyardılar. Kamu emekçileri saat 13:00'de Malatya Merkez Postanesi önünde bir basın açıklaması yaparak üretimden gelen güçlerini kullanmaya, alanları doldurmaya devam edeceklerini belirttiler.

Dersim'deki kamu emekçileri de viziteye çıkma eylemine katılım sağladılar. Yaklaşık 400 kişi 10 Aralık Çarşamba günü sabah viziteye çıktıktan sonra saat 12.00'de **Tunceli Yeraltı Çarşısı** üzerinde bir araya gelerek basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasında, Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı'nın geri çekilmesini isteyen emekçiler, bu yasa geri çekilmediği müddetçe üretimden gelen güçlerini kullanacaklarını belirttiler. Kamu emekçileri vizite eylemini akşama kadar devam ettirerek iş

başını yapmadılar. Dersim'de 11 Aralık günü iş bırakma eylemine DİSK, TTB, EMEP, DEHAP'ın yanısıra çeşitli kitle örgütleri de destek verdi.

12 Aralık 2003 tarihinde saat 12:30'da Malatya tren garı önünde biraraya gelen KESK'e bağlı kamu emekçileri basın açıklaması ve yarım saatlik oturma eylemlilikleriyle hem hükümetin bütçe rakamlarını hem de Irak'taki işgali protesto ettiler. "**Irak halkı yalnız değildir**", "**Kamu yönetimi yasasına hayır**" vb. dövizler açan emekçiler hep bir ağızdan "**IMF'ye değil emekçiye bütçe**", "ABD askeri olmayacağız", "**Direne direne kazanacağız**" sloganlarını attı.

İZMİR

KESK'e bağlı **Eğitim-Sen** Şubeleri, Tüm Bel-Sen, **Haber-Sen**, **BTS** ve **Kültür Sanat-Sen** 10-11 Aralık 2003 tarihlerinde alanlara çıkarak işlerini, iş güvencelerini, haklarını, kamu hizmetlerini, geleceklerini sahiplenerek savunmak için, yeni çıkan yasayı protesto ettiler.

10 Aralık 2003 tarihinde Saat 11:00'de Basmane, Konak YKM önü ve Gümrük Türk Telekom önünde toplanan yaklaşık 4000 kamu emekçisi Konak Meydanı'na yürüdüler. Basmane'den gelen grubun önü Konak Sümerbank'ın önünde kesilirken, YKM ve Gümrük'te toplanan kamu emekçilerinin önü ise polis barikatları kurularak kesildi. Kamu emekçilerini alana sokmayacağını belirten polis, Sümerbank önündeki emekçilere gaz ve su sıkarak saldırırken, panzerleri de kitlenin üstüne sürdü. Birçok kamu emekçisi sıkılan gazlardan etkilenirken, saldırı üzerine oturma eylemi yapıldı. Barikatlar kalkana kadar oturan emekçiler, polise geri adım attırdılar. Polis barikatları kaldırırken kamu emekçileri attıkları sloganlarla alana girdiler. Burada KESK adına yapılan açıklamayı KESK İzmir Şubeler Platformu Dönem Yürütmesi adına SES İzmir Şube Başkanı **Dr. Ergün Demir** okudu. Demir IMF ve AKP hükümetinin saldırılarına değindi.

11 Aralık 2003 tarihinde ise yine Konak Meydanı'nda buluşan kamu emekçileri bir kez daha polislin barikatlarıyla karşılaştı. "Gerekirse çatırırız, alana gireriz" diyen kamu emekçilerinin kararlı tutumu karşısında barikatlar yine kaldırıldı. YKM yönünden gelen emekçilerle, Sümerbank yönünden gelen emekçiler Konak Meydanı'ndaki İzmir Büyükşehir Belediye Başkanlığı önünde buluştular. Burada **DİSK**, Belediye-İş 4 No'lu Şube, **İzmir Tabip Odası** ve KESK de birer konuşma yaptı.

“Suç”lular denetlenmeye devam edecek

Sistemin “suç” tanımlamasına giren ve gözaltında tutmak istediği halka zarar verici olaylar (hırsızlık, gasp, uyuşturucu-kadın pazarlama...) değil, kendi zararına olan olaylardır. Bu da doğallığında sistemi değiştiren iddiasında olan hareketler, hakkını alma mücadelesini güdenlerdir.

İstanbul’da meydana gelen saldırılarla birlikte son günlerde alınacak “güvenlik önlemleri” tartışması yaşanıyor. Yıllardır kurulması düşünülen güvenlik sistemi 300 milyon dolarlık ödenekle hayata geçirilmeye çalışılıyor. Merkezi meydan ve sokaklarda varolan güvenlik sistemleri de geliştirilecek. **Seyyar Elektronik Entegrasyon Sistemi** adı ile başlayacak uygulama ile İstanbul elektronik haritadan izlenirken, 3 bin emniyet aracına da GPRS (Küresel Pozisyon Sistemi) sistemi ve 24 metrekaRELİK görüşü olan optik kameralar yerleştirilecek. Bu sistemin kurulduğu yerlerde halkımız kameralarla kare kare fotoğrafı çekilerek takip edilecek. Kurulacak sistem, insanların dış görünüşüne göre çalışmıyor. Eşkalinizi değiştiremiyorsunuz. Saçınızın, gözünüzün rengini veya yüzünüzün şeklini de değiştirmeniz bir işe yaramıyor. **Kamera, herkeste farklı olan göz ile burun arasındaki bölgede yüz taramasıyla kişiyi tanıyor.** Tüm alışveriş merkezleri, kalabalık yerler, çevre yolları, metro,

demiryolu ve deniz yolu terminalleri, şehrin giriş çıkışları 24 saat izlenecek. Yüz tarayıcı sistemle anında tespit edilen insanların dijital gözlerden kaçması oldukça zor. Örneğin 180 km ile giden bir aracın plakası ve içindekiler tespit edilebilecek. Sistem oluşturulduktan sonra 3 bin polis aracına GPRS (Küresel Pozisyon Sistemi) cihazı takılarak polis araçlarının en az yarısında ise diz üstü bilgisayar olacağını belirten İstanbul Valisi **Muammer Güler**; “Muharliklardaki bütün bilgiler merkezimizden kontrol edilebilecek. Bu sistemle polis araçlarının nerede olduğu görülebilecek, telsiz muhaberatına gerek kalmadan araçlar istenilen noktalara yönlendirilebilecek. Bu işin içinde plaka okuma sistemi var. Çalınan araç trafiğe çıktığında anında tespit edilecek. Özel hayatın gizliliği prensibi dikkate alınarak(!) evler sürekli bu sistemle gözetlenebilecek. Polisin her yerde gözü olacak” dedi.

Valinin özel hayata yönelik yaptığı belirlemenin kimlere ve nasıl uygulandığını hepimiz burjuva basından bile takip ettiğimiz yanı ile bilmekteyiz. En çok telefonu dinlenenlerin, herhangi bir hak gaspına uğrayıp polise müracaat edenlerin aylarca, yıllarca mahkeme mahkeme süründüğünü halkımız çok iyi bilir. Artık halkımız başına gelen bir olumsuz olayda suç duyurusunda bile bulunmak istemiyor. Sözde hırsızlıkların, kap-kaçların, uyuşturucu satıcılarının, “terör” suçlularının “suç”larının önüne geçilmesi için oluşturulan sistemin aslında neyi hedeflediği oldukça açıktır. İnsanları, halkımızı her yönüyle **“denetlemek”**. Bu de-

İstanbul’da meydana gelen saldırılar sonrasında “alınması gereken güvenlik önlemleri” tartışması sürüyor. İstanbul’daki meydan, kavşak ve sokaklara kurulacak 150 kamera için 300 milyon dolar ödenek ayrıldı. Sistemin kurulmasında araç ve salon ihtiyacını İstanbul Ticaret Odası, Sanayi Odası ve Deniz Ticaret Oadsı’ndan oluşan bir konsorsiyum karşılayacak.

netleme yaygarası ile “Bak, seni izliyorum, yaptığın herşeyi görüyorum, duyuyorum, bana dokunamazsın. Ona göre hiçbir şeye karışma” anlayışını bilinçlere kazımak. Bahsedilen bu gelişmiş sistemin yeni olmadığı ise bilinen bir gerçek. Dünyanın birçok ülkesinde “kameralı” sistem olarak özetleyebileceğimiz bu sistem uygulanıyor. Tabii amaç değişmiyor. Türkiye’de de bu dönemde uygulanmaya başlanacak olması (son saldırılar bahanesiyle) oldukça planlı ve bilinçli bir uygulamadır. **Dünyadaki gözetleme kameralarının onda biri İngiltere’de bulunuyor.** İngiliz halkı yaklaşık **3 milyon kamerayla** sürekli gözetleniyor. Bu sayının 4 yıla kadar 25 milyona yükseltilmesi hedefleniyor. Yani iki kişiye bir kamera düşüyor. Gün içerisinde birçok kez farkında olmadan insanlar kameralara çekiliyor. Kiminle, nerede, ne zaman konuştuğunuz, nereye gittiğiniz hepsi denetim altında. Yine İngiltere’de geliştirilen bir başka sistemle mağazalarda satılan ürünlere (kıyafetlere) telsiz sinyali yayacak kum tanesi büyüklüğünde elektronik yonga takılarak müşteri mağaza dışına çıktıktan sonra da her yerde gözetlenebilecek.

İstanbul Emniyet Müdürü ve valisinin yaptığı açıklamalar sistemin “suç”ları engelleyeceği yönünde. **Sistemin “suç” tanımlamasına giren ve gözaltında tutmak istediği halka zarar verici olaylar (hırsızlık, gasp, uyuşturucu-kadın pazarlama...) değil, kendi zararına olan olaylardır.** Bu da doğallığında sistemi değiştiren iddiasında olan hareketler, hakkını alma mücadelesini güdenlerdir. **Özellikle son saldırılardan sonra dile getirilerek uygulamaya çalışılan güvenlik ve gözetleme sistemi, sistemin kendi güvenliğini tehlikeye sokan “suç”luları ortaya çıkarmaktan başka bir amaca hizmet etmeyecektir.** Ancak şu da bir gerçek ki emperyalizm ve uşaklarının son teknolojilerini kullanarak oluşturdukları sistemler, silahlar devrimci ve komünistlerin, karşı silahları ile boşa çıkarılacaktır.

TMLGB’DEN EYLEMLER

Elimize posta kanalı ile ulaşan bir habere göre TMLGB militanları Ese Yaylası şehitlerini anmak için çeşitli semtlerde eylemler yaptı. Bu habere göre;

Bahçelievler Soğanlı mahallesinde caddeye çıkan GB militanları molotof kokteylleriyle yolu trafiğe kapatarak **“Marks Lenin Mao-Önderimiz İbo-savaşıyor TIKKO”** ve **“Mehmet Demirdağ ölümsüzdür”** sloganlarını attılar. Bu sırada halkın da alkışlarla eyleme destek verdiği görüldü. GB militanları bölgeden kayıp vermeden çekildiler.

*TMLGB militanları tarafından Okmeydanı’nda yazılama eylemi gerçekleştirildi. **“Demirdağ yoldaş ölümsüzdür”**, **“Umudun adı TKP/ML”**, **“Kahrolsun emperyalizm yaşasın halk savaşı”**, **“İşgale değil direnişe ortak ol”**, **“Yaşasın halk ordusu TIKKO”** vb. birçok slogan ve çok sayıda da TKP/ML TIKKO ve TMLGB imzaları yazıldı.

*Bakırköy’de merkezi bir yere **“Mehmet Demirdağ ölümsüzdür- TKP/ML TIKKO”** yazılı bir pankart, yanına bomba süsü verilmiş bir paketle birlikte asıldı.

*Sarıgazi’de ve Pendik-Gebze arasındaki tren hattına **“Şan olsun 7. Konferansımıza”**, **“Emperyalizm kağıttan kaplandı”**, **“Yaşasın halk savaşı”**, **“Yaşasın Irak halkının haklı mücadelesi”** TKP/ML TIKKO ve TMLGB imzalı pullamalar yapıştırıldı.

*Gebze’de **“Komünist önder Mehmet Demirdağ ölümsüzdür”**, **“İbo yaşıyor TIKKO savaşıyor”**, **“Kahrolsun ABD emperyalizmi”** vb. sloganların geçtiği yazılama eylemi yapıldı. (H. Merkezi)

YÖK PROTESTOSUNA

GÖZALTI TERÖRÜ

6 Kasım YÖK protestosuna katılan öğrenciler, Ankara Emniyeti’nin gözaltı terörüne maruz kaldılar. Ankara Cumhuriyet Savcılığı tarafından hazırlanan 67 kişilik listede bulunanlar, evlerine yapılan polis baskınları ile gözaltına alındılar. Baskınlardan önce hazırladıkları listeyi önce İHD Ankara şubesine veren polis, böylece öğrenciler üzerinde baskı kurarak gelişecek tepkiyi sindirmeyi tasarlıyordu. Gözaltına alınan 14 öğrenci hakkında savcılık tarafından tutuklama kararı verildi. Sorgu hakimliğine çıkarılan öğrencilerden 5’i tutuklanarak Ulucanlar Hapishanesi’ne götürüldü. Burada 2 gün kalan öğrenciler, savcılık tarafından 200 milyon liralık kefalet karşılığında serbest bırakıldı. Öğrenciler savcılık ve polisin bu keyfi tutumunu 6 Aralık günü bir basın açıklaması yaparak protesto ettiler. Saat 12:30’da Yüksel Caddesi’nde biraraya gelen **Devrimci Proleter Gençlik**, **Ekim Gençliği**, **Özgür Gençlik**, **Yeni Demokrat Gençlik** ve **Özgür Eğitim Platformu**; **“Yaşasın Devrimci Dayanışma”**, **“Baskılar Bizi Yıldırılmaz”** vb. sloganlar atarak gözaltıları kınadılar. Buradan Sakarya Caddesi’ne doğru yürüyüşe geçen öğrenciler; **“Üniversiteler Susmayacak Direnecek”** pankartı açtı. TAYAD’lı ailelerin de destek verdiği eylemde; tutuklanan 2 öğrenci söz alarak yaşadıklarını anlattı. Eylem halayların çekilmesi ve türküler eşliğinde coşkuyla sona erdi. (Ankara)

ÜNİVERSİTE REKTÖRÜNÜN POLİSLE İŞBİRLİĞİ

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği 3 Aralık 2003 tarihinde Malatya’daki dernek binasında saat 16.00’da bir basın açıklaması yaptı. Basın metnini dernek adına **Hatice Yılmaz** okudu. Yılmaz, “İnönü Üniversitesi öğrencileri Malatya’da katıldıkları 1 Mayıs mitingi nedeniyle gözaltına alındılar, mahkemeye çıkarıldılar ve beraat ettiler. İnönü Üniversitesi’ndeki 4 öğrenci de mahkemede beraat ettiler ancak polis baskısından kurtulamadılar. Polis, öğrencilerin üniversiteden ceza alması için sözde eğitim kurumu olan üniversiteyi kullanıyor. Üniversite rektörü polisle işbirliği yapıyor, polisin talimatları doğrultusunda **‘karakol katibi’** gibi hareket ediyor” dedi. (Malatya)

Seçimler sonrası süreçten sonra AKP hükümetinin politikalarını eleştiren Mehmet Bekaroğlu; “Hükümet tam bir teslimiyetçi tavır sergiledi”

AKP hükümetinin Kamu Yönetimi Reformu Yasa Tasarısı başta olmak üzere çıkarmaya çalıştığı yasalar, ABD emperyalizminin Irak'ı işgali sırasında ve sonrasında takındığı uşak tavırları, 19 Aralık Hapishane katliamı vb. konularla ilgili Prof. Dr. Mehmet Bekaroğlu'nun görüşlerini aldık.

-AKP seçimlerden önce birçok vaatlerde bulunarak iktidara geldi. 2003 yılı içerisinde yaşanan gelişmeler göz önünde tutulduğunda AKP'nin uyguladığı politikaları nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Mehmet Bekaroğlu: AKP; biraz uluslararası konjonktürün, biraz 57. hükümet döneminde yaşanan ağır ekonomik krizin tepkisiyle gelip iktidara oturdu. Aslında seçimlerden önce de yaşanan ekonomik, sosyal sorunlara radikal müdahaleler edeceğine dair hiçbir şey söylememişti. Ama insanlar böyle bir beklenti içindeydiler ve AKP'ye bu şekilde oy verdiler. **“Sorunlarımızı azaltır, önceki hükümet gibi yapmaz”** gibi bir beklenti içindeydiler. Ama bir senelik hükümet performansında AKP, vatandaşın beklentilerine değil de söylediklerine uygun davrandı. Hemen hemen hiçbir alanda hiçbir şey yapmadı. Dikkat edilirse, AKP'nin hazırladığı 2003-2004 bütçesinde daha önce **Kemal Derviş'in** hazırladığı 2002 bütçesinden farklı bir şey yoktur. Dolayısıyla Derviş ile başlayan IMF dönemi AKP hükümeti ile devam etti. Ekonomik anlamda hükümetin IMF'den bağımsız bir politikası olmadı. **Sadece ekonomik anlamda değil siyaset, insan hakları, özgürlükler, toplumsal konular AB sürecine endekslendi.** Uluslararası ilişkilerde de önceki hükümetin devamı olarak Amerika, İsrail eksenli bir politika izlemeye devam etti. Yani AKP halkın beklentisi olan hiçbir şey yapmış durumda değildir. AKP birinci yılın kredisini kullandı. Ama insanlar yavaş yavaş rahatsızlıklarını dile getiriyorlar. Gelişen süreçte AKP'ye karşı tepkiler gelişebilir. AKP geçmişini hatırlatarak **“sırtında yumurta küfesi var hareket edersen rezil olursun”** gibi bir psikolojinin içinde. Cumhurbaşkanı, Yargı, MGK anayasal olan ve olmayan birçok kurum hükümeti sürekli engelliyor. Bu güçler 1950 yılından beri maalesef bu iktidarları hep yendiler. AKP içerden ge-

len baskıları aşmak için dışarıdaki güç odaklarına dayanmış durumda. Türkiye'de demokrasi güçlerinin, seçilmişlerin atanmış kurumların baskısına karşı yardımcı olması gerekir. Bunu AKP'nin yaptıklarının doğruluğundan yanlışlığından bağımsız söylüyorum.

-Bu yıl birçok yasal değişiklik yapıldı. Son olarak da Kamu Yönetimi Yasa Tasarısı gündemde. Sizce nasıl bir devlet örgütlenmesine gidiliyor?

-İnsan hakları, özgürlükler konusunda günlük yaşantıda bir takım iyileştirmelerinden dolayı AB-Türkiye sürecini destekliyorum. Yalnız şunu görmek gerekiyor. Uluslararası arenayı belirleyen çıkarlar vardır. AB'nin ilerleme raporlarına bakıldığında aslında uluslararası sömürüyü, neo-liberal işleyişi bozacak bu güçlere karşı halkların çıkarlarına hizmet edecek genel düzenlemeler olmadıkları görülür. Neo-liberal, yeni sömürgecilik iki şeyden rahatsız **bir**; sosyal devlet adı altında literatüre giren işçilerin, köylülerin baskılarından. **İki**; bu coğrafyadan özellikle de İslam ülkelerinden yükselen itirazlardan. Bu AB Türkiye ilişkilerinde AB'nin taleplerine yansıyor. Halkın büyük çoğunluğunu ilgilendiren herhangi bir özgürlükle ilgili talepte bulunmuyor. **Türkiye'de çalışma yaşamı ile ilgili ciddi problemler var.** Bu konuda hiçbir talep gelmiyor. AB görünürde düşünce, ifade, örgütlenme özgürlüğünü savunmasına rağmen çalışma yaşamında bunlarla ilgili asla bir şey söylemiş değildir. Çünkü; neo-liberal iktisat çevreleri paylarını artırmak istiyorlar, sosyal devlet üzerinde çalışan kesimlere aktarılanlardan ciddi bir şekilde rahatsızlık duyuyorlar. Sağlıktan eğitime kadar payların azaltılmasını istiyorlar. Yapılan bir takım düzenlemeler var. Bunlar güzel şeyler. Ama içinde eksiklikler var. Dernekler yasası, kültürel haklarla ilgili değişiklikler var. **Öteden beri Türkiye'den Kamu Yönetimi'nin çok hantal, maliyetli olduğu, bürokrasinin bulunduğu, vatandaş baktığı şeklinde şikayetler var. Bunlarla birleştirilen yeni düzenleme talepleri var. Bu talep de neo-iktisat donanımlı sömürgeciliğin dünyaya dayattığı bir konsepttir. Vatandaşın şikayetleri üzerinden giderek bunları iyi şeyler olarak sunuyorlar. “Değişiklikler ile Ankara'nın işini**

rahatlatıyoruz” diyorlar. Ama bana öyle geliyor ki 81 tane Ankara yaratılmaya çalışılıyor. Çünkü söz sahibi olan merkezden atanan Vali. Genel olarak amaç sermayenin hareketinin önündeki bütün engelleri kaldırmak, finans kapitalizmin, uluslararası sermayenin istediği şekilde düzenlemek. Bankacılıkta, şeker, tütün, enerji piyasalarında bunlar yapıldı. Halkların çıkarlarını değil sermayenin çıkarlarını temsil ediyor. **“Her şeyi Ankara belirliyor, yerelde bir şey yok”** deniliyor. Evet bunlar doğrudur bunun kalkması gerekiyor. Ama bu itirazlar sosyal devleti ortadan kaldıran özelleştirmeleri öne çıkaran bir işleyiş, ilişkiler ağı dayatacak. Bunu görmek gerekiyor.

✓ Bir senelik hükümet performansında AKP, vatandaşın beklentilerine değil de söylediklerine uygun davrandı. Hemen hemen hiçbir alanda hiçbir şey yapmadı. Dikkat edilirse, AKP'nin hazırladığı 2003-2004 bütçesinde daha önce Kemal Derviş'in hazırladığı 2002 bütçesinden farklı bir şey yoktur.

-2003 yılında dünyada çok önemli gelişmeler yaşandı. Bunlardan en önemlisi ABD emperyalizminin Irak'ı işgali idi. Bu süreçte AKP'nin tutumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

-AKP hükümet olarak tam bir teslimiyetçi tavır ortaya koydu. AKP'nin Türkiye'deki yerel güç odaklarına karşı meşruiyetini halktan aldığı oylarla değil ABD'den, AB'den aldığı destekle sağlamaya çalışacağı baştan beri ortada idi. Erdoğan daha işin başında "evet ahlaki olarak önceliğimiz barıştır ama siyasi önceliğimiz Türkiye'nin çıkarlarıdır" diyerek Amerika'nın söylediklerini yaptı. 1 Mart'ta kazara tezkere reddedildi. T. Erdoğan "Amerika istedi kararı aldık, Amerika istemiyor, gitmeyeceğiz" demişti. AKP'nin politikası bu. Bizim

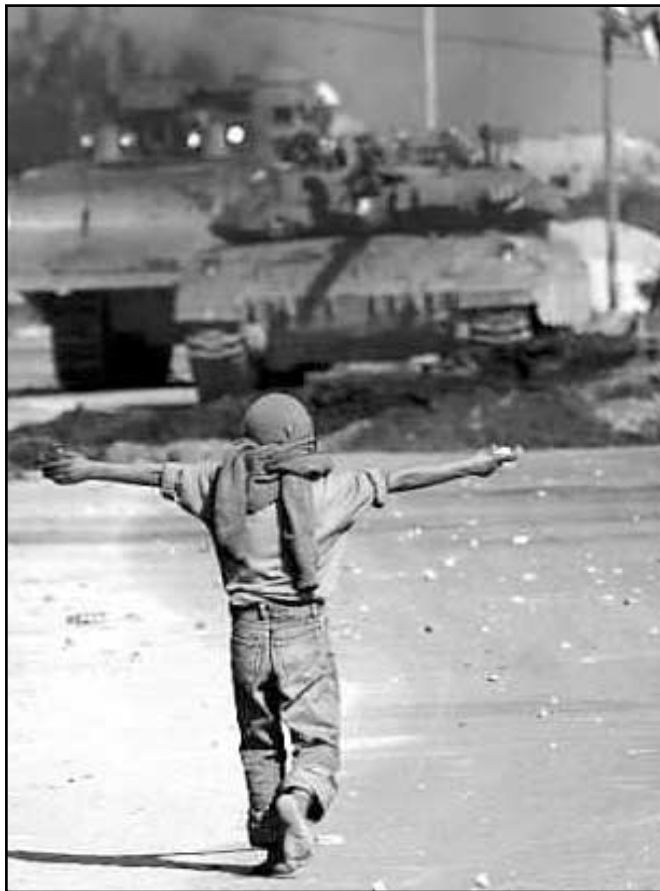
yorum yapmamıza gerek kalmıyor. ABD Türkiye'yi çok önemiyor. Asla vazgeçmez. ABD Türkiye'yi istiyor. Türkiye'yi bölge ülkeleri ile ilişkilerinde model olarak kullanmak istiyor. ABD için bütün dünya düşman. ABD için Türkiye halkı da düşman bir halktır. Türkiye nüfusunun %90'ı Müslüman bir halktır. ABD de müslümanlıkla savaşıyor. Kim ne derse desin. Haçlı seferine çıktılar. Bu halkta %90'lara varan ABD nefreti var. ABD'nin bugün hükümetle, Genelkurmayla arası iyi olabilir. Ama ilerde belki de ABD'nin savaşaacağı bir halktır Türkiye halkı. ABD Türkiye'yi sürekli kontrol ediyor. Sadece askerle değil aynı zamanda ekonomi ile kontrol altında tutuyor. Türkiye müthiş borçlu bir ülkedir. Bu borçlar da ABD Maliye Bakanlığı'na bağlı uluslararası çevrelerden, bankalardan gelmiştir. Dolayısı ile Türkiye'yi tam olarak hareket edemez hale getirmiştir.

- İstanbul'daki bombalı saldırılar, Türkiye'nin ABD ile ilişkilerini nasıl etkileyecek? Örneğin saldırılardan sonra Bush Türkiye'nin artık teröre karşı bir cephe ülkesi olduğunu söyledi. Bunu nasıl yorumluyorsunuz?

- İstanbul'daki saldırılardan sonra Şaron da açıklamalar yaptı. "Yahudiler için en güvenli yer İsrail" şeklinde. İsrail'den negatif bir göç var. Saldırı sırasında Bush ve Blair toplantı halinde idi. Hemen ne kadar haklı olduklarını açıkladılar. Bu saldırıların en önemli özelliği Türkiye'yi

✓ Amerika yağmalyor. Buna terörizmle savaş adını veriyor. "Kimyasal silahlar, biyolojik silahlar var" dediler, işgal ettiler. "Demokrasi getireceğiz" diyerek insanları öldürdüler. Iraklılar da direniyorlar, düşmanla savaşıyorlar.

Amerika-İsrail eksenine engele etmesidir. R. Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül ne söylesen bu hükümete oy veren taban Türkiye'de geleneksel olarak en ABD karşıtı olan tabandır. Bu tabanın; hükümetin, devletin içindeki etkisi bu saldırılarla kırılmıştır. ABD "terörle savaş" kavramını bütün eylemlerinde kullanıyor. 11 Eylül'ün en büyük sonucu hak, özgürlük sisteminden güvenlik sistemine geçilmesidir. Avrupa'da da özgürlükler adına kazanımlar güvenliğe kurban edilmiştir. Bu Türkiye içinde geçerlidir. Demokratikleşme, iyileşme yönünde atılan adımlarda bu kullanılacaktır. Amerika bütün Ortadoğu'da yaptığı etkinliklerde bunu araç olarak kullanacaktır. Kimin yaptığından ziyade neticede böyle bir durumla karşı karşıyayız. Gazetelerde çıkan haberleri inceledik Suriye, İran bağlantıları

kuruluyor. Sürekli olarak bu bölgeler işaret ediliyor. Elbette ki buraları baskı altında tutmanın bir aracı olarak da kullanılacaktır bu saldırılar. Genel olarak İslam coğrafyasında yükselen itirazı kırmak için öbür taraftan da Türkiye üzerinde İran, Suriye'ye basınç uygulanacaktır. Terör, emperyalizme karşı direniş hareketlerini yok eden bir kavram olarak kullanılmaktadır. "Terörizmle savaş" budur. ABD "Ben terörizmle savaş veriyorum" diyerek yakıyor, yıkıyor, işgal ediyor. Amerika yağmalyor. Buna terörizmle savaş adını veriyor. "Kimyasal silahlar, biyolojik silahlar var" dediler, işgal ettiler. "Demokrasi getireceğiz" diyerek insanları öldürdüler. Iraklılar da direniyorlar, düşmanla savaşıyorlar. Türkiye'de televizyon kanallarında, basında yazılar var. "Irak'ta terörist saldırılar" şeklinde. Iraklılar Amerikan karargahına saldırmış. Bu insanlar direnişçidir, terörist değil. Ancak İstanbul'da patlayan bombalar ile Irak'ta patlayan bombaları aynı kefeye koyuyorlar. "O da terörist bu da terörist" yaklaşımı var. İslami kesimden gelebilecek tepkileri bastırmak için terör kavramı kullanılacaktır. İstanbul'da siyasi bir amaçla Sinagog'un önünde bomba patlıyor, bu terördür. İbadet eden, sokaktan geçen insanlar öldürülüyor. Ancak öte yandan toprakları işgal edilmiş, bir ülkede karargahlara düzenlenen saldırılar terör eylemi olmaz. Bu vatani savunma savaşıdır. Örneğin Filistin'de yapılan eylemler. Aynı şey-

lermiş gibi görünüyor ama aynı de-ğiller. Bunları anlıyorum. Masum insanların öldürülmesini anlamıyorum. Terör hareketlerinden yola çıkarak direnişleri karalamak söz konusu. Buna dikkat etmek gerekiyor. Demokratik, ekonomik hak arama eylemleri de aynı kapsama alınacaktır. Direnişler ABD'nin yöntemini kullanarak savaştırmamalıdır. Bir canavarı yok etmeye çalışırken kendimiz canavar olmamalıyız.

- Sizin de bildiğiniz gibi 19 Aralık katliamının yıldönümündeyiz. Siz bu süreci yakından biliyorsunuz. Bununla birlikte son olarak hapishanelerde yaşananlar ile ilgili söylemek istediğiniz bir şeyler var mı?

- 19 Aralık'ın temelinde F tipleri ve tecrit vardı. İnsanları tecrit etme, yalnızlaştırma, muhalif olanı yok etme ikna edemediklerini tecrit ederek izole etmek, hapsetmek. Bu bütün iktidarların öteden beri kullandıkları bir yöntemdir. Türkiye'de 12 Eylül'den hemen sonra başlayan özel hapishane projesi budur. Bu muhalif olanın muhalefetini kıramadığında onu yok etmek, tecrit etmektir. Buna karşı bir direniş, bir cevap vardı. İnsanlar zorla hapishanelere götürüldü. İnsanlar bitti sanıyor ama tecrit devam ediyor. İnsanları diğer insanların yanında tecrit ettiler. Terörle Mücadele Yasası'nın altıncı maddesinde yapılan değişiklikler, başka cezaevi infaz yasası'nda yapılan değişiklikler ve şu anda mecliste bulunan infaz yasası muhalif olanı diğeri ile görüşüyormuş gibi göstererek yalnızlaştırmayı getirmektedir. Bu yalnızca hapishane ile sınırlı değil. Böyle bir tecrit toplumda da var. Ankara'da da böyle bir tecritin içindeyiz. Muhalif tavrımızı koyamıyoruz. Bizi marjinalleştiriyorlar. Susturuyorlar, konuşur gibiyiz ama sesimizi kimse duymuyor. Bunun bedelini ödeyenler, yaşayanlar oldu. O süreçte Ecevit'in "Türkiye'ye hakim olmak için cezaevlerine hakim olmalıyız" şeklinde söylemleri oldu. Sistem oradakileri örnek bir yere koyuyor. Ancak 1980'de hapishanelerde uygulanan tek tip elbise uygulamasında olduğu gibi. Orada hapishanedekiler aylarca don gömlek kaldı. Ama tek tip elbiseyi giymedi. Bu iktidarı çığına çeviriyor ve daha fazla dayatmada bulunuyor. Burada da hapishanedekiler direndi. F tiplerinde de direniş sürüyor. Amaç muhalif olanı teslim almaktır. Hapishaneye koyuyor. Ardından toplumdaki tecrit ediyor. Yine de rahat değil. Şimdi yeni düşünülen L ve D tipi hapishaneler ile sermayenin ucuz iş gücü karşılanmak isteniyor. Bunu "üretim katıyoruz, meslek sahibi yapıyoruz. Çıkınca emekliliğinden düşecek" şeklinde propaganda edecek. Bakınız Amerika'da 2.5-3 milyon insan hapishaneye giriyor. Türkiye'de de bu yapılacak. Sadece muhalif olanlar değil.

Yoksulluk ve işsizlik oranının hergün biraz daha büyüdüğü ülkemizde egemenlerin “sosyal patlama” korkularını da ortadan kaldırmayı hedefleyen 2004 Bütçesi bu korkuyu daha da büyütecek nitelikte. Geçtiğimiz haftalarda “büyük bir başarı” belgesi olarak -aslında bir utanç belgesi olarak- kamuoyuna sunulan 2004 bütçesinde sosyal harcamalar yine en alt seviyede tutulurken bütçeden aslan payını faiz ödemeleri aldı.

2004 YILI BÜTÇESİ İLE FATURA HALKA ÇIKARTILMAK İSTENİYOR

AKP hükümetinin her fırsatta sürekli vurgu yaptığı “adalet”, “enflasyonu indirdik”, “halktan yana hükümet”, “halkı enflasyona ezdirmedik” vb. söylemlerinin yalan olduğu bugünlerde gündeme gelen 2004 yılı bütçesi ile bir kez daha gözler önüne serilmiş oldu. Rakamları ile birlikte bakıldığında önümüzdeki yılın geçtiğimiz yıldan daha da zor geçeceği habercisi gibi görünen 2004 yılı bütçesinde değişmeyen en önemli yan emekçi halkın sağlık, eğitim vb. ihtiyaçlarına ayrılan payın oldukça küçük olmasının yanında aslan payının faiz ödemelerine ayrılmış olması. Tamamı IMF politikalarına göre şekillenen bütçenin sosyal boyuttan yoksun olmasının yanında verilen hedeflerin tutması da oldukça zor, hatta imkansız gibi.

Bütçe rakamları ile birlikte incelendiğinde görülecek olan bir diğer gerçek de kamu emekçilerine ödenecek olan ücretlerin son altı yılın en alt seviyesindeki ücretler olduğudur. Bundan kısa bir süre önce de enflasyonun hiç olmadığı kadar aşağılara çekildiğini iddia eden ve bu iddiasını rakamlar üzerinde sahtekarca oynayarak, kelime oyunları ile ispatlamaya çalışan ve ekonomiyi “yürüyen bir gemiye” benzeten AKP hükümetinin Maliye Bakanı şimdi de 2004 yılı bütçesi için “ayakkabı gibi sıkı sıkı bağladık” diyor. “Yürüyen bir gemi”ye benzettikleri ekonominin daha çok su alan ve batmak üzere bir gemi-ekonomi olduğu gerçekliğindeki gibi AKP hükümeti sıkı sıkı bağla-

dıkları ayakkabının altının da delik deşik olduğunu görmezden ve göstermemelikten gelmeye çalışıyor. Ayakkabının altı delik deşik. Çünkü bütçenin en büyük deliğini, açığını faiz ödemeleri oluşturuyor. Ve 2004 yılı bütçesi de bu delikleri kapatmak yani bu borçları ödemek yerine ancak borçlarının faizi ile uğraşmaya mahkumdur. Yani 2004 yılı bütçesinde de aslan payı yine faiz ödemelerinin olacaktır.

Yüzümüzü AKP hükümetinin yalan açıklamalarına değil rakamlara dönersek bu gerçeği daha rahat görürüz. Toplam 150.5 katrilyon olan 2004 bütçesinin 66.2 katrilyon lirası yine faiz ödemeleri için ayrılmış durumdadır. Bütçede diğer alanlara ayrılan paya bakıldığında da bu gerçek aynı açıklıkla görülmektedir. Yatırım, kamu personel harcamaları, sosyal güvenliğe ayrılan pay faiz ödemelerinin yanında oldukça küçük bir rakama karşılık gelmektedir. Örneğin 2004 bütçesinde sağlığa ayrılan pay sadece 4.7 katrilyon liradır. Yani % 3.1. 2003 yılı ile kıyaslandığında; 2003 yılında % 2.3 olan bu rakam 2004 yılında % 3.1'e çıkmış gibi görünmektedir. Ama bu ilk bakışta düşülen bir yanılsamadan ibarettir. Bir yıl içinde ücretlerde yaşanan erime, enflasyon rakamlarının yükselen değerleri vb. yanında yaşanan bu “artış”ı aslında bir artış olarak bile değerlendirmemek gerekir. Yine aynı koşullar içerisinde bakıldığında; 2003 yılı bütçesinde sosyal hizmetlere ayrılan pay 229 trilyon 993 milyar iken bu rakam 2004

yılı bütçesinde 297 trilyon 828 milyar olmuştur. Bu pay açıktır ki yaşadığımız koşullar içerisinde hiçbir sorunu gidermeyecek aksine yeni yeni sorun ve sıkıntılar yaratacaktır. Söz konusu bu bütçeden eğitime ayrılan pay ise sadece % 8 oranında. Yoksulluk sınırının 1 milyar 371 milyona vardığı; bölgeler arası eşitsizliğin nerede ise uçurum olarak tabir edildiği; günde 1 dolar ile geçinen 14 milyon insanın bulunduğu Türkiye’de bu “artış”ları anlatabilecek tek sözcüğün trajikomik kelimesi olduğu açıktır. Öyle ki yukarıda saydığımız koşullar söz konusu bütçenin yaşama geçirilmesi ile daha da zorlaşacaktır. Çünkü 2004 yılı bütçesinde hali hazırda var olan vergi yükümlülükleri artırılmış, bunun yanında son altı yılın en düşük rakamlarını içeren yatırımlar sembolik ve göstermelik olarak kalmıştır. Yine sosyal harcamalar olabildiğince kısılarak kamu kuruluşlarının ihtiyacı olan insanlara yaptığı indirimli hizmetlere son verilmiştir.

HALK İÇİN DEĞİL IMF İÇİN BÜTÇE

* “IMF programı sürdürülmede, sağlık çalışanları benden iyileştirme beklemesin”

* “Sağlığa yatırım için kaynak yok, yeni sağlık yatırımları yapmak mümkün değil”

* “Size verirsek işçiden köylüden almak zorunda kalırız”

2004 bütçesini bu sözlerle açıklamaya çalışan sağlık bakanının sözleri hükümetin bu bütçeyi kimlerin direk-

tifleri doğrultusunda hazırladığını ve emekçileri nasıl karşı karşıya getirmeyi amaçladığını göstermektedir. “Her şey Türkiye için” sloganını büyük bir utanmazlık içinde sürekli tekrarlayan AKP hükümeti aslında “Her şey IMF için” diyerek 2004 yılı bütçesine son noktayı koydu. IMF ile görüşmelerinden dolayı emekçilerin kendisinden en ufak bir hak dahi talep etmesini adeta yasaklayan AKP hükümeti halkı birbiri ile karşı karşıya getirmenin de adımlarını bu sözler ile atıyor. Hangi kesime yönelik olursa olsun bütün halka sesleniş konuşmalarında “size verirsek diğerlerinden almamız gerekir” diyen AKP hükümetinin çıkarıldığı veya çıkarmaya çalıştığı diğer yasalar ile birlikte ele alındığında 2004 yılı bütçesi halkı gözden çıkaran tam bir yıkım bütçesidir. Nitekim Maliye Bakanı Kemal Unakıtan 2004 yılı bütçesi ile ilgili kamuoyuna yaptığı açıklamalarda bütçedeki rakamların ne kadar az olduğunu farkında olmadan itiraf ederken bu düşük rakamları iki nedene bağladı; birincisi işçi ve kamu emekçilerine verilen zamlar, ikincisi ise köylülere verilen sübvansiyonlar.

Bu sözleri ile emekçilere, köylülere “bundan sonra size bir şey yok” diyen hükümet bir utanç belgesi niteliğinde olan bütçe ile halk düşmanlığını iyice boyutlandırmış oluyor.

Oysa rakamların itiraf ettiği tüm bu gerçeklere rağmen hükümet hala bu bütçeyi “büyük bir başarı” olarak göstermeye çalışıyor. Bunun nedeni de bu yıl Türkiye’nin dünyanın en bü-

yük ekonomileri sıralamasında bir adım "ilerleyerek" 20. sıradan 19. sıraya yükselmesi. Aslında böyle bir "ilerleme" iddiası bile hükümetin bundan bile medet umacak kadar düşkün olduğunu gösterirken biz diğer bir rapora, BM İnsani Gelişme Raporu'na göz atalım. Bu rapora göre Türkiye insani hizmetler sıralamasında 85. sıradan 96. sıraya düşmüş durumda. **Yani Türkiye bir yandan bir adım ileri atarken bir yandan da on bir adım geri gidiyor.** Bu geri adımları kendi raporlarında dahi görmek mümkün. Örneğin TİSK'in (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) yaptığı bir araştırmaya göre bugün % 16 olan işsizlik oranı bu politikalar uygulanmaya devam edilirse 2010 yılında % 32 düzeyine ulaşacak.

ASGARİ ÜCRET % 10 ERİDİ

Bunun yanında bir de asgari ücretin tespit edilmesi ve bu rakamda yaşanan erimeyi de hesaba katmak gerekir. 2003 yılının Ocak ayından itibaren 225 milyon 999 bin liraya yükseltilecek asgari ücret aradaki sekiz ay boyunca sabit tutulmuş ancak bu arada emekçiler için hayati olan bütün giderlerde hızlı bir artış yaşanmıştır. **Bu rakamlar üzerinde yapılan araştırmalara göre asgari ücret 2003 yılının ilk sekiz ayında % 10 değer kaybetmiş durumda. Devlet İstatistik Enstitüsü'nün rakamlarına göre 2000 yılında % 14; 2001 yılında % 13.7 gerileyen asgari ücretin 2003 yılında gerçekleşen fiyat artışları ile birlikte alındığında % 10 gerilediği görülüyor.** İşte bu somut koşullar altında AKP hükümeti dünyanın en büyük ekonomileri sıralamasında 20. sıradan 19. sıraya "çıkmasını" büyük bir başarı olarak değerlendirebiliyor. Oysa asgari ücretin Asgari Ücret Tespit Komisyonu raporlarından yapılan tanımına göre; işçinin gıda, konut, giyim, sağlık, ulaşım ve kültür gibi zorunlu ihtiyaçlarını günün fiyatları üzerinden asgari düzeyde karşılamaya yetecek ücret olarak tanımlanıyor. Bu durumda kira, ulaşım, su, haberleşme vb. daha nice temel giderler göz önü-

ne alındığında dört kişilik bir ailenin geçinebilmesi için en az 1 milyar 372 milyon liraya ihtiyaç duyuluyor. Oysa ne bugüne kadar verilen asgari ücret miktarları ne de bu yıl tartışılan ve netleşecek olan rakam tahmini olarak bakıldığında bu rakama uzaktan yakından yaklaşmamaktadır. Zaten böyle bir dertleri olmayacağını, bütçeyi

çeyi çıkartılmak istenen diğer yasalarla birlikte ele almak onu daha anlaşılır kılacaktır. Örneğin **Kamu Yönetimi Reformu Yasası** ile birlikte ele alındığında sağlık bakanının "artık hastalar memnun edilecek, müşteri olarak kabul edilecek" sözleri daha rahat anlaşılır. Söz konusu yasa için yapılan eleştirilerin odak noktası zaten emekçi-

da artmasından başka bir şey getiremeyecektir.

Bu tablodan yola çıkılarak değerlendirildiğinde AKP hükümetinin söylediği her şeyin emekçiler için farklı anlamlara geldiğini anlamak zor değil. Hükümet ekonomiyi "yürüyen bir gemiye" benzettiğinde emekçileri daha zor günlerin beklediği görünen bir ger-

hazırlarken emekçilerin değil büyük patronların taleplerini dikkate aldıklarını **Devlet Bakanı Ali Babacan** katıldığı toplantılarda açıkça dile getirmekten kaçınmamaktadır. Açlık sınırının dahi altında olan 350 milyon lira üzerinden tartışmaların yürütüldüğü asgari ücret görüşmeleri 2004 yılının emekçiler için daha da zor geçeceği nin kanıtı durumunda.

Yukarıda da söylediğimiz gibi AKP hükümetinin hazırladığı bu büt-

leri **müşteri** yerine koyarak verilecek tüm hizmetleri de para karşılığı verilecek hale getirmesi idi. Asgari ücreti % 10 oranında eriyen ancak bunun yanında temel ihtiyaçları sürekli fiyat artışına maruz kalan emekçiler bunların yanında zaten çok sağlıklı alamadıkları en insani hizmetleri dahi ancak parasını ödediklerinde yani müşteri olarak görevlerini yerine getirdiklerinde alabilecekler.

Bu ise yukarıda çizdiğimiz tabloda açlık, ölüm, sefalet durumlarının daha

çektik. Şimdi ise 2004 yılı bütçesi için "sıkı sıkı bağlanan ayakkabı" örnekleri verilmektedir. Bütçeyi gerçekten sıkı sıkı bağlanmış bir ayakkabıya benzetirsek bile altının delik olduğunu söylemenin yanında sıkı sıkı bağlanan yanın emekçilerin ücretlerinde yaşanacak olan artışlar ve halkın ihtiyaçları olacağını söylemek yanlış olmaz. Hükümetin bağladığı, önünü sıkı sıkı kapattığı ve düşünmediği tek şey budur. Düşünülen ise kendilerinin ve efendilerinin çıkarlarıdır.

Emperyalist Küreselleşme & Savaşa Karşı BOMBAY DİRENİŞİ 2004

1980 ve 1990'lı yıllara emperyalizmin dünya halklarının önüne sürdüğü, parlak sözlerle süslediği "küreselleşme" efsanesi ve bu efsanenin gerçekliğini ortaya çıkaranlar ve buna karşı mücadele edenler damgasını vurdu demek abartılı bir yaklaşım olmayacaktır.

Bu dönemde malların (ticaretin) küreselleşmenin yanında sermayenin uluslararasılaşması sürecinde "yeni bir aşama" ortaya çıktı. Yani sermayenin "ulusal sınırlarla çevrili" ülkelere rahatça girip çıkması, bu ülke ekonomilerini bir anda felakete sürüklemeye becerisiyle aslında, emperyalizmin sömürü alanlarının genişletilmesi, uluslararası sermaye önünde tüm ülkelerin secde etmesi hedefleniyordu. Bunun emperyalizmin doğası ve karakteri olmasının ötesinde, emperyalistler ve onların karşısındaki dünya halkaları açısından önemli bir sürece işaret ediyordu. Zira sosyal emperyalist ülkeler tarih sayfalarındaki yerini almış "Soğuk Savaş" olarak adlandırılan dönem kapanmış, ve bu sosyalizmin yıkılışı olarak ezilenlerin hanesine bir eksi olarak empoze edilmişken "küreselleşme" efsanesi tüm ihtişamı ile bir kesim dışında herkesin gözlerini kamaştırıyordu. Bu kesime gelmeden önce, onların dışındakiler neo-liberal politikaların peşine takılmak için "küreselleşmeyi" kutsuyor, emperyalist burjuvazinin bedava, gayri-resmi temsilcileri olarak "emperyalizmin galibiyeti-

ni" kutluyorlardı. Böylece de paralı uşaklarından da geri-aşağı konumlarında hızla yol kat ediyorlardı.

Ama süreç hiç de istenen şekliyle yürümedi/yürümesi de imkansızdı. Onca ideolojik bombardıman ile ortaya sürülen "küreselleşmenin" nemenem bir şey olduğu halkların bizzat yaşamlarındaki felaketlerle açığa çıkmakta gecikmedi. 21. asrın ilk yılında sıkça yazıya dökülen istatistikler "küreselleşme" diyerek yutturulmaya çalışılanların masal bile olmayıp kabus olduğu görülüyordu. "Küreselleşmenin" hızlandığı süreçte bakın rakamlar bize neler söylüyordu, hatırlayalım: 1990-2000 yılları arasında 89 ülke 23 kat yoksullaşmışken, refah düzeyi yükselen ülkeler: ABD, AB ve Japonya olmuş. 1980-2000 yılları arasında küresel sermaye işlemlerinin dünya üretimine oranı 1/15'ten 1/78'e yükselmiş. G-7'ler dünya nüfusunun % 11'ini oluştururken, 2000 yılında dünya toplam Gayri Safi Milli Hasıla'nın 2/3'ünü toplamaktaymış. Dünya mafyasının kontrol ettiği toplam sermayenin 8.4 trilyon dolar olduğu ve bunun % 70'inin ABD mafyası tarafından kontrol edildiği tahmin ediliyordu. Dünyanın ürettiği toplam gelirin % 58'i ABD'ye aitti. Daha da uzatılabilecek bu rakamlar Dünya Bankası'nın "Küresel Ekonomist Görünüşler 2000" raporuna ait. Bu raporun üzerinden 3 yıl geçmişken ve Afganistan ve Irak işgal-

Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'nin de aralarında bulunduğu anti-emperyalist güçler ve Hindistanlı örgütler ise Dünya Sosyal Forumu ile aynı tarihler arasında Mumbai Resistance-2004 Against Imperialist Globalization & War (Emperyalist Küreselleşme & Savaşa Karşı Bombay Direnişi-2004/MR-2004) adı altında bir program gerçekleştirecek.

leriyle her alandaki çelişkiler daha da kızışmışken bu rakamların şimdiki değerlerini düşünmek bile insanı ürpertebiliyor.

O sürece geri dönersek; emperyalizm "küreselleşme" saldırısıyla ezilenlere bu tabloyu sunarken, ezilenler cephesinde ise yaşadıklarına tepki ve bu tepkinin ifadesi olan protesto eylemleri geliyordu. Bunun ilk büyük adımı ve tüm dünyanın -ezileniyle, ezeniyle-gözlerini ve dikkatlerini bu noktaya çekti. 1999'da Seattle Dünya Ticaret Örgütü'nün 3. Bakanlar Toplantısı için seçtiği yerd. Seattle yalnızca Dünya Ticaret Örgütü'nün toplantısına değil, küreselleşme mağdurlarının" dünyanın lanetlilerinin eylemlerine de ev sahipliği yaptı. Microsoft'un sahibi Bill Gates'in kentinde, dünyanın en büyük endüstri şirketi Boing'in merkezinde yaşanan Seattle Savaşları yeni bir hareketi doğurmuştu. "Küreselleşme karşıtları". Bu "karşıtlar" yelpazesinde tüm "küreselleşme mağdurları" mevcuttu ve giderek tüm büyük ekonomi ve finans kurumlarının toplantıları, Davos, Washington, Nice, Cenova vb. onlar tarafından kuşatma altına alınmaya başladı.

Burada, "Küreselleşme" efsanesine yönelik ikinci bir darbenin de 11 Eylül'de Dünya Ticaret Örgütü ve Pentagon'a yönelik intihar saldırılarıyla alındığını ifade etmek gerekir. Kimin, ne için yaptığı, sivillerin ölümü vb. tartışmaları ayrı tutarak bu saldırıyla emperyalizmin ve kurumlarının nasıl da bir anda, teknik olarak hedefe kıyasla basit denilebilecek bir yöntemle yerle bir edildiğini görmek gerekir. Bu saldırılarda Seattle'deki protestolar gibi emperyalizmin yenilmez, yıkılmaz gücünün sahteliğini kamuoyunun gözleri önüne seriyordu. Ama bunların tümü sadece görmek isteyenlere, yüzünü emperyalistlere değil, onun karşısındaki halklara çevirenlere mesajı veriyordu.

"KÜRESELLEŞME KARŞITLARI" VE YOL AYRIMI

Tüm dünyaca "Küreselleşme Karşıtları" olarak isimlendirilen ve onlarsız uluslararası sermayenin tek bir toplantı-

sının gerçekleşmediği bu geniş yelpazede bir yol ayrımının süreç içinde kendisini göstermesi kaçınılmazdı. Zira ilk olarak 2001 yılında Brezilya'nın Porto Alegre kentinde Dünya Sosyal Forumu'na alternatif olarak düzenlenen Dünya Sosyal Forumu ağı çok geniş bir çevreyi bünyesinde toplamıştı. "Başka Bir Dünya Mümkün" sloganıyla etrafında toplanan çok büyük bir güç, heterojen bir yapı içinde hareket etmeye başladı.

Dünya Sosyal Forumu'nun yıllık toplantılarına dünyanın dört bir yanından binlerce örgüt ve onbinlerce insan katıldı. 2003 Ocak'ta yapılan 3. toplantıya 121 ülkeden, 4 bin 962 örgüt, 29 bin 704 delegasyon katıldı. Bu toplantılar herkesin gözlerini kamaştıran görkemli gösteriler, binlerce aktivite ile gerçekleştirilmekte. Ama "her parlayan şey altın değildir". Bu Forumun ya da Forumcu anlayışın sınırlamaları, finans kaynakları, belirsizlik dolu söylemleri ve son noktada emperyalizme karşı gerçekten mücadele eden, dünya halklarına gerçek kurtuluş yolunu gösterenlere kapılarını kapatması bu sözü bir kez daha doğruladı. Sosyal Forumcu anlayışı, yeni kurtuluş yolu olarak göklere çıkaranlar, dünyanın bu hareket yoluyla değişeceğini pompalayanlar yalnız gözleri kamaşıp yolunu şaşırınlar değildi. Emperyalist kurumlar dahi "onları dinlemeye", "beraber dünyayı değiştirmeye" davetlerde bulunuyorlardı. Çünkü "yürümekle yollar aşınmaz" gibi "eleştirel düşünerek ve tartışarak" saltanatlar yıkılmaz" mantığının yanında halkların kendilerini ve saltanatlarını yerlebir edecek olan öfkelerinden ve bu öfkenin doğru yere kanalizasyonla böylece kurtulabileceklerini hesaplıyorlardı onlar da. Ayrıca Birleşmiş Milletler gibi emperyalist bir kurumun "insan hakları"na ayırdığı fonlar mevcutken ya da Dünya Bankası'nın "yoksulluğu, eşitsizliği azaltma" projeleri ortaya atılıp dururken; böylesi kendisini hedeflemeyen ve ticaretin düzenlenmesi, Tobin vergisi vb. reformlarla "küreselleşmeyi ıslah etmeyi" planlayan hareketlerle ancak pazarlık noktalarında anlaşmazlığa düşebilirlerdi.

Ve son noktada Sosyal Forumcular ve “küreselleşme” aldatmacasının emperyalizmin kirli yüzü olduğunu görenler, emperyalizme karşı mücadelenin “eleştirel düşünce” ile başarıya ulaşmasının imkansız olduğunu propaganda edenler ve bu yolda ilerleyenler arasına bir çizgi koymanın gerekliliği ve zorunluluğu bir gerçeklik olarak kendini dayattı. Dünya Sosyal Forumu içinde samimi olarak emperyalizme karşı olan ama bu “eleştirel düşünce kulübünün” açmazlarını göremeyenlere gerçekleri göstermek için dahi Dünya Sosyal Forumu içinde bulunmanın imkanı ortadan kaldırıyordu, zira DSF toplantılarına giderek daha net bir biçimde bu gruplara kapılarını kapatıyordu. Forum içindeki anti-emperyalist güçlerle birleşebilmek adına bu toplantılara katılmak hala önemliken esas olarak “küreselleşmeye” karşı mücadelenin yönünün “anti-emperyalist mücadele” olduğu gerçeğini açıkça ifade edebilecek toplantılar düzenlemek ve buradan tüm dünya çapında sağlam ve gerçek anti-emperyalist cepheyi yaratmak uğraşı verilmesi daha önemli bir hale geliyordu.

İşte, Küreselleşme Karşısı Hareket giderek “karşılar” ve ardından “alterler” hareketi haline dönüşürken tüm dünya çapında yapılan bir çağrıyla 2001 yılında anti-emperyalist güçlerin birliğini ifade eden **Halkların Uluslararası Mücadele Ligi** (International League of Peoples’ Struggle-ILPS) “Emperyalistler şimdi daha çok korksunlar” diyerek kuruluşunu ilan etti. Geçmişini emperyalizme karşı büyük devrimci kitle mücadelelerinden alan ILPS, anti-emperyalist ve demokratik mücadele için mümkün olan en geniş kitleyi seferber etmeyi amaçlıyor. Halkların Uluslararası Mücadele Ligi için Sosyal Forumcu anlayışa karşı ideolojik mücadele yürütmek anti-emperyalist cepheyi oluşturmak açısından vazgeçilmez bir önemdedir.

2004’TE BOMBAY’DA İKİ AYRI TOPLANTI

Dünya Sosyal Forumu, 3 yıllık ta-

rihinde tüm yıllık toplantılarını Brezilya’nın Porto Alegre kentinde gerçekleştirdi. 2003’te yaptığı son toplantıda ise “Porto Alegre coğrafi olarak, hareketin uluslararası doğasını yeterince yansıtmadığı, ayrıca kitlelerin bu kente ulaşabilmesinin son derece zor olduğu” gerekçesiyle 2004 yılında toplantısını Hindistan’ın Bombay kentinde yapacak. Halkların Uluslararası Mücadele Ligi’nin de aralarında bulunduğu anti-emperyalist güçler ve Hindistanlı örgütler ise

İşte Cenova Alternatif Zirvesinin sonuçlarından birkaç ifade: “IMF ve DB’de radikal bir değişim istiyoruz, çünkü dünyada giderek artan yoksulluk ve eşitsizliğin kökeninde bu iki kurum bulunmaktadır. Konferans, IMF ve Dünya Bankasının açık ve demokratik bir hale gelmesi çağrısında bulunur... Bu kuruluşların gelecekteki varlığı, yapısı ve politikaları demokratik bir süreçte kararlaştırılmalıdır. Dünya Bankasının ve IMF’nin politikaları insan haklarına

inşa etme yönteminin bir parçası olan uluslararası bir toplantıdır. Seattle sonrası küreselleşme ve savaş karşıtı hareket içinde kurulan militan geleneklerin takipçisidir. Emperyalist küreselleşme ve savaşlarına karşı örgütlü direniş için “eleştirel düşünce ve tartışma”nın sınırlarının ötesinde bir alternatiftir” şeklinde tanımlıyor. MR-2004 DSF’nin sunduğu “Başka bir dünya mümkün” sloganının sonuçsuzluğunu görerek, emperyalizm ve DB, IMF, DTÖ, Ulus ötesi şirketler gibi dünya kapitalist sisteminin kurumlarının kontrol, hakimiyet ve boyunduruğundan toptan kurtuluş da, kendi gücüne güven üzerinde inşa edilen somut alternatif bir sosyo-ekonomik yapıyı tanımlamaya çalışmaktadır. Bu ise sonu gelmez ve çoğu zaman anlamsız tartışmalarla değil, mücadeleyle kazanılabilir.

İşte bu alternatifi göstermek için MR-2004 DSF’nin delegeleri, konuşmacıları ve ziyaretçileri de dahil tüm gerçek anti-emperyalist güçleri MR-2004’ün emperyalist küreselleşme ve savaşa karşı doğru direniş yöntemine katılmaya ve onu güçlendirmeye çağırıyor. Herkesi MR-2004’ün seminerlerine ve yürüyüşüne; Hindistan’da ve dünyada gelişen direnişe katılmaya çağırıyor.

(MR-2004 hakkında daha fazla bilgi için www.mumbairesistance.org sitesine başvurabilirsiniz.)

MR-2004, emperyalist/kapitalist sistemi dünya halklarının baş düşmanı olarak kabul ederek, bu sistem ortadan kaldırılmadıkça halkların kurtuluşunun mümkün olmadığına inanıyor. Yani “emperyalizm reforme edilemez-o yok edilmelidir” diyerek sosyal forumun emperyalizme “insani bir yüz verme” boş çabalarını da mahkum ediyor.

Dünya Sosyal Forumu ile aynı tarihler arasında (17-20 Ocak tarihleri arasında) **Mumbai Resistance-2004 Against Imperialist Globalization & War** (Emperyalist Küreselleşme & Savaşa Karşı Bombay Direnişi-2004/MR-2004) adı altında bir program gerçekleştirecek.

MR-2004, emperyalist/kapitalist sistemi dünya halklarının baş düşmanı olarak kabul ederek, bu sistem ortadan kaldırılmadıkça halkların kurtuluşunun mümkün olmadığına inanıyor. Yani “emperyalizm reforme edilemez-o yok edilmelidir” diyerek sosyal forumun emperyalizme “insani bir yüz verme” boş çabalarını da mahkum ediyor. Bu anlayış dünya halklarının emperyalizme ve kendi ülkelerindeki işbirlikçi ve uşaklarına yönelik mücadelesini zaafa uğratan, tehlikeli bir an-

saygılı ve teşvik edici olmalıdır.” İşte bu ifadeler “radikal”, “demokratik” değişimler isteyerek emperyalizmin en gözde kurumlarının nasıl insancılaştırılacağı yolunu gösteriyor. Bunun için dahi çağrı yapılan halklar değil, emperyalist kurumların yine kendisi oluyor. Bunun yanında MR-2004 de tartışmaların önemli olduğuna inanıyor, ancak bu tartışmaların katılanları ve çevresindeki güçleri adım atmaya yönlendirmesi şartıyla. Bu anlamda “eleştirel düşünce ve tartışma” gibi sosyal forumcu anlayışların kitleleri emperyalizme karşı mücadeleye sevk edemeyeceğinin altını çiziyor. Sosyal Forumla arasına kalın çizgiler koyan MR-2004 kendini “Kapitalist güçlerin büyüyen yoğunlaşmasına ve emperyalist küreselleşmenin tahribatlarına karşı güçlü bir hareket

MR-2004 Kapitalist güçlerin büyüyen yoğunlaşmasına ve emperyalist küreselleşmenin tahribatlarına karşı güçlü bir hareket inşa etme yönteminin bir parçası olan uluslararası bir toplantıdır. Seattle sonrası küreselleşme ve savaş karşıtı hareket içinde kurulan militan geleneklerin takipçisidir.

Açıklık ve samimiyet üzerine

Sistemden kopuşumuzu her pratikte kendini gösteren gerçekliğimize yönelerek ve bu gerçekliği sürekli tanımlayarak yapacağız. Devrim mücadelesinde değiştirilmeye muhtaç kitleler anlayışı ve yaklaşımıyla değil değiştirirken sürekli değişmek diyalektiğini kendimize rehber alarak sağlam adımlarla yürüyeceğiz.

Emperyalistler ve egemenler mevcut sistemlerini salt zor yoluyla ayakta tutamazlar. Uyguladıkları militarist zor, ayakta durmalarının teminatlarından birini ve önemli birini oluştururken; diğer bir önemli ve belirleyici yan da ideolojik saldırıları ve ideolojik aygıtlarıdır. Militarist zor aygıtlarının yanısıra kitleleri ve daha özeldede toplumu oluşturan bireylerin beyin ve yüreklerine ya da yaşamlarının her anına hükmetme mücadelesini de vermektedir. Kitlelerin yürek ve beyinleri bir kez kazanılıp, bağlılıkları teminat altına alındığında bu bağlılığın kolay kolay yıkılmayacağını egemenler de çok iyi bilmektedir. İşte bu yüzden tüm teknolojik gelişmeleri de arkasına alarak bu kapsamlı saldırılarına devam ediyorlar.

Bireylerin dünyasına hükmetme ve bu dünyanın boşluklarını mevcut sistemin dişlileriyle doldurma çabası ise bugün kitleler üzerinde yankısını bulmuyor değil. Sistemin yozlaştırma politikalarının kitleleri hedef alarak yaptığı tüm manevraların yankısını yaşamın her alanında görmek mümkün. “Ben” duygusuyla bilinçleri doldurulmaya çalışılan toplum yüzyıllardır verilen daha birçok gerici düşünce ve kültürle büyük bir kuşatılmışlık içinde tutulmaya ve bu kuşatılmışlığın içinde kendi yaşamına hapsedilmeye çalışılıyor. Kendini mevcut çevresine kanıtlama çabası içinde olanların sayısı hiç de küçümsenmeyecek oranda. Bu kanıt ve ispatlama ise yılların aşığılanmışlığının acısını çıkarırcasına delil ve ispat gerektirmeyecek kadar basit. Yıllardır mevcut egemen sistem tarafından her türlü hor görmüşlüğü, aşağılanmayı yaşayanlar egemenlerden “**intikam alırcasına**” bu aşığılanmayı aşma “**mücadelesi**” veriyor. Yine egemenlerin yüzyıllık geleneklerinin ve politikalarının yarattığı böylesi toplumsal karakterlerin tüm yüreklilikle bağırdukları ve her konuşmalarına başladıklarında “**ben aslında**”lı cümlelerin bitmek bilmez sonları... Yalan ve abartılı sözcüklerle geçmişi ret ve inkar eder nitelikte. Mevcut gerçekliğin dışında şişirilmiş bir birey ve kendini toplumda kanıtlanmanın beyhude çabaları.

Bu çevrelenmişlik ve kuşatılmışlık içinde toplumsal sistemi yıkma ve al-

Kendimize duyduğumuz açıklık ve samimiyet örgütlülüğe göstereceğimiz açıklık ve samimiyetin de göstergesi. Kendimize açık olmayı başaramadığımız sürece karşımızdakilere açık olmaya çalışmak boşuna kürek sallamak gibi bir durumdur. Samimiyeti ve dürüstlüğü önce kendi içimizde sağlayacağız ki yoldaşlarımıza ve partiye de açık olabilelim.

ternatifini yaratma mücadelesine katılanlar yani bizler için özellikle de bu ideolojik bombardımanın yarattığı derin etki ve tahribatla kendimizi ve toplumsal sistemi yenileme mücadelesi içinde yeniye özellikle de kendimizde var edebilmek; ne sanıldığı kadar kolay ne de abartıldığı kadar aşılacak, imkansızdır. Gerçekliğimizi geleceğimizle çarpıştırarak ve her çarpışmada aradaki uçurumu kapatma enerji ve çabasını bir kat daha arttırmalıyız. Ve en önemlisi de geleceği bir düşünmaktan çıkararak kendimizde; yani beynimizde ve yüreğimizde, kişiliğimizde somutlama cesaret ve cüretini gösterebilmeliyiz.

KENDİMİZİ TANIMAK VE TANIMLAMAK

Mevcut toplumun bir parçasıysak ve en genel ifadesi ile sistemin tüm hastalıklarını içimizde taşıyarak devrim yürüyüşüne ve örgütlülüğe katılı-

yorsak o zaman önce kendimizi tanıyacağız. Kendimizi tüm yanlarımızla, bizi var eden zemin ile tanıyacağız. Kendimizi toplumdan ve toplumun hastalıklarından soyutlayarak değil tam tersine bu hastalıklardan fazlasıyla nasiplendiğimiz gerçekliğini bilerek değiştireceğiz. Değişim dönüşüm diyalektiğini doğru kavramak dediğimiz şey mevcut gerçekliği doğru kavramak ve müdahale etmekse o zaman gerçekliği inkar etmeksizin yani kendimizi tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktır temel mesele. Kimi zaman şöylesi yanılı düşüncelere kapıldığımız olur;

edelim, tüm bunları yaşayarak örgütlülük içinde kalmaya ve bu mücadelede kendimizi var etmeye çalışıyoruz. İnkaretmeye çalıştığımız gerçekliğimiz yaşamın her anında döne döne yüzümüze vuruyor kendisini. Ve her yüze vurumun yarattığı derin tahriple ya da tam tersi boş vermişlikle geleceği kendimizde var etmeye çalışmak! Bu çelişki, olması gereken ile olan arasındaki uçurumu kapatmayı bir kenara bırakalım uçurumu daha da büyütür. Toplumun onca çürümüşlüğünden söz edip kendimizi mükemmel insanlar olarak koyma trajedisi kendimizi var

“Şunu anlatmasam da olur.” Küçük anlatılmamışlıkların büyüterek yarattığı büyük yıkımlar. Zamanla biriken anlatılmamışlıkların yarattığı basınçla yaşanan derin patlamalar. Belki de hiçbir art niyet taşımadan yaptıklarımızın zamanla böylesi yıkımlar yaratacağını nereden bilebiliriz ki. Çoğu zaman kendimize yakıştıramadığımız duygu ve düşüncelerimizi bu yakıştırmama anlayışıyla paylaşmamak. Ancak biz kendimize yakıştırmamaya devam

etmenin, gerçekliğimize gözümüzü kapatmanın en basit yolu. Toplumun bilinçli kesimlerini oluşturmanın verdiği bu ayrıcalık kimi zaman uzun soluklu bu yolu adımlamada soluğumuz kesen nedenlerden biri olmuştur. Sistemin bir sonucu olarak şekillenen abartı ve yalanın bizlerde de var olabileceğini inkar etmek gerçekliğimize göz kapatmaktan başka bir şey değil. Ve bu abartı ve yalanlar yine kötü ya da art niyetlerimizin sonucu değil.

Ama bizi sistemle sıkı sıkıya bağlı tutan temel zaafardan biri olma niteliğine bürünebiliyor. Kendi gerçekliğimize körlüğümüzün ve kendimizi olduğumuzdan farklı yansıtma mantığı ve düşüncesinin neden olduğu önemli sorunlar, müdahaleyi bekleyen önemli zaaflarımızdan sadece birkaçı.

ZAAFLARIMIZI AŞMANIN TEMİNATI AÇIKLIK VE SAMİMİYET

Bunca yetmezlik ve zaaf nasıl aşılacak ve nasıl üstesinden gelinecek?

Sınıf mücadelesinin nesnel yasaları yaşamın tüm ayrıntılarında, attığımız her adımda kendini gösteriyor. Şu temel bir soru neden ve niçin varız? Neden örgütlü yaşam tercihi? Örgütlülük içinde bizi tutan ne? gibi daha birçok soru sorabiliriz. Bunlara yanıtımızın netleşmesi ise varlık zeminimizi doğru algılamak ve kavramakla alakalı. Diğer bir yan ise kendimizi ve bilincimizi berraklaştırmak. Sistemden kopuşumuzu her pratikte kendini gösteren gerçekliğimize yönelerek ve bu gerçekliği sürekli tanımlayarak yapacağız. Devrim mücadelesinde değiştirilmeye muhtaç kitleler anlayışı ve yaklaşımıyla değil değiştirirken sürekli

değişmek diyalektiğini kendimize rehber alarak sağlam adımlarla yürüyeceğiz. Şu gerçekliği yüreğimizin derinlerine kadar işlemek durumundayız; Örgütlü yaşam ve örgütlülüğe açıklık bu değişimi sağlayacak temel dinamiklerden biri ve esası niteliğindedir. **Partiyle bütünleştikçe, partili olma bilincini kuşandıkça bu zaaflarımızın üstesinden gelmek çok daha rahat olacaktır.** Bu kuşanmışlık ise ancak yine sınıf mücadelesi içerisinde kendimizi nerede nasıl konumlandığımızla ilintilidir. Sıradan değil en önde olma istek ve bilinci. Milyonların yaşadığı büyük acıyı yüreklerde ve bilinçte hissetme sorunu yani. Ve diğer bir anlamıyla haklılığımıza ve meşruluğumuza duyduğumuz sonsuz güven. **Bu güven sınıf mücadelesinde kendimizi nasıl konumlandıracağımızın da temellerinden biri.** Egemen kültür ve değer yargılarının şekillendirmesiyle aykırı ya da ayıp gördüğümüz düşünceler listesine çoğu zaman yaşadıklarımızı koyarız. Listesi büyütülebilecek bu düşünceleri açmayarak ve paylaşmayarak biriktirme hakkını kendimizde görebiliriz. "Gizli ve korunması gereken" özel yaşamımız ve duygularımız yine yıllarca içinde yaşadığı-

mız kültürün saflarımızda yansımalarının farklı bir görünümü. Kimi zaman günlük yaşam içinde bizleri rahatsız eden yaklaşımları eleştirmeyerek ya da bunları sorunların muhatabıyla konuşmayarak kendi içimizde biriktirmek, açmamak hangi kaygımızdan? diye sormalıyız kendimize. Kaldı ki bu eleştiriler konuşulmadıkça ve ifade edilip bütünde tartışılmadıkça hem genel ortama hem de bireylere tepki duymamızı ve bu tepkilerle kendi içimizde boğulmamızı beraberinde getirir. Diğer bir yan ise bizi belirleyen örf ve geleneklerimize göre paylaşılması sakıncalı olan düşüncelerimiz. "Ayıpladığımız" ancak diğer taraftan da yaşadığımız duygular ve pratikler. Kimi zaman yanlış olduğunu bile bile yaşadığımız pratiklerin kendi içimizde açıklamasını ve muhasebesini nasıl yapıyoruz? Kaçamak sorular ve bu kaçamak sorulara verdiğimiz kaçamak yanıtlarla mı? Bırakalım örgüte açık ve samimi olmayı bilmeliyiz ki biz önce kendimizi kandırıyoruz. Yani kendimize açık, samimi ve dürüst yaklaşmıyoruz. Ki kendimize duyduğumuz açıklık ve samimiyet örgütlülüğe göstereceğimiz açıklık ve samimiyetin de göstergesidir. Kendimize açık olmayı

başaramadığımız sürece karşıımızdaki- lere açık olmaya çalışmak boşuna kürek sallamak gibi bir durumdur. Samimiyeti ve dürüstlüğü önce kendi içimizde sağlayacağız ki yoldaşlarımıza ve partiye de açık olabilelim.

Samimiyetimizi ise yukarıda vurguladığımız bu gerçeklerden soyutlayarak ele alamayız. Sınıf mücadelesi pratiğinde attığımız her adımda kendini gösteren samimiyetimizi, ideolojik duruşumuzdan kopararak ele alamayız. **Samimiyetimizi ya da samimiyetsizliğimizi belirleyen olgu sınıf mücadelesi karşısındaki duruştur.** Bu da beraberinde örgütlülüğe karşı samimi olup olmama durumunu belirlemektedir. Yüreğinde sınıf mücadelesini gerçek ve ciddi anlamda hissedip yaşayamayanların örgütlülük karşısında açık ve samimi olmasını beklemek doğru ve gerçekçi bir beklenti olmayacaktır. Kendimizle hesaplaşmamızın ana yönünü sürekli geleceğe bakarak, tayin etmek zorundayız. Ancak dünü ve bugünü inkar ederek değil. Aksine bu gerçekliğin üstüne basarak geleceği bugünden yaşamaya çalışma mücadelesi vereceğiz ve Engels'in de dediği gibi şunu hiç unutmayacağız; "Herşeyin başı dürüstlüktür."

PUSULA

PARTİ RUHUNU GÜÇLENDİRELİM

Parti ruhu demek teori ile pratiğin eşsiz zenginliğini birleştirmek demektir. **Parti ruhu** güçlü sınıf dayanışması ve sınıfsız disiplin, ortak dava uğrunda bütün özverilere hazır olmak demektir. Kitleleri örgütleme ve onları en karmaşık koşullar içinde doğru olarak yönetme beceresinde usta bir parti yaratmak demektir.

Teori ve pratiğin yoksunluğu, söz ve eylem arasındaki kopukluk kısaca her türden düşünsel, pratik durgunluk, edilgenlik ve pasifizm, parti ruhunu zayıflatır.

Yaşayan canlı bir organizma olan Proletarya Partisi her şeyiyle **hareketli** olmalıdır. Düşünsel hareket, pratik hareket, kitlesel hareket, üretken hareket parti ruhunu yükseltir, canlılık yaratır.

Subjektivizmden kurtulmayan düşünce, tek yanlılıktan kurtulmayan yaklaşım, nesnellikle örtüşmeyen politik talepler, zaafı büyütür. Zaafı ve gerilik çözümsüzlüğü doğurur, her çözümsüzlük karamsarlığı ve beraberinde gerilemeyi yaratır.

Yaşanan geçici durağanlığın her alanda tersine çevrilmesinin ilk adımı, düşüncenin gelişimini zincirleyen **subjektivizmden** ve **dogmatizmden** kurtulmaktır. Proletaryanın devrim yürüyüşündeki gelişimini kelepçeleme tehlike subjektivizmdir.

Temel yönelim perspektifiyle

adımların uygun hale getirilerek güçlendirilmesi, parti ruhunu güçlendirir. Proletarya partisi temel yönelimine uygun atılan adımlarının güçlenmesini sağlamalı, yönlendirme ve denetlemesini artırmalıdır. Sınıf savaşımında çok yönlü ürün elde etmek ve kazanımların kalıcılıştırılması isteniyorsa her alanda devrimci çalışmanın çitasını yükseltmek gerekir. **Daha nitelikli parti çalışması, daha nitelikli kitle çalışması, daha nitelikli kitle eylemleri örgütlemek, parti ruhunun canlanmasını sağlar.**

Parti yaşamının en yüksek düzeyde örgütlenmesi, kitle çalışmasının örgütlenmesi, devrimci savaşın örgütlenmesi, devrimci yayın faaliyetinin örgütlenmesi, enternasyonal faaliyetin örgütlenmesi, cephe gerisinin örgütlenmesi, demokratik kitle faaliyetinin örgütlenmesi, sendikal hareketin örgütlenmesi vb. her alanda yürütülen canlı politik çalışma parti ruhunun canlanmasına ve sağlamlaşmasına hizmet eder.

Sınıf savaşımının gelişim yasalarına uygun ileri doğru atılan her adım, her türlü örgütlenme pratiği parti içi canlılığı yaratır. **Bu canlılık düşünsel ve pratik yaratıcılığı geliştirir. Proletarya Partisi için kabul edilmez olan, zihinsel durgunluk, edilgenlik, üretimsizlik ve pasifizmdir.** Durağanlık ve edilgenlik sınıf savaşımının

önüne sürekli bir tarzda sorun yaratma ortamı hazırlar.

Nitelik, güçlü niceliği yaratır. Niteliğin olmadığı yerde nicelik sağlanamaz. **Nitelik; sınıf ve parti bilincidir. Nicelik; kiteselleşmektir. Niteliğin çitası yükseldikçe nicelik büyüyecektir.** Parti ilke ve kurallarıyla yürümeyen her türlü yürüyüş, zayıf ve güçsüz kalmaya mahkumdur. Güç MLM bilimidir, güç partinin ve devrimin ilkelidir, güç kitlelerdir.

Edilgenlikten pasifizmden kurtulup, daha canlı bir pratik faaliyet daha canlı kitle faaliyeti, daha canlı propaganda ve ajitasyon çalışması, daha canlı örgütlenme ve savaş pratiğine adımlar atıldıkça parti ruhu kazanılır. Devrimci ruhun olmadığı yerde canlılık, üretkenlik, ileriye sıçrama sağlanamaz.

Parti ruhu demek, proletarya başta olmak üzere yoksul köylüleri ve emekçi halkları iktidar savaşımı için durmaksızın örgütlemek, savaştırmak ve eğitmektir. Her alanda parti çalışmasını örgütlemektir.

Sınıf bilinçli proleterler, proletaryaya ait olan bütün silahları daha güçlü ve etkili kullanmasını öğrenmelidir. Bu silahlar, proletaryanın bilimidir, eleştiri-özeleştirmedir, proletaryanın örgütlenme ve savaş ilkeleridir. Bu silahların başında parti aygıtı gelir; bu aygıt güçlenip, niteliği yükseldikçe, hedefe doğru yürüyüş hız kazanır. Bu olmadan hiçbir şey yaratılamaz, kalıcı hale getirilemez. İktidar savaşımında önderlik rolünü oynayacak kadar **cesur**, karmaşık koşullarda yönünü şaşırmayacak kadar **deneyimli**, hedefe giden yolda önüne çıkan engelleri ustaca

aşabilecek kadar **esnek, savaşçı** ve **militan** bir ruha gereksinim vardır.

Böyle bir ruha sahip bir parti ancak her türlü zorluğu ve engeli aşar, emperyalizmi ve her türden gericiliği alt edebilir. Parti ruhu demek, MLM teoriye güçlü bir şekilde çok yönlü hakim olmak, önder ve örgütleyici rolü yerine getirme bilincinde olmak demektir.

MLM teori ışığında doğru yönü bulma, toplumun gelişim yasalarının, sınıf savaşımı yasalarının halk savaşımının gelişim yönünü görebilmek, hangi yönde nasıl gelişeceğini görebilmek ve buna uygun taktik politikalar belirleyerek, gelişimin yönünü iktidar hedefine çevirmektir.

Bu teoriye sahip olunmadan bu teorinin ışığında sınıfsal olayların değerlendirmesini becermeden, devrimci hareketin gelişim yönünü göremeden, çalışma sanatında ustalaşmadan ileriye doğru güvenle yürünemez. Bu teoriyi özümsemek sınıf savaşımının değişen koşulları içinde devrimci hareketin pratik sorunlarının çözümü için kullanmayı bilmektir. Bu teoriye güçlü ve bütünlüklü hakim olmak Proletarya Partisi ve sınıf bilinçli proleterler için vazgeçilmez yoldur.

MLM teoriye sahip olmak, devrimci hareketin yeni deneyleriyle, yeni tezleri ve sonuçlarıyla zenginleşmek demektir. Önderlik ve örgütlenme rolü ileri teoriyle donandıkça başarılı, bunun için sınıf savaşımında çok yönlü gelişime ihtiyaç vardır, sınıf savaşımının ihtiyaçlarına çözüm olacak planlı ideolojik-teorik eğitim, güçlü pratik katılım, parti birliğini sağlamlaştırır, gelişimi güvence altına alır.

IRAK HALKININ DİRENİŞİ TÜM SALDIRILARA KARŞI SÜRÜYOR

ABD emperyalizminin "imparatorluk" hayalleriyle, tüm dünyayı kontrolü altına alarak "Yeni Amerikan yüzyılım" ilan etme yolundaki adımlarının hızını kesen, ikinci bir adım atmasının önünde engel oluşturan Irak halkının direnişinin hayallerini kabusa çevirdiği, geçtiğimiz haftalarda yine gözler önüne serildi. ABD'li askeri yöneticiler, şimdiye kadarki uygulamalarının yanlış olduğu "özeleştirisini" vererek, aslında sorunların (yani direnişin) kendilerini işgal güçleri olarak tanımlayarak, bu vasıfla işleri yürütmedikleri için sürdürdüğü tespiti yaptı. Bu "tespit" önemliydi; zira bu açıklamaların ardından Irak'ta gelişen ve hala sürmekte olan zaman diliminde bu sözlerin anlamının daha açık bir şekilde daha çok katliam, daha çok zulüm olduğu ortaya çıktı. Yani artık işgal güçleri "eşyaya adıyla hitap etme"nin ötesinde bir şey yapmıyor, ama yüzündeki "Irak halkının kurtarıcısı", "özgürlük misyonerleri", "barış elçileri" maskelerini bir yana fırlatarak, amaçlarını gerçekleştirilmeye giriştiler. Yani sanki daha önceden yapıyorlarmış gibi direnişçi-sivil halk ayırımını ortadan kaldırdıklarını ilan ettiler.

DİRENİŞE KARŞI İSRAİL MODELİ

Bu açıklamaların yapıldığı süreçte "ne tesadüf ki" bir grup İsrail stratejistin, istihbaratçı Amerikan askerlerine eğitim vereceği açıklanarak, Irak yoluna düştüler. Ve bugün işgal askerleri İsrail'in, topraklarının işgaline karşı direnen Filistin halkına uyguladığı zulmün aynısını uygulamaya başlamış durumda. Savaşın bittiği ilan edilen 1 Mayıs tarihinden bu yana ilk kez füzelelerini kullanmaya başlayan emperyalist işgalciler, direnişçilerle birlikte ailelerini cezalandırmaya, hatta direnişçilerin bulunduğunu "tahmin ettiği" köyleri dikenli tellerle çevirerek diğer bölgelerden tecrit etmeye başladı. Yani, tıpkı Filistin topraklarında olduğu gibi, işgal askerlerine karşı saldırı düzenlenen evler ve direnişçilerin ailelerinin evleri dozerler ve tanklarla yıkılıyor, yerle bir ediliyor. Direnişçilerin aileleri tutuklanıyor. Bu saldırıların bir örneği Bağdat'ın kuzeyindeki Samarra'da yaşandı. Bu kentte uğradıkları bir dizi saldırıya mısilleme olarak ABD askerleri kentin bir bölümünü yerlebir edip, ortaltığı kan gölüne çevirdi. Saldırıda 54 kişinin öldürüldüğü açıklandı. Şimdiye kadar, katlettikleri dire-

nişçilerin fotoğraflarını boy boy yayınlayan, basına dağıtan, hatta "basını" da yanına alarak operasyonlarını sürdüren işgalciler, Samarra'da katledilenlerin tek bir fotoğrafını yayınlamadılar. Ancak kentte "işlerini bitirdikten" sonra delik deşik edilmiş evlerin, camilerin fotoğrafları yayınlanamadı gazetelerde ve bir de halkın acı ve öfke dolu görüntüleri.

ABD, Irak'ta İsrail modelini uyguluyor. Ama İsrail, bugüne kadar uyguladığı ve yeni utanç duvarlarıyla perçinlediği zulmü Filistin halkının direnişi karşısında çaresiz kalmıştı. Irak direnişi de bu yolu izleyecek ve işgalciler ülkeyi terk edinceye kadar sürecektir.

SADDAM'IN YAKALANMASI DİRENİŞİ ENGELLEYEMEYECEK

ABD ve uşakları bugüne kadar artarak ve örgütlenerek gelişen direnişi hep Saddam diktatörüne bağlayarak direnişi karalamaya uğraştı. Dünya halklarının Saddam'a yönelik öfkelerini ve nefretini kullanarak, sözde kendi meşruluğuna inandırmaya ve Irak halkının direnişini gözden düşürmeye çalıştı. Saddam'ın oğulları Uday ve Kusay'ı öldürdüklerinde kanlı cesetlerini yayınlarak tüm direnenlere mesaj verilmeye çalışıldı. Ancak direnenler mesajı bir başka mesajla yanıtladılar; saldırılarını şiddetlendirerek, işgale karşı direniş cephesini büyütürük.

ABD yönetiminin "Saddam'ı yakalamama ihtimalimiz yok" açıklamasından kısa denilebilecek bir süre sonra Saddam'ın memleketi olan Tikrit'te yakalandığı duyuruldu ve ilk görüntüleri yayımlandı. "Güçlü bir imajı" olan Saddam, saç-sakalı uzamış zavallı bir halde geçirildi kamuoyunun karşısına. Bu görüntülerde hep tek bir amaç vardı; direnişin başı olarak adres gösterdik-

leri, lider olarak lanse ettikleri Saddam şahsında direnişi gözlerden düşürmek, "her şeye kadar" güçlerini göstermek ve böylece işgale karşı direnişi ve desteği kırmak. Ama bir yandan da ABD işini sağlama almak istiyor ve öfkeyle çocuklarının Irak'ta ne işi olduğunu soran halkına, Saddam'ın yakalanmasıyla şiddetin hemen biteceğinin sanılmaması mesajını vermekten geri durmuyor.

Saddam Hüseyin yakalandı. Ama neden şimdi? Bugüne kadar yakalanamaz mıydı? Aylardır Tikrit'te olduğunu tespit eden işgalciler, ev ev arama yaparak, "direnişin başını" yakalayamazlar mıydı? Aslında bu soruların yanıtı ABD'nin Irak'ta nasıl bir bataklığa saplandığını da gösteriyor. Artık ABD, Irak'ta öyle bir durumdadır ki, bitmiş-tükenmiş bir diktatör eskisinin "yakalanmasından" medet ummakta, moral bulmaya çalışmaktadır. "Saddam'ın yakalanması ABD'nin çaresizliğidir", bunu Irak halkının direnişini sürdürerek tüm dünyaya gösterecektir. Bunu El Cezire televizyonunun yapmakta olduğu ankettan de görebiliriz: Bir gün içinde, Saddam Hüseyin'in yakalanması sizce Irak direnişinde duraksamaya yol açacak mı?" sorusunu toplam 10 bin 509 kişi yanıtladı. Katılanların yüzde 86,7'si, anket sorusuna "Hayır" diye yanıt verdi. Soruyu "Evet" diye yanıtlayanların oranı ise yüzde 13,3'te kaldı. Bu direnişin sürmesi, ABD'yi ciddi sorunlarla yüz yüze getirecektir. Çünkü bu güne kadar son kozları olarak Saddam'ı saklamışlardı. Bunu West Virginia'dan Demokrat Parti Senatörü Rockefeller'in, bu durumu önemli ve rahatsız edici bulduğu, çünkü bunun "asilerin Saddam Hüseyin için savaşmadığı, ABD'ye karşı savaştığı" anlamına geldiği sözlerinde de görmek mümkündür.

İran'da "Öğrenci Günü"nde gösteri

İran'da, Tahran Üniversitesi'nde reform yanlısı öğrenciler, "Öğrenci Günü"nde gösteri düzenledi.

7 Aralık günü gösteri yapan İranlı öğrenciler, kendilerinin ve halkın taleplerini, sosyal adaleti, öğrenci haklarını savunduğunu ifade eden ve Anayasayı Koruyucular Konseyi'nin (AKK) seçimlere katılan adayların denetim hakkının son bulmasını isteyen pankartlar taşıdılar.

Son İran Şahı Muhammed Rıza Pehlevi döneminde, 1953 yılında, dönemin ABD Başkan Yardımcısı Richard Nixon'ın Tahran ziyaretini protesto sırasında üç öğrencinin öldürülmesinin anıldığı "Öğrenci Günü" gösterisinde, üniversitenin yerleşkesinde toplanan 1000 kadar öğrenci; "ifade özgürlüğü", "siyasi mahkumlar serbest bırakılsın" ve "diktatörlüğe ölüm" sloganları attı.

Öğrenci lideri Leyla Zencani, İslam Devrimi'nden 25 yıl sonra en büyük taleplerinin özgürlük olduğunu ve Cum-

hurbaşkanı Muhammed Hatemi'nin sözlerini yerine getirecek cesarete sahip olmadığını belirterek, "Maalesef Hatemi, söz verdiği demokratik reformları altı yıldır uygulamada başarısız kaldıktan sonra genç neslin güvenini yitirdi" dedi. Polis ve özel güvenlik güçleri, üniversite yerleşkesi dışında toplanan "sertlik yanlılarının" üniversiteye girişini engelledi.

HATEMİ "SERTLİK YANLILARINA" TEDBİR İSTEDİ

İran Cumhurbaşkanı Muhammed Hatemi, bakanlardan, özgürlüğü savunan ve izinli siyasi toplantılarda konuşan kişilere saldıran ve "sertlik yanlıları" olarak nitelendirdiği reformcu öğrencilere karşı tedbir alınmasını istedi.

Hatemi, reformcu milletvekili ve kendisine yakınlığıyla bilinen Meclis Ulusal Güvenlik ve Dış İlişkiler Komisyonu Başkanı Muhsin Mirdamadi'nin bu öğrencilerce dövülmesi üzerine, İçiş-

leri Bakanı Abdülvahid Musavi Lari ve İstihbarat Bakanı Ali Yunusi'ye, yasal siyasi toplantılarda konuşanların, bu toplantılara katılanların korunması ve güvenliğinin sağlanması talimatı verdi.

Öte yandan, Hatemi, Bakanlar Kurulu'nda yaptığı konuşmada, Öğrenci Günü'nün üniversitelerin halkın özgürlüğü ve ülkenin bağımsızlığı için verdiği mücadele olarak kayda geçtiğini söyledi.

NIXON'IN TAHRAN ZİYARETİ

1953 yılında, ABD Başkanı Dwight Eisenhower'ın yardımcısı Richard Nixon'ın Tahran'ı ziyareti sırasında Tahran Üniversitesi tarafından doktora ile ödüllendirilmesi planını protesto eden öğrencilere müdahale eden polisin öldürdüğü öğrencilerden Mustafa Bozorgnia, Şeriat Rezavi ve Nasır Gandçi'nin anısını yaşatmak için her yıl 7 Aralık "Öğrenci Günü" olarak anılıyor.

İRAN'DA HALK POLİSLE ÇATIŞTI

Bu gösterilerden 2 gün önce 5 Aralık günü de İran Öğrenci Haber Ajansı'nın (İSNA) haberine göre, polisin durdurma ihtiyarına uymayan bir araca ateş açması sonucu araçta bir kişinin ölmesi ve halkın bu cinayete tepki göstermesi üzerine olaylar çıktı.

Ülkenin güneydoğusundaki Sistan ve Belucistan eyaletinin Savaran kentindeki olaylarda, polisin öfkeli kalabalığın üzerine açtığı ateşte 4 kişi daha yaşamını yitirdi. Göstericilerin olaylar sırasında rejim karşıtı sloganlar attığı ve ortalığı yakıp yıktığı, durumun sakin olduğu, ancak bu sakinliğin uzun sürmeyeceği belirtildi.

Ağustos ayında ülkenin orta kesimindeki İsfahan eyaletinin güneyindeki Semirom kentinde meydana gelen olaylarda da 2'si polis 8 kişi ölmüş, 70 kişi yaralanmıştı.

Londra'da ILPS tanıtımı

ATİK'in Avrupa çapında gerçekleştirdiği ILPS tanıtım toplantılarında biri de Londra'da yapıldı. Toplantıya katılması gereken konuşmacıların bürokratik engellerden dolayı toplantıya katılamamalarına karşın toplantı verimli geçti.

Toplantıya Filipinler'den ve ATİK komisyonundan birer temsilci katıldı. ATİK komisyonundan konuşmacı olarak katılan arkadaş konuşmasında ILPS'nin hangi ihtiyacın ürünü olarak kurulduğuna, kurulduğu dönemdeki politik gelişmelere ve

de ATİK'in ILPS içindeki konumuna değindi.

Filipinler temsilcisi arkadaş ise; Bush'un Asya-Pasifik ülkelerine yaptığı ziyaret sırasında gerçekleştirilen kitle eylemlerinden ve bu eylemlerin içinde ILPS'nin etkin rolünden bahsetti.

Konuşmalardan sonra "Ban Bush" adlı kısa bir film gösterimi yapıldı. Film Bush'un Filipinler'i ziyareti sırasında on binlerce kişinin katılımıyla yapılan protesto gösterilerini içeriyordu. (Londra)

Tokyo'da protesto gösterisi

ABD liderliğinde emperyalizmin ve işbirlikçi ve uşaklarının Irak'taki işgali Irak halkını katlederek devam ederken, özellikle işgale askeri olarak da destek veren ülkelerdeki halklar protesto gösterileri yaparak askerlerin geri çekilmesini istiyorlar. Bu ülkelerden biri de **Japonya**. Başbakan Juničiro Koizumi hükümeti, 9

Aralık günü Irak'a asker gönderme kararı aldıklarını açıklamıştı. Bu kararlar Tokyo yönetimi, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra deniz aşırı topraklara en büyük Japon askeri konuşlandırılmasına izin vererek Irak'a asker göndermeyi onayladı. Başbakan, böylece Japonya-ABD ittifakı ve uluslararası işbirliğine yönelik vaatlerini yalnızca sözle değil eylemle de göstermeyi deneyeceklerini kaydetti. **Japon hükümetinin asker gönderme kararını ülke nüfusunun yalnızca % 17'si destekliyor.**

Japonya'nın başkenti Tokyo'da binlerce kişi, 14 Aralık günü hükümetin bu kararlar Irak'a asker gönderme planını protesto için gösteri yaptı. Ülkenin en büyük sendikası tarafından düzenlenen gösteriye, muhalefet milletvekilleri de katıldı. Muhalefet yetkilileri, asker gönderme kararına, anayasaya aykırı olduğu için karşı çıktıklarını belirttiler. 5 bin kadar kişinin katıldığı gösteride, "Savaşa Son", "Asker Göndermeye Hayır" yazılı pankartlar taşındı.

Dünyadan Notlar

FİLİSTİN HALKINA YENİ TUZAK; CENEVRE GİRİŞİMİ

Ortadoğu'nun yıllardır çözülememiş bir sorunu olarak Filistin Sorunu için "çözüm" olarak dayatılan Oslo Süreci, Camp David Anlaşması ve son olarak "Yol Haritası"nın iflasi ve her sözde barış girişiminin ardından daha büyük ve kanlı işgallerin yaşanması* Filistin halkının önüne yeni bir tuzak döşenmesini getirdi geçtiğimiz haftalarda.

İsrail'de muhalefetteki İşçi Partisi'nin eski bir bakanı ve 10 yıl önceki Oslo görüşmelerinin mimarı **Yossi Beilin** ve Filistin yönetiminin eski Enformasyon Bakanı ve Meclis üyesi **Yaser Abid Rabbo**, Cenevre'de iki yıl boyunca gizli yapıldığı iddia edilen müzakereler sonucu, bir "barış" anlaşmasıyla geçtiler kamuoyunun karşısına. Barış tuzaklarının sonuncusunun adı "**Cenevre Girişimi**" olarak adlandırıldı ve 1 Aralık günü 50 sayfalık sözleşmeye bin kişinin katıldığı görkemli bir tören sonrasında imzalar atıldı. Gösteri iyi hazırlanmıştı ama Filistin halkının özgürlüğü herhalde "**unutulmuştu**" o kadar hazırlık içinde.

"**Alternatif Barış Anlaşması**" olarak lanse edilen girişimin temel noktaları şu şekilde sıralanıyor:

* Cenevre Anlaşması, İsraililerle Filistinliler arasında kalıcı barış sağlamak amacıyla hazırlanmış bir uzlaşma modeli. Buna göre, taraflar, öncelikle her tür hak talebinden vazgeçiyor. İsraille Filistin arasında bu anlaşma uyarınca nihai ve değiştirilemez bir sınır çiziliyor ve ister BM kararlarıyla olsun, ister başka anlaşmalarla önceki tüm sınırlar da geçerliliğini yitiriyor.

* Filistinliler Yahudilerin devlet sahibi olma hakkını kabul ediyor ve her iki taraf

da İsrail ve Filistin'i diğerinin ulusal anavatanı olarak tanıyor. Kudüs iki devlet tarafından da paylaşılıyor. Kentin doğusunda kiler de dahil olmak üzere tüm Yahudi mahalleleri, İsrail'in egemenliği altına giriyor ve Filistinliler de yeni sınırlarıyla Kudüs'ü İsrail'in başkenti olarak tanıyor. Aynı şekilde, Kudüs'ün Arapların yaşadığı bölümleri de Filistin devletine ait sayılıyor ve Filistin devletinin başkenti de yine Kudüs oluyor.

* Haremüşşerif, güvenliğinin uluslararası bir güç tarafından sağlanması ve her dinden kişilere açık olması kaydıyla Filistinlilerin egemenliğine veriliyor. Yahudilerin burada ibadet etmesi ya da arkeolojik kazı yapması da yasaklanıyor. Ama ağlama duvarının da bulunduğu genişçe bir bölge İsrail egemenliğine bırakılıyor.

* Filistinli mülteciler konusunda ise, metinde geri dönme ya da geri dönmeme hakkı ifadeleri yer almıyor. Anlaşma uyarınca İsrail nihai rakamı kendi belirleyeceği sınırlı sayıda Filistinliyi kabul ediyor. Diğer mültecilerin de isterlerse Filistin'de ya da üçüncü bir ülkede yaşayabileceği belirtiliyor. İsrail'in mültecilere sembolik de olsa bir miktar tazminat ödemesi de öngörülüyor.

* Cenevre Anlaşması, İsrail'in 30 ay içinde 1967 savaşı öncesindeki sınırlarına çekilmesini ve bire bir oranında toprak değiş-tokuşunu da öngörüyor. İsrail ordusunun ise üç yıl için daha Ürdün vadisinde kalmasına izin veriliyor.

GİRİŞİM, YOL HARİTASI'NIN DEVAMI

Bu anlaşma metninin neye işaret ettiğini anlamak için maddelere şöyle bir bakılırsa, "**kalıcı barışı sağlamak**", "**uzlaşma**

modeli" vb. saçmalıklar bir yana bırakılırsa bu "**sivil girişimci cesur insanların**" da Filistin halkından haklarından vazgeçmesi, kendi topraklarını işgalci İsrail'e hediye etmesini beklediklerini görmek mümkündür.

Ya da sonuçtan bakarsak; ABD Başkanı W. Bush'un Girişimin "**yararlı olabileceğini**" ifade etmesi (4 Aralık), ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü **Adam Erel**'nin "**Cenevre Girişimi**"nin "**Yol Haritası**" ile çelişmediğini söylemesi (5 Aralık), ABD Dışişleri Bakanı **Colin Powell**'in "**umutları yeşerten bu çabaları**" takdirle karşılaması (yine de ABD'nin tercihinin "**Yol Haritası**" planının olduğunu vurgulasa da) bu Cenevre Girişimi'nin de kimleri memnun ettiği açığa çıkmaktadır. ABD'deki seçimler öncesinde halkın gözünü boyama ihtiyacı da işin esasını değiştirmeksizin bugünkü politikalara yön vermekte. Oysa **Filistin topraklarındaki gerçek barış, hiçbir zaman ABD emperyalistlerini sevin-dirmeyecektir.**

"**Kimin çözümü**", "**Filistin halkını temsil ediyor mu**" soruları bir yana teknik olarak da uygulanması mümkün olmayan (iki tarafın da vazgeçmeyeceği Kudüs'ün ikiye bölünüp iki devletin de başkenti olması gibi) bu anlaşma için, Girişim'in mimarlarının ifadeleri de havada kalan sözleri geçmiyor. Anlaşma için Beilin: "**İmzaladığımız belge sanal, ama kendimiz gerçekiz ve kalbimizin atışları gerçek**"; Rabbo: "**Bizi eleştirenler, bu anlaşmanın sivil toplum değil, ancak resmi kişilerce imzalanmasının bir anlam taşımayacağını söylüyorlar. Resmi kişiler görüşmüyorlarsa biz ne yapalım? İki ulusun felakete daha da sürüklenmesini mi bekleyelim?**" diyor. Ne demek istediklerini, tarafların kabul etmeyeceği bir anlaşmanın anlamını anlayabilene aşk olsun!

"YURDA DÖNÜŞ HAKKINDAN TAVİZ VERENLER

BU YURDA DÖNEMEZLER"

İsrail'in topraklarını işgal etmesinden bu yana "barış" söylemlerini çokça dinle-

yen Filistin halkının büyük çoğunluğu bu tuzağı, sivil toplumcular tarafından söyletirilen bu anlaşmanın içeriğini görmekte ve tavrını da bu yönde almaktadır. Özellikle mültecilerin yurda dönememesini protesto eden Filistin halkı "**Yurda dönüş hakkından taviz verenler, bu yurda dönemezler**" diyerek Anlaşmaya imza atanların Mısır üzerinden Gazze'ye dönmeye çalışmalarına karşı koydu. Yine birçok mülteci kampında yurda dönüşüne yer vermeyen Girişim protesto ediliyor.

Arafat, Girişimi üstü kapalı bir biçimde onaylarken; Filistinli direniş grupları ise tek tek herhangi bir ateşkesi karşı olduklarını ifade ederek Anlaşma maddelerini "**Filistin halkının toprakları üzerindeki hakimiyet hakkından taviz vermesi, mültecilerin yurtlarına dönüş haklarından taviz vermesi, Mescid-i Aksa ve Kudüs gibi kutsal yerlerde taviz verilmesi**" olarak değerlendireyorlar.

Yani Filistin halkı acılarından öğreniyor, acılarını geleceğe yürüyüşünde basamak yapıyor. Filistinliler için gerçek barış ve özgürlük için her adımın ilk noktası **İsrail'in işgalci olarak kabul edilip, işgal ettiği toprakları kayıtsız şartsız terk etmesi ve Filistinlilerin kendi kaderlerini kendilerinin tayin etmesi olmalıdır**. Bunun dışındaki tüm "**çözümler**" kim tarafından hazırlanmış olursa olsun Filistinliler için birer tuzak olmaya devam edecektir.

*İsrail'in tanınmış gazetelerinden **Yediot Aharonoot**'un solcu yazarı **Yehud Litani**: "...Oslo Anlaşması'nın gölgesinde her zamankinden çok toprak işgal ettikleri gerçeğini görmezlikten geliyorlar. Yine aynı anlaşmanın gölgesinde o topraklarda 90'lı yılların ortalarından bu yana yüzlerce yerleşim alanlarının inşa edildiğini görmek istemiyorlar." ("Barış İşgal Getirdi" başlıklı yazı) Son Yol Haritası'nın da fiyaskoyla sonuçlanmasının ardından İsrail tüm mülteci kamplarını operasyonlar düzenleyerek onlarca Filistinliyi katletti, yeni yerleşim alanlarını açmaya girişti.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ali Sağcan: Uşak Banaz Haptipler köyünde doğan Ali Sağcan, TKP/ML sempatizanıydı. Uşak'ta MİT tarafından işkencede katledildi.

Ali Kepez: Elbistan doğumlu olan Ali Kepez, TKP/ML düşünceleriyle İstanbul'da tanıştı. Ümraniye gecekondusu yapımında çalıştı. Yurtdışında 23 Aralık 1979 tarihinde kaldığı evde çıkan yangında yaralandı. Kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

Ali Yılmaz: TKP/ML İstanbul Bölgesi Gerilla Komutanı olan Ali Yılmaz, 30 Kasım 1978'de İstanbul Maltepe'de kendi yaptığı bombanın patlaması sonucunda yaralandı. Bunun üzerine tutsak düşerek 24 Aralık 1978'de katledildi.

Mustafa Şişman: Aslen Sivaslı ve TKP/ML ileri sempatizanı olan Mustafa Şişman, 24 Aralık 1978'de Proletarya Partisinin yürüttüğü "MHP, ÜGD kapatılsın MİT Kontrgerilla dağıtılsın" adlı kampanyanın afişlerini astığı sırada, Topkapı Mithatpaşa'da fabrika bekçisi bir faşistin açtığı ateş sonucu katledildi.

İsmail Bahçeci: 21 Aralık 1994'te gözaltında kaybedildi. (DHKP-C)

İsmail Cüneyt: TİKB MK üyesi olan İsmail Cüneyt 21 Aralık 1983'de işkencede katledildi.

Erkan Uzuneminağaoğlu: 1977 yılında Devrimci-Yol'un önderlerinden olan, 12 Eylül AFC'si sonrası Artvin Bölgesinde oluşturulan silahlı direniş birliğinin sorumlusuyken, 26 Aralık 1980'de Şavşat'ta Şalçı köyünde TC askerleriyle çıkan çatışmada şehit düştü.

Yaşar Okçuoğlu: 1976 yılında THKP-C/ML saflarında örgütlü mücadeleye katıldı. Dev Maden-Sen'in kurucuları arasında yer aldı. 1980 AFC'si sonrası polisten kaçmaya çalışırken vurularak ağır yaralandı. 21 gün sonra 26 Aralık 1980'de şehit düştü.

Ölüm Orucu Şehitleri: F tipi tecrit saldırısına karşı 20 Ekim ve 9 Aralık 2000'de başlatılan Ölüm Orucu'nda Ali Çamyar (TİKB) 2 Ocak 2002 tarihinde Berkan Abatay (DHKPC) 20 Aralık 2002'de şehit düştüler.

Altı direnişlerle çizilen tarihleri, yazan ve geleceğe taşıyan ER YA DA GEÇ BİZ OLACAĞIZ!

Tarih, altı direnişlerle çizilerek yazılıyorsa, bunlar egemenlerce silinmeye-karartılmaya çalışılır.

Egemenler, halkların dışıyla-tırnağıyla yarattığı, desteklediği, halklara umut olan, ışık tutan tarihleri sürekli silmeye çalışırlar. Belleklerde silinemeyecek izler bırakan tarihlerin, kendi istedikleri gibi yazılması, yeni nesillere istedikleri gibi taşınması için de; tarihi çarpıtarak aktarma ve özünü karartmanın her türlü manevrasını gerçekleştirirler.

Amaç; ezilenlerin uyanmamasıdır. Ezilenlerin, egemenlerin istediği yolda yürümesidir. Varolan sistemin korunması, onu sarsacak düşüncelerin-davranışların filizlenmesine izin vermemektir. Ve amaç; ezilenlerin tarihten öğrenerek, direniş tarihlerini sahiplenerek, umudun aydınlığıyla yürümesinin değil-umutsuzluğun girdabında boğulmasının hakim kılınmaya çalışılmasıdır.

19 Aralık katliamı; ne bundan önceki katliamlardan, ne de bundan sonraki gelişmelerden bağımsız bir tarih değildir. Ne sadece zindanlaradevrimcilere-komünistlere yöneliktir ne de sadece bu tarihle başlayıp-bu tarihle bitmiştir.

19 Aralık katliamı öncesinde, **Diyarbakır**, **Buca**, **Ümraniye**, **Ulucanlar**... katliamları gerçekleştirilirken, son nokta **Eskişehir** tabutluğu tekrar açılmaya çalışıldı. Ancak gerek zindanlardaki direniş, gerekse geniş halk kesimlerinin tepkisiyle, egemenler cephesinde bu noktayı koymak mümkün olmadı.

Egemenler tarafından katliamdan yaklaşık 1 yıl önce, ideolojik-politik ve bunların pratik ayaklarını oluşturacak büyük bir hazırlık yapıldı;

Katliamın planlandığı dönem; egemenlerin kendi krizlerinden dolayı, baskıyı-sömürüyü daha da artırmanın planlarını yaptıkları; Kürt Ulusal Hareketi'nin TC devletiyle savaşı sonlandırabilmek için her adımı atabileceğinin garantisini verdiği-bunu kendi pratiğiyle de kanıtladığı; emperyalistler cephesinde, kendi aralarındaki çıkar çatışmalarını ve ekonomik-siyasi krizlerini aşabilmek için, egemenlikleri altındaki ilkeleri, çıkarlarına uygun-çok yönlü olarak şekillendirmek zorunda kaldıkları, bunları yaparken; halklardan gelebilecek tepkileri öncesinden-olabildiğince- hedef şaşırtarak törpülemek zorunda oldukları bir dönemdi.

Katliam öncesi tüm bunlara paralel, halkların ve devrimci-komünist hareketlerin bilincini bulandırmaya yönelik bir dizi saldırı da gerçekleştirildi;

En küçük hak talepleri dahi yoğun bir şiddetle bastırılırken, AB'ye uyum adı altında, işkence kamuoyunda açık bir şekilde tartışılmaya-tartıştırılmaya başlandı. İşkencenin yapıldığına dair kabullenmeler kamuoyuna geniş bir biçimde yansıtıldı.

Ardından, büyük bir kampanyayla, basından-televizyona her gün "yeni bir af" kapsamında; ya-

saların değiştirileceği, tutsakların büyük bir çoğunluğunun serbest bırakılacağı yönlü bir bayram havası estirilmeye başlandı.

Hedef; bilinçleri bulandırmak, bu bulanıklık içerisinde güçlü bir vuruşla büyük bir yenilgi-yılgınlık-umutsuzluk yaratmak, bu vuruşa karşı oluşacak tepkileri-direnişleri öncesinde durultmak, belleklere; "Ezilenler hep egemenlerin istediği gibi yürürler, buna karşı atlabilecek-kazanılabilecek tek bir muharebe yoktur. Ezilenlerin kazandığı anlar, tarihin derinliklerine, bir daha canlanmayacak biçimde gömülmüştür" mesajını kazırmaktır.

19 Aralık öncesinde bilinç bulandırmaya yönelik tüm bu saldırılara rağmen; bu saldırıların sebepleri devrimciler-komünistler tarafından net bir şekilde ortaya kondu. Ve buna karşı gerçekleştirilecek tavır da netti. **TESLİMİYET DEĞİL-DİRENİŞ! KURŞUNLARA-BOMBALARA, HER TÜRLÜ SALDIRIYA KARŞI DEVRİMCİ İRADEYLE DİRENİŞ!**

19 Aralık'ta, sabaha karşı 20 hapishaneye, aynı anda büyük bir saldırı gerçekleştirildi. Çeşit çeşit gaz bombalarından kurşunlara dek, çeşitli silahlar kullanıldı. Saldırı, pervasız-azgın bir katliama dönüştürüldü. Bu katliamda 28 devrimci, yakılarak, kurşunlanarak, bombalanarak katledildi. Yüzlerce tutsak yaralandı. Bedeninden başka hiçbir silahı olmayan tutsaklar, bu vahşet ortamında, onurlu bir şekilde direndi. Hapishanelerde; bedeni ve bilincinden başka hiçbir silahı olmayan tutsaklara, "teslim olun" çağrıları yapıldı. Tutsakların yanıtı: **"Bizi tutsak ettiniz, ama teslim alamadınız. Biz teslim olmayız. Son nefesimize kadar direneceğiz"** oldu. Tutsaklar, adım atacak tek bir koğuş kalmayana dek; dolaplardan, sandalyelerden, masalardan ördükleri barikatların ardında direndiler. Ve tüm koğuşlar ateş, gaz altında kaldıktan, zindan duvarları delik-deşik edildikten sonra; sloganlarla-kenetlenerek dışarıya çıktılar.

Tutsaklar, çeşitli işkencelerle F tipi hapishanelere nakledildi. Bu azgın saldırıya, yalnızlaşmanın her türlü yönteminin bu saldırının devamı olarak uygulanmasına rağmen, birçok beden, tek bir eylemde birleşerek, tek bir vücut olmayı başarabildi. Ve tarihe gömülmeyecek vuruşlarla yazılan Ölüm Orucu Direnişi başladı.

Egemenler açısından böylesine güçlü bir saldırı sonrası, yek vücut olunabilmesi, parçaladıkları tutsakların, böylesine bir direniş etrafında kenetlenebilmesi korku vericiydi. Ve zorla müdahaleden, tahliye saldırısına dek bir dizi saldırıyla, bu direniş parçalanmaya çalışıldı.

Ölüm Orucu Direnişinin esasta bitirilmesinin ardından; halka yine AB'ye girmek üzere demokratik adımlar atılacağına vaadleri sıralanmaya başlandı. Böylesi bir süreçte, emperyalistlerin Irak'a saldırıları gündeme geldi-gerçekleşti. Kürt Ulusu'na bir dizi hakların verilmesi yönünde va-

adler yaygın bir şekilde sıralanmaya başlandı.

Tüm bu saldırılar kapsamında, yapılan her planda-atılan her adımda, halk daha fazla sömürülmeye, sessizleşmesi içinde bastırılmaya çalışılsa da; Irak'ın işgalinden-Kürt Halkı'na yönelik saldırılara, özelleştirmelerden-işsizleştirmeye; halka yönelik tüm saldırılar, halkın sesini sessizliğe dönüştüremedi. **Vaadlerle-yapılanlar arasındaki çelişki, bunu mümkün kılamazdı.** İşçiler; örgütsüzleştirilmelerine, emeklerinin karşılığını alamayışlarına karşı, köylüler; ürünlerinin-emeklerinin günden güne daha yoğun bir biçimde gaspedilmesine karşı, Kürt Halkı; kimliğinin tanınmamasından-saldırıya uğramasına, göçettirilmesine karşı, öğrenciler; eğitimin özelleştirilmesinden-örgütlenmelerine yönelik indirilen her darbeye karşı; nihayetinde hepsi birden, emperyalizmin saldırılarına karşı; dönem dönem cılız-dönem dönem güçlü, ama kesinlikle sessizleşmeden tepkilerini dile getirdiler-getiriyorlar.

Bugün, azımsanmayacak öğretilerle dolu bu süreçten; kayıplarımızla-kazanımlarımızla, yanlışlarımızla-doğrularımızla öğrenerek ilerliyoruz-ilerlemeliyiz.

Evet! 19 Aralık katliamı, ne öncesinden, ne de sonrasında bağımsız bir an olarak ele alınmaz. Egemenler sadece 19 Aralık tarihiyle-zindanların yerle bir edilmesiyle sınırlı bir saldırı içerisinde değillerdi-değiller. **KAYBETTİNİZ-KAYBETMEYE MAHKUMSUNUZ** bilincini yaymaya, kökleştirmeye, yılgınlık-umutsuzluk güzergahını sabitlemeye çalışıyorlar. Katliam ve sonrasındaki direnişlerle birlikte, halka yönelik gerçekleşen çok yönlü saldırılara rağmen sessizliğin hakim olmayışı, **KAZANACAĞIZ-KAZANMAYA MAHKUMUZ** bilincinin hedefe ulaşmamız için olmazsa-olmaz olduğunu gösteriyor.

Tarihi, saldırıların-katledenlerin şiddetlerinden ibaret değil, direnenlerin-mücadele edenlerin cephesindeki kazanımlarla yazacak olan bizler; sınıflar oldukça, sınıf mücadelesinin de bitmeyeceğinin, direnenlerin yarattığı değerlerle yürüyerek bu mücadeleyi er ya da geç kazanacağımızın bilincini sürekli ileriye taşımalıyız.

Tarih egemenlerin istediği gibi kaleme alınsa da, direnenlerin yarattığı değerlerle ilerlenirse, tarihin yazıcıları er ya da geç direnenler olacaktır.

Dünyada ve ülkemizdeki sınıf mücadeleleri tarihi bunu bize defalarca gösterdi, göstermeye devam ediyor.

Altı direnişlerle çizilen tarihleri; yazan ve geleceğe taşıyan biz olacağız! **Yeter ki; karanlıkların değil-aydınlığın, umutsuzluğun değil-umudun, cehaletin değil-bilimin, yılgınlığın değil-kararlılığın, hantallığın değil-azmin, egemenlerin değil-ezilenlerin saçtığı ışıkla yürümesini bilelim!**

Katliamın Sorumluları Yargılansın

19 Aralık 2000 tarihinde 20 hapishaneye birden yapılan katliamın üzerinden tam üç yıl geçti. Üç yıldır katliamın sorumluları "yargılanamadı". Yeni katliamlarına imza atabilmek için yeni tasarıları gündemde "Hayata dönüş" adı altında yapılan ve 28 devrimci tutsağın şehit düşmesiyle sonuçlanan katliamın birinci dereceden sorumluları olan dönemin başbakanı olan **Bülent Ecevit**, Adalet Bakanı **Hikmet Sami Türk**, Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü **Ali Suat Ertoşun** hakkında TUYAB'lı aileler suç duyurusunda bulundu. 15 Aralık 2003 tarihinde saat 12:00'de Sultanahmet Adliyesi'nde buluşan TUYAB'lı ailelere **ESP**, Belediye-İş 2 Nolu Şu-

be, **TÜM-Bel-Sen** ve **Tohum Kültür Merkezi** de destek verdi. Öncelikle basın açıklaması yapan kitle bundan üç yıl önce yaşanan katliamı hatırlatarak sorumlularının hala yargılanmadığını belirterek **"Bizler bugün burada bir kez daha, öldürülen, sakat bırakılan çocuklarımız değil; katliamı yapanlar yargılansın diyoruz"** dediler. Tecritin insanlık suçu olduğunu, 19 Aralık katliamı sorumlularının yargılanmasını içeren dövizlerin taşındığı açıklamada **"İçerde dışarda hücreleri parçala"**, **"devrimci tutsaklar onurumuzdur"** vb sloganlar atıldı. Ardından suç duyurusu dilekçeleri savcılığa verildi.

(İstanbul)

KANLA YAZILAN TARİH ASLA SİLİNMEZ

EKB Malatya Şubesi 19 Aralık katliamını unutmadıklarını belirtmek ve katliamın gerçek yüzünü anlatmak amacıyla **14 Aralık Pazar** günü saat 15:30'da dernek binasında bir etkinlik düzenlediler.

Şiir dinletisinin ardından yapılan açılış konuşmasında **"19 Aralık, bu ülke tarihinin en büyük hapishane katliamı olarak tarihe kan, ateş ve ölümle yazılmıştır.** 20 hapishanede eş zamanlı olarak yürütülen ve her türlü silahın pervasızca kullanıldığı vahşi bir terör eylemidir. 19 Aralık katliamında 28 devrimci katledil-

di, yüzlercesi sakatlandı. Yapılan katliamlar tarih sayfasına kanla yazıldı. Ve biliyoruz ki kanla yazılan tarih asla silinmez. Aralık ayını zulüm ve katliam ayı olarak nitelendiriyoruz. Devletin hapishanelerde uyguladığı kirli politikalarını teşhir etmek, devrimci tutsakların mücadelelerini selamlamak ve katliamları kınamak amacıyla bu etkinliği düzenledik" denildi. Konuşmanın ardından Tohum Kültür Merkezi Sinema Birimi'nin hazırladığı **Su Damlasına Sıgdırılan Yaşam** adlı belgesel gösterime sunuldu. Etkinlik saat 16:45'te sona erdi. (Malatya)

Dersim'den Maraş'a... KATLIAMLAR SİSTEMİN GERÇEK YÜZÜDÜR

1937 Dersim isyanı ve 1938 Dersim katliamı Türkiye'de Cumhuriyet'in ilanından sonra yaşanan iki önemli olaydır. Dersim isyanını yöneten Seyit Rıza ve diğer aşiret reisleri 2 Kasım 1937'de Elazığ'ın Buğday meydanı'nda idam edildi. Seyit Rıza idam edilirken "75 yaşındayım, şehit oluyorum. Kürdistan şehitlerine karışıyorum. Dersim yeniliyor fakat Kürtlük ve Kürdistan yaşayacaktır. Kürt genci intikam alacaktır. Kahrolsun zalimler! Kahrolsun kahpe ve yalancılar!" sözleri ile korkusuzca ölümü kucakladı.

Devletin Dersim'e, Dersimlilere açtığı savaş, 1938 yılında tekrar başlar. Silahlı aşiretler dağlara sığınır. Binlerce genç kadın kendini Munzur suyuna atarak intihar eder. Bölge top ve uçakların saçtığı

ğı zehirli gaz bombardımanı altındadır. Köylerin, ormanların, arazilerin, evlerin yakılması, hayvanların öldürülmesi, sulara zehir karıştırılması aynı düşmanlığın farklı uygulamaları idi.

1938 Aralık ayı, Dersim'in özgürlük mücadelesinin tarihi üzerine siyah perde indiren ve Dersim'in yenilgisini kaydeden feci bir tarih olmuştur.

Katliamdan geriye kalanlar Trakya'ya ve Ege Bölgesi'ne sürgüne gönderilir. "Paraya acımaksızın içlerinden çok adam kazanıp kullanmaya çalışmak lazımdır" denerek, "böl-parçala-yönet" politikası bütün yoğunluğu ile önerilmekte ve uygulanmaktadır.

Osmanlı İmparatorluğu'nun katliamcı geleneğinin aynen devam ettiricisi olan

TC devletinin 80 yıllık kısa tarihi sayısız irili ufaklı katliamlarla doludur. Sayısız örneklerden birisi de 19-24 Aralık tarihleri arasında gerçekleştirilen Maraş katli-

amıdır. Faşistlerin bilinçli kışkırtmasıyla 19 Aralık 1978 günü Çiçek Sineması'nda anti-komünizm propagandası yapan bir film gösterilirken, tahrip gücü zayıf bir bombanın patlaması sonucu, faşistler sinema salonunu terkederler. Burada daha sonra MHP milletvekilliği de yapan faşist Ökkeş Kenger'in (soyadını daha sonra Şendiller olarak değiştirir) "Komünistler sinemayı ve camiye bombaladılar" demesi üzerine faşist gruplar, Alevilerin ve devrimcilerin yoğun olarak yaşadıkları bölgelere saldırdılar. Ertesi gün 20 Aralık'ta senaryonun devamı olarak Alevi ve solcuların gittiği kahvehane olan Akın Kıraathanesi faşistler tarafından bombalandı. Faşizm bu provokasyonlar sonucu kendilerine yarayacak katliam ortamını yaratamayınca 21 Aralık günü TÖB-DER üyesi Hacı Çolak ve Muzaffer Yüzbaşıoğlu adlı iki devrimci-demokrat öğretmeni vurarak katletti. Maraş halkı iki devrimci öğretmenin katledilmesini işyerlerinin kepenklerini kapatarak protesto etti. Binlerce kişinin katıldığı cenaze töreninde, ara sokaklardan polislin desteklediği ve bizzat katıldığı faşistler, kitlenin üzerine ateş açtılar. Katliamın bilançosu çıkarıldığında; 33 kişi ölmüş, 300'den fazla kişi yaralanmış, 500'den fazla ev ve işyeri tahrip edilmişti.

TC tarihinde "münferit" olaylar olmaktan çok, her zaman devletin sistemli bastırma, yıldırma ve korkutma politikası olmuş olan katliamlar, sistemin gerçek yüzünün çok net bir görüntüsüdür, ama baskı karşıtı olan isyanı ve direnişi bastıramamıştır/bastıramayacaktır. Sınıf mücadelesi tarihi sadece katliamların değil, şanlı direnişlerin de yazıldığı bir tarihtir çünkü.

GÜNDE DÜN...

20 Aralık

1970. Polonya'da işçilerin üzerine ateş açıldı. İşçiler yiyecek fiyatlarının artmasını protesto ediyorlardı. Komünist Parti lideri Wladislaw Gomulka istifa etti, yerine Edward Gierek geçti.

1973. İspanya Başbakanı Amiral Luis Carrero Blanco otomobilinde giderken havaya uçuruldu, öldü. Suikastı kısa adı ETA olan Bask Yurdu ve Özgürlüğü örgütü üstlendi.

21 Aralık

1973. İstanbul'da Hacı Bekir'in Kadıköy, Karaköy, Beyoğlu ve Eminönü işyerlerinde grev başladı.

1990. Lice Kaymakamlığı'na baskıları şikayet etmek için giden köylülere ateş açıldı, 1 kadın ve 1 çocuk öldü.

22 Aralık

1932. Hindistan'daki İngiliz yönetimi, 28.000 mahkûmu serbest bıraktı. Mahkûmlar arasında Mahatma Gandhi de vardı

1975. Sosyal Sigortalar Kurumu'nda (SSK) görevli olan ve memur sayılan işçiler Memur-İşçi ayrımını protesto etmek için direnişe geçtiler. Direnişe katılan 1248 işçi 30 Aralık günü işten çıkarıldılar.

24 Aralık

1979. Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Demeği, TÖB-DER Kahramanmaraş katliamının yıldönümünde Türkiye çapında direniş ve protesto eylemleri düzenledi. Eylemler sırasında 4 kişi öldü, 4000 kişi gözaltına alındı. Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı TÖB-DER Genel Merkezi'ni kapattı.

25 Aralık

1970. Ankara'da Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu, Dev-Genç üyesi Nail Karaçam ile Mehmet Demir'i faşistler kurşun yağmuruna tuttu. Nail Karaçam hastaneye kaldırılırken yolda öldü.

26 Aralık

1968. İstanbul Üniversitesi'nde öğrenciler rektörlük binasını işgal ettiler. Üniversite süresiz kapatıldı.

1990. Metal işkolunda da grevler başladı. Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası, MESS'e bağlı 216 işyerinde 100 bin işçi greve çıktı.

27 Aralık

1945. 29 devletin üzerinde anlaştığı ilkeler doğrultusunda Uluslararası Para Fonu, IMF kuruldu.

28 Aralık

1970. Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu, Dev-Genç üyesi İlker Mansuroğlu yaşamını yitirdi. Mansuroğlu, 5 gün önce, pusuya düşürülerek kurşunlanmıştı.

1989. Yüksek Öğrenim Kurulu, YÖK üniversitelerdeki başörtü yasağını kaldırdı.

29 Aralık

1991. İlk Kürtçe gazete Rojname yayımlandı

1969. İstanbul Topkapı'daki Gamak Elektrik Motorları Yapım Fabrikası'nda polis işçilere saldırdı; Şerif Aygül adlı işçi öldürüldü, 28 kişi yaralandı. İşçiler daha sonra fabrikayı işgal ettiler.

30 Aralık

1990. Türkiye İnsan Hakları Vakfı kuruldu.

1 Ocak

1959. Küba'da devrimin zaferi. Diktatör Fulgenico Batista yeni yılın ilk saatlerinde Havana'dan kaçtı. Camilo Cienfuegos ve Che Guevara önderliğindeki gerilla kolları Havana'ya girmeye başladı. Bütün Küba'da işçiler ve köylüler Fidel Castro'nun çağrısına uyarak genel greve başladı.

1987. Çin'in Tiananmen Meydanında on binlerce öğrencinin katıldığı büyük bir gösteri düzenlendi.

1994. Meksika'da köylü isyanı çıktı.

KOMÜNİST ÖNDERLER SINIF MÜCADELESİNDE YAŞIYOR!

MAO ZEDUNG

26 Aralık 1893'te Hunan eyaletinde Şaosa Chung'da doğdu. 1911 yılında Yeni Cumhuriyetçi Ordu'da 6 ay askerlik yaptı. 1911-1918 yılları arasında ise Hunan bölgesinin başkenti olan Changsa'da öğretmen okuluna gitti. 1918 yıllarında Marksizm-Leninizm düşünceleriyle tanışan Mao Zedung, 1921 yılında 12 delege ile Çin Komünist Partisi'nin kuruluşunu ilan etti. 1949 Çin Devrimi ve yaşamının sonuna kadar mücadelesini sürdürdü. Marksizm-Leninizme felsefe, ekonomi politika ve bilimsel sosyalizm konularındaki katkılarının dolaylı Marksizmin 5. ustası olmuştur. Mao Zedung, 9 Eylül 1976'da yaşama veda etmiştir.

21 Aralık 1879 tarihinde Gürcistan'da dünyaya geldi, 1898'de İlahiyat Fakültesi'den Sosyal Demokrat bir örgütlenme içine girdiği için atıldı. Batum'da Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi (RSDİP)'nin Kafkasya örgütünün yönetim kurulu'na seçildi. 1912'de RSDİP Merkez Komite üyeliğine seçildi. Bir süre Pravda'nın yayın yönetmenliğini yapan Stalin 1913-1917 yıllarını sürgünde geçirdi. 1917'de Petrograd'a dönerek yeniden Pravda'nın yayın yönetmenliği görevine başladı. Parti içi mücadelede Lenin'in yanında yer aldı. Ekim Devrimi'nin gerçekleşmesinde önemli katkıları olan Stalin 1922'de RSDİP'in 11. Kongresinde MK Sekreterliğine seçildi. Lenin'in ölümünden sonra da Mayıs 1924'te toplanan Parti kongresinde genel sekreterliğe getirildi. Stalin'in mücadele dolu yaşamı 5 Mart 1953'te sona erdi.

J.V.STALİN

BARIŞ bir bayrak değil, eylemdir!

6-7 Aralık 2003 tarihinde kadına yönelik hak ihlalleri, savaş, göç ve muhalif kadınlara yönelik politikaların tartışıldığı "Savaş Dünyasında Kadına Yönelik Şiddet" başlıklı Sempozyum, İstanbul Kadın Platformu tarafından Bilgi Üniversitesi-Dolapdere Kampüsü'nde gerçekleştirildi.

Kadın üzerindeki şiddetin anlatıldığı 3 oturum halinde gerçekleşen Sempozyum Dia Gösterimi ve açılış konuşmasıyla başladı.

Birçok ülkeden kadın temsilcilerin katıldığı ve ülkelerine yönelik kadın sorunlarının anlatıldığı sempozyumun konuklarından biri **Maha Nassar**'dı. Filistin Kadınlar Birliği'ni temsilen Sempozyuma katılan Nassar; Filistin'de işgal altındaki kadınların psikolojik, sosyal ve ekonomik anlamda yaşadığı şiddete değinirken; buna karşı Filistinli kadınların nasıl örgütlendiğini anlattı.

"Size Filistinli kadınların mesajını getirmek benim için bir onur. Filistin'de tahrip edici silahlara sahip işgal güçleriyle, hiç silah olmayan fakir insanların çatışması değil sadece. Filistin'deki kadın mücadelesi aynı zamanda bir örnek de teşkil etmektedir. Sabah okula çocuklarını gönderirken geri döneceğinden emin değiller. 284 kontrol noktasında Batı Şeria'da küçük bir alanda birbirimizle bağlantı kuruyoruz. Bu kontrol noktalarının birinde şans eseri bir çocuk el sallamasıyla bile öldürülebilir. Hapishanelerde 650 çocuk var. İsraililer

bu çocukları gizliyor. 12 yaşında bu çocuklardan biri 3 defa intihara teşebbüs etti. **Annelerin sorumluluğu, çocukları korumanın önünde vatani korumak. Çünkü ancak vatani koruyarak çocuğunuzu koruyabilirsiniz**" diyerek Filistinli kadınların işgal altında nasıl bir yaşam savaşı verdiğini anlattı.

Katılımcılardan biri olan İHD Diyarbakır şube yöneticisi **Aygül Demirtaş ise**; devletin militarist yapısı ve kadın üzerindeki baskı ve şiddetine değindi. "Savaş döneminde insanın en temel hak ve özgürlükleri kısıtlanırken; militarizm kadını adeta bir intikam aracı olarak

kullanmakta, direkt cinsel kimliğini hedef almaktadır" diyerek düşüncelerini ifade eden Demirtaş ayrıca kadının her alanda işte, evde, sokakta, gözetiminde sürekli şiddetle karşılaştığını, hergün 600'ün üzerinde kadının şiddet sonucu yaşamını kaybettiğini belirtti.

Barış Annelerini temsilen sempozyuma katılan **Müeyesser Güneş de**; Barış Annelerinin ve Kürt kadınının mücadele içerisindeki tarihini anlattı. "Kürt kadınları çok acılar yaşadılar. Çocukları hapishanelerde, çocukları mezarda çok acılar gördüler. 4 bine yakın ev yakıldı. Köyler boşaltıldı" diyerek Kürt kadınlarının sorunlarını dile getirdi.

Küresel Kadın Ağı, Siyahlı Kadınlar ve Barış Mücadelesi konu başlıklı konuşmasına başlayan **Nadia Gervoni**; Küresel Kadın Ağı, Siyahlı Kadınlar ve barış mücadelesine değindi. Bütün savaşların haksız ve egemenlik kurma, diğerlerinin suyuna, petrolüne sahip çıkma isteğinden ileri geldiğini belirten Gervoni; sorunların barışçıl yoldan, diyalog yöntemiyle çözülebileceğine olan inancını dile getirirken **haklı savaşları, emperyalizme ve faşizme karşı yürütülen savaşları emperyalist talan**

savaşlarıyla bir kefeyle koyarak ve "Silahlı mücadelenin kadınlara özgürlük vereceğine ben hiç inanmadım" diyerek kadının haklarını arayarak, insanlığı, onuru için savaşarak insanlık mücadelesi vermesini ve bu mücadele içerisinde kimliğini kazanarak insan olma vasıflarını kazanmasını da reddediyordu.

Göç-Der Başkanı Şefika Gürbüz ise Göç-Der'in kuruluşuna ve amaçlarını değindi. Kadının göç yüzünden yaşadığı sıkıntıları vurgulayarak göçün ekonomik, sosyal ve kültürel anlamda en çok kadını etkilediğini söyledi.

Özlem Toker de esnek çalışma ve kayıt dışı sektörün kadın üzerindeki etkilerine değindi. Yoksulluğun çevresinin kadınlaştığını, kadınların vasıfsız işlerde istihdam edildiğini ve kayıt dışı ekonomisinin parçası haline getirildiğine vurgu yaptı.

Silahlı çatışmalarda ortaya çıkan ciddi cinsel şiddet suçlarının kanuni takibindeki problemlere yönelik konuşan **Francoise Hampson da**; gözetiminde işkence, şiddet ve cinsel şiddet kültürünün tanımlanmasının çeşitli ülkelerde çeşitli anlamlara geldiğini belirtti. Ayrıca suç unsuru içinde yer alan erkeklerin kültüründen de bahseden Hampson Türkiye sisteminde yasaların genişletilmesi gerektiğine de vurgu yaptı.

DEHAP yöneticisine cinsel şiddet ve işkence

DEHAP Diyarbakır İl Kadın Kolları Yöneticisi **Afife Mintaş** 9 Aralık gecesi aile ziyareti için gittiği Ferit Köşk Mahallesi civarında sivil giyimli 2 kişi tarafından beyaz bir taksibe bindirilerek kaçırıldı.

Olayın ardından İHD Diyarbakır Şubesi'nde yapılan basın açıklamasında kaçırılan Afife Mintaş'ın 4 kişi tarafından, cinsel, psikolojik ve fiziksel şiddete maruz kaldığı, boğazına bıçak dayanarak tehdit edildiği ve ajanlık yapması için 1 hafta süre tanındığının söylendiği belirtildi. Basın toplantısında **Afife Mintaş** adına konuşan DEHAP Diyarbakır Kadın Kolları Başkanı **Ezgi Dursun**, aynı gün Mintaş'ın ağabeyinin gözaltına alınarak Afife Mintaş hakkında

bilgi edinilmeye çalışılmasının olayın faillerinin adresini çok açık bir şekilde işaret ettiğini dile getirdi.

İzmir, Van ve Diyarbakır'da da yapılan basın açıklamalarıyla Mintaş'a yönelik yapılan cinsel taciz ve şiddet kınandı.

DSİ'ye personel alımlarında CİNSİYET AYRIMCILIĞI

Devlet Su İşleri (DSİ) Genel Müdürlüğü'ne bağlı bölge müdürlüklerine, çeşitli branşlardan mühendis alımlarında cinsiyet ayrımı yapıyor.

KESK Samsun Kadın Platformu, ÖSYM Başkanlığı'nın Resmi Gazetede yayınlanan yazısına göre, DSİ Genel Müdürlüğü'ne bağlı 19. Bölge Müdürlüğüne, çeşitli branşlarda alınacak personelde aranan özelliklerden birinin cinsiyetin erkek olması şartını ve DSİ Genel Müdürü Veysel Eroğlu'nun yapılan cinsiyet ayrımcılığına ilişkin basında yer alan açıklamalarını kınayan basın açıklamasını 9 Aralık 2003 tarihinde sendika binasında yaptı. Platform adına açıklamayı yapan ESM Kadın Sekreteri **Saliha Koyuncu**, konuşmasında DSİ'nin 1951 yılından bu yana hizmet veren kurumlardan biri olduğuna ve yıllardır bayan mühendislerin zor arazi ve hava koşullarında gerektiğinde şantiyelerde de çalışarak görevlerini en iyi şekilde yaptıklarına değinerek "yıllardır süre gelen bu düşünce acaba Sayın Genel Müdürlüğümüz tarafından neye istinaden değişmiştir. DSİ Genel Müdürlüğü'nün bu tavrı aslında kadın mühendislerin görevlerinde başarılı olamadıklarını değil de 59. hüküme-

tin kadına bakış açısını ve kadın politikasını göstermektedir" şeklinde konuştu.

DSİ Genel Müdürü'nün, kadın mühendis almamalarının gerekçesini, burjuva basında bazı köşe yazarlarına gönderdiği yazıda, "şantiyelerde çalışan erkek işçilerin arasında kadın personeli korumanın zorluğu" ve kadınların narin yapıları olarak belirtmesi ve çalışanların da "kadınlıklardan uzaklaşmış, erkekleşmişlerdir" yönlü ifadelerinin kullanılması da kadınların tepkisini aldı. Bu konuyla ilgili Koyuncu "Genel Müdürlüğümüzün bu ifadesinden DSİ'de çalışan işçi arkadaşlarımız da nasibini almaktadır. DSİ'de çalışan bayan mühendislerin neden kendilerini üretimde katkısı olan işçi arkadaşlarından korumaları gerekmektedir. Aslında kadınlarımız, kendilerini evde köleleştirmeye çalışan ve ev hapsine olumlu bakan yasakçı zihniyete karşı olmalıdır" dedi.

Gerçekleştirilecek olan bu personel alımına yönelik yapılan yanlış bir an önce düzeltilmesi için Enerji, Sanayi ve Maden Sendikası (ESM)'nın Türkiye genelinde eylem ve etkinliklerinin düzenleyeceği duyurusu yaparak basın açıklaması sonlandı.

(Samsun)

Kadına yönelik şiddet protesto edildi

Emperyalist-kapitalist gerici sistemde her zaman baskı, sömürü ve yozlaşma yoğun bir şekilde yaşanır. Bu sistemde toplumun bütün kesimlerine baskı uygulanırken, kadınlara yönelik uygulamalar daha boyutlu, daha ağırdır. Ülkemizde ise çıkarılan yasalarla her geçen gün kadınlar geri plana itilmekte, yok sayılmakta, şiddete maruz kalmaktadırlar.

Bu şiddeti ve baskıları kınamak için 6 Aralık 2003 günü **Eğitim-Sen 2 No'lu Şube**, SES Anadolu Yakası Şubesi, **BES Anadolu Yakası Şubesi**, Şahmeran Kadın Evi, **Pir Sultan Abdal Derneği Kadıköy Şubesi**, EMEP, **DEHAP'lı Kadınlar**, SDP'li Kadınlar, saat 12:30'da Kadıköy İskele Meydanı'nda bir basın açıklaması yaptılar. Çe-

şitli dövizlerin açıldığı basın açıklamasında; "Sınıfsal, Ulusal, Cinsel Sömürüye Son" Eğitim-Sen 2 No'lu Şube imzalı pankart açıldı. Yapılan açıklamada; "Emperyalist paylaşım savaşlarının faturası hep ezilen halklara ve sınıflara kesilir. Bu savaşların en büyük mağdurları yine kadınlar ve çocuklardır. Bedenleri savaş ganimeti olarak görülen kadınlar savaşların yıkıcı sonuçlarından göç, sistematik tecavüz, işkence, işsizlik vb. doğrudan etkilenmektedir" denildikten sonra talepler sıralandı. Son olarak da; "Dünyanın her yerinde şiddetin ve yoksulluğun olmadığı bir dünya kurmak için direnen kadınlarla birlikte mücadeleye çağırıyoruz" denilerek açıklama sona erdirildi.

(Kartal)

John Steinbeck

Kaliforniya'da bir ırgat ailenin çocuğu olan **John Steinbeck**, 1902 yılında doğdu. Öteki yaşlıları gibi küçük yaşlarda çiftçilik yaptı.

Steinbeck yazdığı "Fareler ve insanlar", "Sardalya Sokağı" ve "Gazap Üzümleri" kitaplarının yanısıra Zapatalar üzerine hazırladığı kitabındaki şu satırlar, onun yaşam felsefesini özetler niteliktedir; "Birgün gelecek, insanların siyah; ama, altın gibi parlayan gözleri olacak; onlar, güzellikleri görecekler, pisliklerden arınmış ve tüm yüklerden kurtulmuş olacaklar, havalara yükselecekler, suların dibine inecekler, sıkıntılarını ve ellerinin nasır bağlamış olduğunu unuttacaklar. **Birgün gelecek insanlar özgür olacaklar; kendi özgürlük kavramlarının karşısında da özgür olacaklar.** Bu, daha büyük bir özgürlük olacak, ölçsüz ve bütün bir yaşam boyunca sürecek... Birgün gelecek, insanlar savanları ve bozkurları yeniden keşfedecekler, uçsuz bucaksız açılıp kölekliklerine son verecekler; hayvanlar yükselelerdeki güneşin altında insanlara, artık özgür olan insanlara yaklaşacaklar ve dev kaplumbağalar, filler, bizonlar birlik içinde yaşayacaklar, ormanların ve çöllerin kralları, özgürlüklerine kavuşmuş insanlarla birleşecekler, aynı kaynaktan su içecekler, arınmış havayı soluyacaklar, birbirlerini parçalamayacaklar, bu, başlangıç olacak; bütün bir yaşamın başlangıcı..."

"Tukan'ın bir şiiri, en az 10 Filistinli savaşı yaratıyordu"

Filistin halkının mücadelesinin en güçlü seslerinden biri olarak tanımlanan ünlü Filistinli kadın şair **Fadva Tukan**, Batı Şeria'da 86 yaşında öldü.

İsrail eski savunma bakanlarından Moşe Dayan'ın "Tukan'ın bir şiiri, en az 10 Filistinli savaşı yaratıyordu" dediği bildirildi.

1940'lardan beri şiir yazar Tukan, eserlerinde daha çok Arap kadınlarının özgürlük mücadelesini işliyordu. Filistinlilerin Ürdün ile İsrail arasındaki kontrol noktasında yaşadıkları aşagılanmayı anlattığı en ünlü şiirlerinden "Alleby Köprüsü'nde Bekleyiş"te, Tuka, "Bekleyen, geçmek için yalvaran acınası gözler" diye yazmıştı.

1889'da Londra'nın en fakir semtlerinden birinde doğan Chaplin'i tüm dünya bastonu, büyük ayakkabıları, melon şapkası ve küçük bıyıklarıyla "Şarlo" tiplemesiyle tanıdı. Chaplin'in çocukluk yılları hep sıkıntı içinde geçti. Genç yaşında tanıdığı çöplükleri, dilencileri, hırsızları ve başı boş gezenleri filmlerinde konu etti. 1914-1923 yılları arasında 69 komedi filmi çeviren Chaplin milyonlarca insanı hem güldür, hem de ağlatmıştı. 1930 yıllarında "Modern Zamanlar" ve "Diktatör" filmleriyle sosyal ve siyasal yaşama da el attı. 25 Aralık 1977 yılındayken 88 yaşında hayata veda eden Chaplin hayatını şöyle özetliyor: "Felsefem özgürlüğe inanmaktır, silahım gülmektir, lisanım ise kalbimin sesidir".

"Felsefem özgürlüğe inanmaktır, silahım gülmektir, lisanım ise kalbimin sesidir"

Charlie Chaplin 1889-1977

İngiliz sinema oyuncusu ve yönetmeni Charlie Chaplin; Amerikan yapımı sessiz filmlerde canlandırdığı tiplemesiyle dünya çapında ün kazandı.

İlk filmini 1914'te yapan Chaplin, iki yıl içinde ABD'nin en tanınmış kişilerinden biri olmuştu.

The Tramp'te (1915; Şarlo Serseri), yaratığı küçük serseri tiplemesiyle tanındı ve hafızalarda bu tiplemeyle yerini koruyor. 1920'lerin başlarına gelindiğinde **Chaplin, komedilerinde olağanüstü bir başarı sağlayarak kısa sürede kendi filmlerini yönetebilecek duruma gelmişti.** Yapımcılığını kendisinin üstlendiği filmlerde rol aldı. 1920'lerin sonlarında sesli sinemaya geçilmesinden sonra yalnızca birkaç filmde görünmekle yetinmesine karşın, ilk dönem filmlerinin sinema klasikleri olarak değerlendirilmesi ve yeni izleyici kitlelerince de ilgi görmesi nedeniyle ününü hemen hiç yitirmemiştir. Uzun metrajlı büyük komedi filmleri arasında **The Kid** (1921; Yumurcak), **The Gold Rush** (1925; Altına Hücum), **City Lights** (1931; Şehir Işıkları), **Modern Times** (1936; Asri Zamanlar) ve **The Great Dictator** (1940; Şarlo Diktatör) sayılabilir.

...Chaplin 1942'de, savaşta Almanlara karşı ikinci bir cephe çağrısında bulunduğu manşetlere çıktı. Siyasal tavrına yöneltilen saldırıda, hiçbir zaman ABD vatandaşlığına geçmemiş olmasının payı da vardır. "Mavi Sakal" öyküsünün iğneleyici bir uyarlaması olan Monsieur Verdoux (1947), pekçok çevrenin yanısıra Amerikan ordusunu da oldukça sinirlendirdi. ABD hükümetinin vergi borcu için sıkıştırması, ayrıca bazı politikacı ve köşe yazarlarının yıkıcı etkinliklerle ilişkisi olduğunu ileri sürmeleri üzerine Chaplin 1952'de ülkeyi terk etti. Geri dönüş hakkının ABD Adalet Bakanlığı'na soruşturulacağını öğrenince 1953'te Cenevre'de bu haktan vazgeçtiğini açıkladı. Bundan sonra ailesiyle birlikte İsviçre'de Vevey yakınlarında Corsier-sur-Vevey'de yaşamaya başladı.

6. Uluslararası Sinema-Tarih buluşması gerçekleştirildi

Türkiye Sinema ve Audiovisuel Kültür Vakfı'nın (TÜRSAK), METRO Grup ana sponsoruyla gerçekleştirdiği '6. Uluslararası Sinema-Tarih Buluşması' dans ve film gösterisiyle başladı.

TÜRSAK Vakfı'nın her yıl geleneksel olarak düzenlediği "Uluslararası Sinema-Tarih Buluşması" Lütfi Kırdar Sergi ve Kongre Sarayı'nda yerli ve yabancı çok sayıda sanat çevresinin katılımıyla başladı. Açılış gecesi ünlü dansçı Micheal Popper'in festival için özel olarak koreografisini yaptığı; "temas" ve "şevkat" temalarının insan davranışları üzerindeki anlamını beden diline aktaran bir dans tiyatrosu sunuldu. Popper'in sunduğu dans gösterisine İstanbul Yıldız Teknik Üniversitesi Modern Dans Programı Öğrencileri eşlik ederken, Beyhan Murphy ile Melten Keskin ise misafir sanatçı olarak katıldı. Dans gösterisinin ardından konuşma yapan TÜRSAK

Genel Başkanı Engin Yiğitgil, festivalle birlikte toplumlararası dayanışmaya ve barışa katkı sunmayı amaçladıklarını belirterek, festivalin birçok kültürün bir araya geldiği İstanbul'da düzenlenmesinin anlamlı olduğunu söyledi.

MUMCU'YA PROTESTO

Yiğitgil'in ardından söz alan Kültür ve Turizm Bakanı Erkan Mumcu, konuşma yaptığı esnada salonda bulunan sanatçıların protestosuyla karşılaştı. Bu yılki Emek Ödülü Necip Sarıcı'ya, Onur Ödülü Ünsal Özkay'a, Uluslararası İnsan Ödülü Polonyalı Yönetmen Agnieszka Holland'a verilirken, festivale sponsor oldukları için Metro Grup Türkiye Temsilcisi Nurdan Tümbek'e de bir plaket sunuldu.

Ödül töreninin ardından gece "Hayalçiler Tutuklular ve Suçlular" adlı film gösterimiyle sona erdi. (DİHA)

İnsan Hakları Raporlarının ortaya çıkardığı sonuç; İnsan hakları emperyalizme karşı mücadele ile kazanılır

Ne kadar yasa çıkartılırsa çıkartılsın bu ülkede “demokratik devrim gerçekleşmeden demokrasi geleceğini” söylemek halka söylenecek en büyük yalandır. Çünkü ortada yukarıdan aşağıya faşizmin yasalarına göre örgütlenmiş bir devlet modeli var. Türk egemen sınıfları sömürü düzenlerini Kürt ulusunun inkarı ve imhasıyla, işçi sınıfı ve ezilen sınıflar üzerinde baskı ve terörle sürdürebilmektedir.

İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin Birleşmiş Milletler'e üye ülkeler tarafından 10 Aralık 1948 tarihinde kabul edilmesi vesilesiyle her yıl 10 Aralık, İnsan Hakları Günü ve 10-17 Aralık da **İnsan Hakları Haftası** olarak kutlanır. Bir insanın en temel haklarının sıralandığı İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin Türkiye'de dahil BM'ye üye ülkeler tarafından imzalanışının üzerinden elli yılı aşkın bir süre geçti. Ne var ki emperyalist kapitalist sistem tarafından en azgın sömürüye tabi kalan insanlık, bugün en temel haklarından bile yoksun olarak yaşam mücadelesi veriyor. Her yıl kutlanan İnsan Hakları Günü ve Haftasının, yaşanan hak ihlallerinin belli bir kısmının raporlaştırılması ve hakların genişletilmesi temennilerinin yapılarak demokrasibilik oyununun oynandığı bir zaman olmaktan başka bir anlamı yoktur.

Emperyalist-kapitalist sistemin en azgın sömürüsünün hüküm sürdüğü dünyada, milyarlarca insanın çeşitli nedenlerle yaşama hakkı elinden alındı/alınıyor. Bugün bu hakları geri almak için verilecek mücadelenin özü emperyalizme karşı dünya halklarının verdiği mücadeledir. Emperyalizm tarihin çöplüğündeki yerini almadan dünya halklarının en temel haklarından bile söz edilemez.

Bugün, günde 100 bin insan açlık ve yan etkilerinden ölüyor. Sadece 2000 yılında 36 milyon kişi sadece bu nedenle yaşamını yitirdi. Her 7 saniyede, bir çocuk hayatını kaybediyor. Açlık sorunu her geçen gün daha da büyürken, 2000 yılında silahlanmaya harcanan paranın sade-

ce yüzde biri açlık sorununu çözebileceği açıklandı. Diğer yandan emperyalistlerarası paylaşım savaşları ve bölgesel savaşlar nedeniyle son yüz yılda 100 milyonu aşkın kişi yaşamını yitirdi. 1990-2000 yılları arasında meydana gelen savaşlar nedeniyle 2 milyon çocuk öldü, 6 milyonu yaralandı. **Her 20 dakikada bir kişi mayına basarak yaşamını yitiriyor.**

Bu rakamların çoğu BM'ye bağlı örgütler tarafından hazırlandı. Emperyalist kapitalist sistemin yarattığı bu gerçeklik, bu sistemin insanlığa verdiği/vereceğinin açlık, yoksulluk, işkence ve ölüm olduğunun en bariz göstergesidir. Nitekim son Irak işgalinde dünya halkları bir kez daha gördü ki, emperyalist kapitalist sistem kendi sömürü düzenini sürdürmek için milyonlarca insanın yaşam hakkını elinden alıyor. İnsan Hakları İzleme Komitesi (HRW) Irak ile ilgili hazırladığı raporda ABD ve İngiliz askerlerinin kullandığı misket bombaları nedeniyle yaklaşık 1000 Iraklı'nın öldüğünü açıkladı. Yine aynı raporda fiili işgalin başladığı 20 Mart'tan, 20 Nisan'a kadar sadece bir ayda ölen Iraklı sivillerin sayısının 20 binden fazla olduğu açıklandı. İşgalcilere karşı Irak'taki direnişin büyümesiyle işgalcilerin son dönemde sivil halka yönelik katliamlarını artırdığı biliniyor. Bugün Irak'ta yaşananlar emperyalist-kapitalist sistemin “demokrasi”, “insan hakları” anlayışını da ortaya koymaktadır. **“Irak'a demokrasi ve insan hakları götürüleceğim”** diyerek işgal eden ABD ve İngiliz emperyalistleri, gerçekleştirdikleri katliamlarla ve ülkeyi ekonomik olarak sömürmeleri ile de-

mokrasi anlayışlarının sadece kendilerine olduğunu göstermektedirler. **Emperyalistlerin demokrasisi kendi egemenliklerini sürdürmektir. Sömürülerini devam ettirmek için gerçekleştirdikleri katliamların, işkencenin, işledikleri ve işlettikleri cinayetlerin haddi ve hesabı yoktur.** İşte dünyada emperyalist saldırganlığın en vahşi olarak yaşandığı bu dönemde insan hakları günü ve haftası kutlanmaktadır.

Faşizmin bizzat yönetim şekli olarak hüküm sürdüğü Türkiye'de İnsan Hakları Günü ve Haftası yine egemen sınıf tarafından oynanan demokrasibilik oyunuyla geçti. Cumhurbaşkanı'dan başbakanına kadar egemen sınıf temsilcileri İnsan Hakları Günü ve Haftası nedeni ile yaptıkları açıklamalar ve oynadıkları demokrasibilik oyunuyla devletin Faşist Kemalist diktatörlük olduğunu bir anlamda itiraf ediyorlar. Bir yandan 80 yıllık faşist diktatörlüğü ile övünürken diğer yandan demokrasi için halktan beklentilerini ve sabretmelerini istediler. 80 yıldır oynanan demokrasibilik oyunu artık tutmamaktadır. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, “demokratikleşme için **yasal değişiklikler büyük ölçüde tamamlandı**” derken, başbakanın bu sözlerini TBMM İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Mehmet Elkatmış şöyle çürütüyor, **“Bugüne kadar 13 bin yasa çıkarıldı, bunlardan 10 bini yürürlükte. Türkiye'de yeteri kadar yasa var. Sorun yasa değil.”** Gerçekten de sorun yasalarda değişiklik yapmak değil. Özellikle son AB'ye uyum paketleriyle halkın en çok tepkisini çeken anti demokratik yasalarla

“kısmi iyileştirmeler” yapıldı. **Ve bu çok büyük bir demokrasi adımı olarak ilan edildi. Ne değişti? İşkence sona mı erdi? Yargısız infazlar bitti mi? Emekçilerin en temel sosyal ve ekonomik hakları mı verildi? Öğrencilere parasız, demokratik, ana-dilde eğitim hakkı mı verildi? Bu sorulara verilecek tek yanıt hayır.** Ne kadar yasa çıkartılırsa çıkartılsın bu ülkede demokratik devrim gerçekleşmeden demokrasi geleceğini söylemek halka söylenecek en büyük yalandır. Çünkü ortada yukarıdan aşağıya faşizmin yasalarına göre örgütlenmiş bir devlet modeli var. Türk egemen sınıfları sömürü düzenlerini Kürt ulusunun inkarı ve imhasıyla, işçi sınıfı ve ezilen sınıflar üzerinde baskı ve terörle sürdürebilmektedir.

Özelleştirme, sendikasılaştırma gibi çalışma yaşamındaki hak gaspları, emperyalizmin Türkiye gibi yarı sömürge ülkelerin önlerine koyduğu yeniden yapılandırma modelleriyle tüm hızıyla sürmektedir. Birçok işletmenin özelleştirme bahanesiyle kapısına kilit vurulmakta, işçiler işlerinden atılmakta ve bu uygulamalara karşı gelişen küçük çaplı direnişler bile devletin kolluk kuvvetlerinin en azgın saldırısına uğramaktadır. Ülkemizde işçi sınıfı mücadelesiyle önemli bir örnek olan deri sanayisinde gelişen işçi direnişlerine devletin saldırganlığı bu duruma en iyi örnektir. Bir diğer çarpıcı örnek ise İnsan Hakları Günü'nde devlet erkanı demokrasi şovu yaparken, İzmir'de ekonomik ve demokratik hakları için eylem yapan kamu emekçilerine kolluk kuvvetlerinin gaz bombalarıyla saldırısı oldu.

Diğer yandan üniversite öğrencilerinin parasız, bilimsel anadilde eğitim için verdikleri mücadele her zaman devletin hedefleri arasında yer aldı. Son 6 Kasım'da kolluk kuvvetlerinin saldırganlığı, öğrenciler hakkında en demokratik hak olan dilekçe vermekten bile soruşturmalar açılması ve okuldan atılmaları öğrenci cephesinden durumu çok iyi özetliyor.

Kurulduğu ilk günden itibaren varlıklarını inkar ettikleri Kürt ulusu-

na yönelik inkar ve imha saldırısı her geçen gün daha da kapsamlı olarak devam etmektedir. T. Kürdistanı'nda 2003 yılında yaşanan birkaç örnek bu durumu özetlemeye yetmektedir. **Di-yarbakır'ın Hani ilçesinde öğretmene laf attıkları gerekçesiyle gözaltına alınarak "sorgulanan" ve yüzlerine insan dışkısı sürülerek şehir merkezinde gezdirilen B.D. (15) ile M.O. (14) egemen sistemin hem Kürt ulusuna bakışını hem de 'de-**

mokratikleşiyoruz' söyleminin altının ne kadar da boş olduğunu göstermesi bakımından çarpıcı bir olaydır. Olayın uzun süre kamuoyunda yer alması nedeniyle polisler hakkında soruşturma açılrsa da, bu davanın akıbeti de daha öncekiler gibi oldu ve üzeri kapatılmaya çalışıldı. Mağdur ve tanıklar üzerinde terör estiren devlet, çocukların ailelerine, çocukların vücut veya yüzlerinde darp ve dışkı izine rastlamadıkları açıklamasını yaptırdı. Ancak çocuklar hiçbir biçimde gazetecilere gösterilmezken, mahkemeye de çıkarılmadılar. Olayı haber yapan gazetelerin yazı işleri müdürlerine yalan haber yazmaktan soruşturma başlatıldı. Çocukların ilk resimlerinin ise foto montaj olduğu söylendi. Olayın kapanması için her yolu deneyen devlet, CHP Diyarbakır Milletvekili Muhsin Koçyiğit'in verdiği gensoruyu da geri çekti.

Hakkari'deki Newroz kutlamalarına katılan 13 kişi hakkında açılan dava ise devletin kendi kanunlarının hiçbir anlamı olmadığını gösterdi. Newroz kutlamalarında halkın fotoğraflarını çeken polisler, ağızları açık olan 13 kişiye "yasadışı" slogan attıklarının "teşhis edilmesiyle" soruşturma başlatıldı. Ses kayıtları olmamasına rağmen bu kişilerin fotoğraflarından "yasadışı" slogan attıkları gerekçesiyle tutuklama kararı çıkarılması, tüm hukuk normlarını

altüst etti.

Son olarak 3 Aralık gecesi Diyarbakır'ın Bağlar beldesinde bir eve düzenlenen operasyonda Hüseyin Altun ile İbrahim Kılınç katledildi. Basına olay KADEK'lilerle çatışma olarak yansıtılmaya çalışılsa da, görgü tanıklarının ve ailelerin anlatımına göre olay bir yargısız infaz.

T. Kürdistanı hakkında verdiğimiz örnekler orada yaşananlardan sadece birkaçı. Son bir yıl içerisinde Kürt ulusuna yönelik inkar ve imha saldırılarının daha da yoğunlaşmasını ulusal hareket barış söylemleriyle yanıtlamaktadır. Sistemle bütünleşme çabalarını ulusal hareketin önderliği sürdürdü dursun, devlet en küçük hakkı bile tanımadan imhaya yöneliyor.

İnsan haklarıyla ilgili olarak açıklanan raporları, ancak emperyalist kapitalist sistemin insanlığa verebileceği hiçbir şeyi olmadı/olamayacağını görerek okumak bu raporlara bir anlam kazandırmaktadır. Aksi bir yaklaşımın kitleleri sisteme kanalize etmekten başka bir anlamı yoktur. Bu gün bu raporlara bakıp da vah vah çekmenin bir anlamı yoktur. İnsanlığa sahip çıkmak gibi bir derdi olan ya da bunu söyleyen herkes egemen sisteme karşı mücadeleyi her alanda geliştirmek zorundadır. Emperyalizme karşı mücadele, halkların kurtuluş mücadelesidir.

Ocak - Eylül 2003 Türkiye İnsan Hakları İhlalleri Bilançosu

I. YAŞAM HAKKI

1. Yargısız İnfazlar

Yargısız İnfaz	3 ölü
Dur ihtarı, rastgele ateş açma, silah kullanma yetkisinin ihlali	12 ölü 24 yaralı
Köy korucuları tarafından öldürülen/yaralanan	4 ölü 15 yaralı
Toplam	19 ölü 39 yaralı

2. Cezaevlerinde Ölümler

	15 ölü
--	--------

3. Gözaltında Ölüm

	2 kişi
--	--------

4. Kaybedilenler

Kayıp İhtimali Bulunanlar	4 kişi
---------------------------	--------

Ölü Olarak Bulunanlar	1 kişi
-----------------------	--------

5. Faili Meçhul Saldırıları	46 ölü 24 yaralı
-----------------------------	------------------

6. Kuşuklu Ölümler	8 kişi
--------------------	--------

7. Saldırıya Uğrayanlar	186 kişi
-------------------------	----------

8. Mayın ve Sahipsiz Bomba Patlamaları	9 ölü 35 yaralı
--	-----------------

9. İşkence, Kötü Muamele, Aşağılayıcı ve İnsanlık dışı Muamelelere Uğrayanlar	562 kişi
---	----------

Gözaltında işkence ve kötü muamele	175 kişi
------------------------------------	----------

Resmi gözaltı merkezleri dışındaki yerlerde işkence	41 kişi
---	---------

Cezaevlerinde işkence	12 kişi
-----------------------	---------

Köy korucuları tarafından yapılan işkence ve kötü muamele	267 kişi
---	----------

Toplumsal Gösterilerde Yaralananlar	149 kişi
-------------------------------------	----------

Kaçırma, tehdit, muhbirlik teklifi	26 kişi
------------------------------------	---------

Okulda şiddet	1232 kişi
---------------	-----------

Toplam	1232 kişi
---------------	------------------

II. KİŞİ ÖZGÜRLÜĞÜ VE GÜVENLİĞİ, ADİL YARGILANMA

Gözaltına Alınanlar	8495 kişi
---------------------	-----------

Tutuklananlar	820 kişi
---------------	----------

III. İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ

1. Sansür, Yasaklama, Kısıtlama, Toplatma

Toplatılan ve Yasaklanan Yayınlar	
-----------------------------------	--

Dergi	42 (toplam 73 sayı)
-------	---------------------

Gazete	18 (toplam 44 sayı)
--------	---------------------

Kitap	18
-------	----

Afiş, görsel malzeme vb.	24 (afiş, döviz, bildiri, pankart vb. gibi)
--------------------------	---

Toplam	102
---------------	------------

Yasaklanan Etkinlikler	35
------------------------	----

Kapatılan Gazete ve Dergiler	17
------------------------------	----

Baskına Uğrayan Kitle Örgütü, Siyasi Kuruluş, Yayın Organı, Kültürel Kuruluş	
--	--

22 (17 gazete ve dergi bürosu, 5 kültür ve sanat merkezi)	
---	--

IV. TOPLANTI VE GÖSTERİ ÖZGÜRLÜĞÜ

Yasaklanan/İzin verilmeyen etkinlikler	26
--	----

Açılan Soruşturmalar	6
----------------------	---

Açılan Davalar	17 dava (toplam 504 kişi)
----------------	---------------------------

Sonuçlanan Davalar	17
--------------------	----

V. ÖRGÜTLENME ÖZGÜRLÜĞÜ

Baskına Uğrayan Kuruluşlar	26
----------------------------	----

Açılan Soruşturmalar	49
----------------------	----

Açılan Davalar	33
----------------	----

Örgütlerin Kapatılması	8
------------------------	---

Sonuçlanan Davalar	29
--------------------	----

VI. SOSYAL VE EKONOMİK HAKLAR

Siyasi ve ekonomik nedenlerle işten çıkarılanlar	13641 kişi
--	------------

Sürgüne Gönderilenler	425 kişi
-----------------------	----------

İş kazalarında Ölenler	98 kişi
------------------------	---------

İş kazalarında yaralananlar	395 kişi
-----------------------------	----------

VII. EĞİTİM VE KÜLTÜREL HAKLAR

Üniversitelerin Disiplin Kurulunca Hakkında Soruşturma Açılan Öğrenciler	355 öğrenci
--	-------------

Üniversitelerin Disiplin Kurulunca Cezalandırılan Öğrenciler	111
--	-----

Soruşturma Açılanlar	100 öğrenci
----------------------	-------------

Sonuçlanan Davalar	122 kişi beraat etti, 13 öğrenci toplam 28 yıl 6 ay hapis cezasına çarptırıldı, 9 öğrencinin toplam 13 yıl 6 ay hapis cezası ertelendi
--------------------	--

İşçi-köylü'den

“İMPARATORLUK” HALKA ATTIĞI İLK BOMBA İLE YIKILIŞINI İLAN ETTİ HALKLARIN HAKLI VE MEŞRU MÜCADELESİ SALDIRGANLIKLA BOĞULAMAZ

İşbirlikçiliğin ve uşaklığın böyle bir sonla da bitebileceğini gördük TV ekranlarından. “Zavallı Saddam” belki de kendisi gibi olanların düşebileceği hazin sonu gösterdi. Bir dönem emperyalistlerin uşağı ve ülkesinin efendisi Saddam; şimdi sözünü dinlemediği efendilerinin elinde. Uşak ve işbirlikçiler açısından çıkarılması gereken çarpıcı bir ders.

Emperyalist haydutların ve yerli uşaklarının yaşadığı ekonomik krizin derinleşmesinin ve ekonomik tıkanmışlığın bir sonucu olarak siyasal saldırganlığın geliştiği bir yılı geride bırakacağız. Aynı zamanda bu saldırganlığa karşı dünyanın bir çok yerinde direnişler filizlenerek ezilenlerin mücadelesine umut oldu. ABD'nin yaşadığı ekonomik krizin bir sonucu olarak yaptığı işgaller ve saldırılar “imparatorluğun” çaresizlik çırpınışları olarak şekillendi. ABD Irak'a attığı ilk bombayla aynı zamanda hayalini kurduğu büyük imparatorluğun da çöküş bombasını atmış oldu. Ve saplandığı Irak çıkmazında her gün biraz daha büyüyen direnişin çemberi içinde “zafer” çığlıkları atıyor.

AKP hükümeti kendisi için de bir yıllık süreç anlamına gelen bu zaman diliminde daha iş başına gelmeden adını saldırganlık hükümeti olarak yazdırdı ve yaşanan süreçte bu durumunu kanıtladı. İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik gerçekleştirilen bir dizi paket saldırının yanı sıra son dönemde yaşanan önemli gelişmelerle uşaklık misyonunun rengini biraz daha koyulaştırdı. “Teröre karşı cephe ülkesi” olma statüsünü kazanan Türkiye'yi bundan sonra nasıl gelişmelerin beklediği önemli. Çünkü ABD yaptığı planlarda Türkiye'yi bugüne kadar kullandığı uşak rolünden almayacak ancak daha fazla görev verecek, hareket kabiliyetini artırarak

daha etkin kullanacak. Özellikle de önümüzdeki dönem daha da azgınlaşacak olan Ortadoğu saldırganlığında Türkiye'nin oynayacağı rol daha bir önem kazanacak. ABD açısından bölgeye yönelik kısa ve orta vadedeki politikaların hayata geçirilmesinde Türkiye önemli bir kapı rolü oynayacak. Bu rolünü zaten oynamıyor muydu? Elbetteki oynanıyordu. Ancak önümüzdeki dönem bu rol -uşaklık- biraz daha pekiştirilerek ilişkiler bu zeminde şekillendirilecek. Irak çıkmazı ve son saldırılar AKP hükümetine böyle yansırken ABD açısından süreç çok daha karmaşık bir hal alıyor.

Saddam'ın “yakalanmasının” ardından tüm psikolojik savaş araçlarını kullanarak büyük güdümler koparan ABD gündemler televizyonlarda izlenen malum görüntülerle “zaferini” duyurdu. Irak'ta ve Bush'un ABD'de halkın yaşadığı güvensizliğin ve negatifliğin pozitif bir duruma evrilmesi için gerekli olan manevra yapılmıyordu ve yapıldı; “Saddam yakalandı.” ABD Dışişleri Bakanı'nın aylar öncesinden “Saddam'ı yakalamak bizim için sorun değil” açıklaması olayın içeriğini kavramak açısından önemli. Tam da Saddam'ın yakalandığı günlerde Türkiye'de halkımıza mikrofon uzatan satılmış medyanın aldığı şu cevap çarpıcıdır; “Saddam'ı yakalamak onlar için basit işti. Aylardır yerini biliyorlardı niye yakalamadılar. Şimdi yakaladılar herhalde ABD halkına Noel hediyesi yapmak için.”

Yaşanan gelişmenin ardından birçok ülkenin yaptığı açıklamalar birbirinin tekrarı niteliğinde. T. Erdoğan ise dikta yönetimlerine ve baskıcı rejimlere karşı olduklarını açıklayarak “uluslararası planda önemli bir başarı sağlandı” diyerek

Irak'taki “yeni dönemi” selamladı. Bu selamlama çok geçmeden Iraklı direnişçilerin karakol önünde patlattıkları bombayla yanıtladı. Mesaj hem Bush'a hem de işbirlikçi ve uşaklarına isabetli bir şekilde iletildi. Saddam'ın yakalanmasının direniş üzerinde olumsuz bir etki yaratacağını düşünenler açısından da bir yanıt niteliği taşıyan bu eylem, direnişin Saddam merkezli gelişmediğinin de önemli kanıtlarını sunmuş oldu. Ancak yakalanmasının hemen ardından ekrandaki görüntülerin gerek Irak halkı üzerinde gerekse de direniş göğüsleyen belli bir kesim üzerinde moral bozukluğu yaratmayacağını söylemek de doğru olmayacaktır.

Ve yine gündeme getirilen bir diğer tartışma da “Saddam gibi bir diktatörü yakalayan ABD nasıl oluyor da Usame Bin Laden'i yakalayamıyor” oldu. “Terörizmle mücadelede çığır açan ABD” kendi çocuğunu nasıl oluyor da ele geçiremiyor! Yılı “başarıyla” kapatan ABD böylelikle önümüzdeki dönem yapılacak seçimleri de garanti altına alarak halkının yıkılan güvenini bu hamleyle yeniden kazandı! Ancak bu yapay güven Irak çıkmazı devam ettikçe kendini ne kadar koruyacak şu anda belli değil.

Uzun bir süredir kamuoyunu meşgul eden Kıbrıs seçimleri ise 14 Aralık Pazar günü yapıldı. Ve seçimler öncesi yapılan tartışmaların benzeri tartışmalar şimdi seçim sonuçları üzerinden yapılmaya devam ediyor. Yorumlar genel olarak Kıbrıs'ta yaşayan halkın talepleri üzerinden değil emperyalistlerin çıkar hesapları üzerinden yapıldığı için asıl sonuca ulaşmak mümkün olmasa da doğru yorumları yakalayabilmek için inceleme açısından önemli verileri ortaya koyabiliyor. Hiçbir partinin tam olarak istediği sonuçları alamadığı Kıbrıs seçimleri Kıbrıs'ta kendilerini sol olarak adlandıran siyasi partiler açısından aslında bir ilk'e tanıklık etti. Çünkü bu partilerin tarihi boyunca bu kadar yüksek oy aldığı bir seçim daha Kıbrıs tarihinde bulunmuyor. Halkın büyük çoğunluğunun sandık başına gittiği seçimlerde % 5 barajını ancak dört parti aşabildi. Bu sonuçlar dikkate alınarak değerlendirildiğinde meclise giren tüm partilerin eşit sayıda milletvekili çıkartabilecekleri görülüyor.

“Yavru vatan” vb. söylemleri ile Kıb-

rıs'taki konumlarını meşrulaştırmaya çalışan ülkemiz hakim sınıflarına kendi milliyetçi borularıyla İşçi Partisi de “Kıbrıs'ı veren Türkiye'yi de verir” afişleriyle egemenlerin borusuna ortak oldu. Bu konuda sınıf bilinçli proletaryanın yaklaşımı açık ve nettir. Kıbrıs'ın kaderini belirleyecek olanlar ne emperyalistler ne de onların uşaklarıdır. Kıbrıs'ın kaderini belirleyecek olan Kıbrıs halkıdır. Halkın kendi kaderini belirlemesi anlayışı dünden bugüne ve yarına savunulacak tek doğru çözümdür.

Yapılan seçimlerin gösterdiği bir diğer önemli gerçek ise Türkiye tarafından sürekli diri tutulmaya çalışılan “yavru vatan” söylemlerinin artık Kıbrıs halkı üzerinde eskisi kadar etkili olmadığıdır. Güzelyurt belediyesinde muhalefet partilerinin birinci parti olarak çıkması bunun ispatıdır. Keza Annan planı uygulandığında Güzelyurt Güney Kıbrıs tarafında kalacaktır.

Kürt ulusal hareketinin attığı geri adımlara ve uzlaşma çağrılarına rağmen egemenlerin geçmişten beridir süregelen politikaları kendini koruyor. T. Kürdistanı'nda yargısız infazlar hızından bir şey kaybetmeksizin devam ediyor. Demokrasi makyajıyla kaldırdığı iddia edilen OHAL tüm illerde devam ettiriliyor. **Katledilen gerillalara karşılık yapılan misilleme eylemleri bugün için halkın acılarını belli boyutlarda hafifletse de faşizmin saldırıları devam ettikçe halkın öfkesi sürekli diri kalacaktır. Ve bir süre sonra bu misilleme eylemleri de halkın ne öfkesini boşaltmaya yetecektir ne de acılarını dindirmeye.**

Bugün dünyada ve ülkemizde büyüyen ve büyüyecek olan direniş “terörizm” damgasıyla boğulmak isteniyor. Halkların tüm demokratik talepleri ve bu uğurda yürütülen mücadelenin “terörizm”le sıfatlandırılması bu mücadelenin haklılığına ve meşruluğuna gölge düşüremeyecektir. Filistin'de, Irak'ta ve dünyanın daha birçok ülkesinde emperyalist işgal ve talana karşı direnen halkların onurlu mücadelesi emperyalizmin bu çığlığını boğacak nitelik ve meşruluktur. Onlar direniş ve mücadelenin çemberinden korkarak saldırırken dünya halkları haklı ve meşru mücadelelerinin onuruyla bu korkuyu büyütecek güce sahiptir. Bu gücü bizler dün de gördük, bugün de görüyoruz ve yarın da göreceğiz.

Şişecam grevi 2. kez yasaklandı

Kristal-İş üyesi işçilerin, Şişecam patronlarının dayatmalarına karşı başlattığı grev, “otomotiv sektörünün cam ihtiyacı” gerekçe gösterilerek 60 gün süreyle ertelendi. Kararın resmi gerekçesi ise her zamanki gibi “grevin milli güvenliği bozucu nitelikte” bulunması.

Kararı üzüntü ve öfkeyle karşılayan cam işçileri örgütlü oldukları fabrikalarda basın açıklamaları yaptılar. Fabrikalarda yapılan ortak açıklamada “AKP hükümeti sosyal hukuk devletin değil patron devletin savunucusudur” denildi. İşçiler aileleriyle birlikte Ankara'ya giderek AKP Genel

Merkezi önünde eylem yaptı. Fabrikalardaki eylemlerin de çeşitli biçimlerde sürmesi bekleniyor.

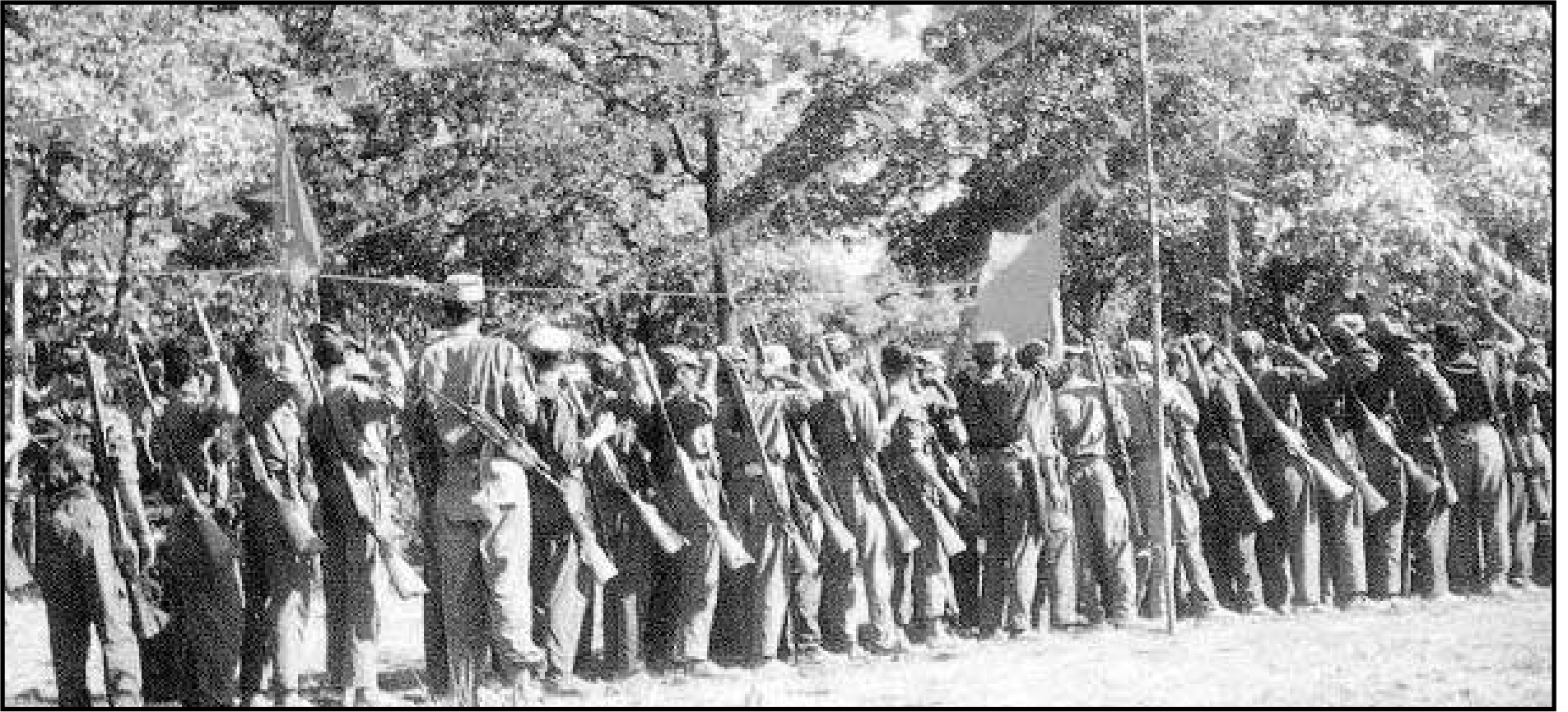
Topkapı Şişecam Fabrikası Baştemsilcisi **Mürsel Kılıç**, işçilerin birliğini sağlayarak patronun sendikayı tanıması için girişimlerde bulunacaklarını söyledi. Binlerce cam işçisinin birlikte hareket edeceğini dile getiren Kılıç, “**Danıştay'a bel bağlamaktansa işçiler fabrikalarda yapacaklarıyla sonuca ulaşacaklar**” diye konuştu. İş Bankası'nın milletvekillerine hediye ettiği dizüstü bilgisayarları hatırlatarak “**laptop'a satıldık**” diyen Kılıç, Başkanlar Kurulu'nu Kıbrıs'ta yapan Türk-İş'ten

ise hiçbir şey beklemediklerini kaydetti.

Şişecam patronları tarafından haksız bir şekilde işten atılan Şişecam Gebze Fabrikası Baştemsilcisi **Selahattin Duran**, yasağı Çayırova servis duraklarında düzenledikleri basın açıklamasıyla protesto ettiklerini bildirdi.

Çeşitli sendikalar hükümetin grev yasaklama saldırısını kınayarak, hükümetin grev kırıncılığı yapmasından vazgeçmesini isteyerek Şişecam işçilerinin haklı mücadelesini desteklediklerini bildirdiler ve bu saldırıların emperyalist saldırganlıkla eş güdümlü ve eş zamanlı yapıldığına dikkat çektiler. **(Kartal)**

Baştarafı sayfa 32'de

Fakat bu hiçbir zaman gerçekleşmedi. Daha sonra sözde uluslar arası Yönetim Kongresi kuruldu. Seçimler oldu, fakat reformlar, sosyo-ekonomik yapıda hiçbir değişiklik yapmadı. Bu süreçte, Başbakan Indira Gandhi idi. Gandhi din ile halkı baskı altında tuttu, ancak daha iyi yaşam standartlarından bahsetmeye de devam etti. Muhalefet partileri sosyalizm hakkında konuşuyorlardı. Fakat bu partiler de zeminlerini yitirdiler, rejim ise ezilen halka karşı en çok dini kullanarak baskısını sürdürdü. Diğer tüm düşünceler düşman olarak kabul ettirildi, tıpkı Hitler Almanya'sının Yahudilere düşmanlığı gibi. Hakim sistem bir program sundu ve yine bunun için de dini kullandı. Ve aynı zamanda emperyalizmle ekonomik olarak işbirliği başladı. Kaynaklarımız zengin fakat sınırlıdır ve Hindistan da nüfusu çok büyük bir ülkedir. Bu yüzden planlamaya ihtiyaç vardır. Bugün baktığımızda özelleştirmelerin hızla büyüdüğünü görebilirsiniz. Örneğin son süreçte birçok hastane yapılmıştır, fakat bunların hepsi özel hastanelerdir. Yani durum her gün daha kötüye gidiyor.

Kriz gittikçe büyüyor ve bunun sorumlusu iktidardaki tüm partileri, batıl inançları, kültürel dejenerasyonu ve fanatik dinciliğiyle sistemin kendisidir.

-Öncelikle Hindistan'daki devrimci hareketin durumu ve ardından ikinci olarak Maoist Hareketin durumu ve faaliyetleri hakkında bilgi verirsiniz? Dünyanın her yerinde anti-emperyalist mücadelenin gelişmesiyle bağlantılı olarak, bunun ülkenizdeki yansması nasıldır?

-Devrimci hareketin geçmişine baktığımızda bunun çok uzun bir tarihe ve bir çok direniş örneğine sahip olduğunu görürsünüz. Mevcut mücadele ya da genel olarak mücadele emperyaliz-

me karşı mücadeleyle her zaman bağlantılı içindedir. Fakat bu aynı zamanda gerçekte devlete karşı mücadeledir. Çünkü bunlar emperyalizmin uşaklarıdır. Bu yüzden devlete karşı mücadelenin aynı zamanda emperyalizme ve onun ülkenizdeki sömürüsüne karşı mücadele olduğunu anlamak durumdayız. Cümlemizi tamamlamak için bir örnek olarak; Hindistan ve Pakistan bir süre önce görüşmelerde bulundu ve Hindistan ABD'ye Pakistan'dan daha sadık olduğunu ifade etti. Yalnızca ABD emperyalizminin daha iyi uşağı olduğunu göstermeye çalışıyorlardı. Hükümet, kraldan daha kralcıydı, çünkü o emperyalizme bağlıydı.

Burada mücadele her zaman vardı, bu ülke çeşitli parçalara bölünmüş durumdadır. Silahlı mücadele yürütülen Andra Pradeş gibi bölgeler mevcut. Uzun bir mücadele tarihine sahip olan Hindistan Komünist Partisi (Halk Savaşı) adında bir parti var. Ülkenizde mücadeleye Halk Savaşı ve MCC (Maoist Komünist Merkez) adlı iki büyük parti tarafından önderlik edilmektedir. Bu iki partinin etkisi çok güçlü ve emperyalizmin kukla rejimi olan devlete meydan okuyorlar. Bugünkü ekonomik koşullar altında, gerçekten itibar edilen, etkili ve emperyalizmi ve onun işbirlikçi ve uşaklarını ifade eden bu sisteme karşı mücadele edenler Maoistlerdir. Bunu yalnızca ülkemiz için söylemiyorum. Tüm dünyada bu böyledir. Maoist gruplar bugünün dünyasında çok önemli bir rol oynayabilirler.

Hindistan gibi bir kıtanın yarısını kaplayan muazzam büyüklükteki bir ülkede tüm ülkeye liderlik etmek çok zordur. Bu yüzden bazı bölgelerde farklı çalışma biçimleri yürütmek zorundasınız.

- Bunlar ne tür farklı çalışmalar? Örneğin kırsal bölgelerde nasıl bir faaliyet yürütülüyor?

-Söylediğim gibi farklı metodlar var, kırsal bölgelerde en büyük sorun olarak köylülerin topraksızlık ve yoksulluk sorunuyla ilgilenmek zorundasınız. Aynı şekilde eğitim sorunu çok önemli bir gerçekliktir. Çünkü köylülerin çoğunluğunun okula gitme şansları yok. Bu sorunların her birini ayrı ayrı ele almak ve bunlara yönelik çalışma yapmak zorunluluktur.

-Son süreçte Nepal Komünist Partisi (Maoist) Merkez Büro üyesi Yol-daş Gaurav ülkeniz egemenlerince tutuklandı. Bu konuda ülkenizdeki gelişmelerden bahsedebilir misiniz?

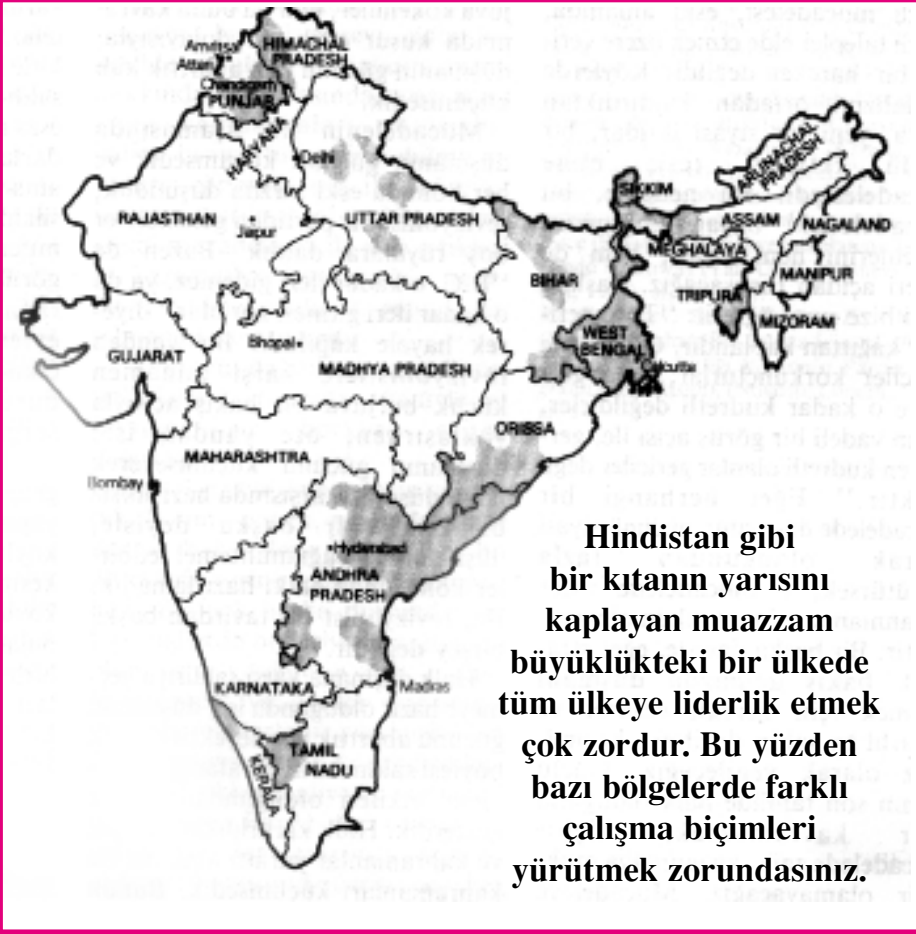
-Gajurel, kendisine ait olmayan bir pasaportla Hindistan'da tutuklanmıştı. Hindistan yasal sistemi Onu serbest bırakabilirdi, çünkü ellerinde geçerli hiçbir şeyleri yoktu. Gajurel, NKP(M) Merkez Komite Üyesi olduğunu açıkladı, ardından bunun onların genel bir politikası olduğunu öğrendik. Yakalandıkları zaman, gizlice öldürülmelerini engellemek için taktik olarak, Parti içindeki konumlarını söylüyorlar. Gajurel'in mahkemesi ile ilgili olarak, Nepal'e iadesi hala söz konusu, ki bunun anlamı yaşamının tehlikeye girmesidir. Bu yüzden Onun iade edilmesinden emin olmak zorundayız. Gerçekte Hindistan devletinin bunu yapmaya hakkı yok, zira Gajurel politik tutsak. Tabi ki bu konuda çeşitli açıklamalar ve protestolar ülkemizde sürmektedir.

-Türkiye kamuoyunu da yakından ilgilendiren bir konuda sormak istiyorum. Dünya Sosyal Forumu (DSF), tarihinde ilk kez yıllık toplantısını Porto Alegre dışında bir yerde Hindistan'da gerçekleştirecek. Biz biliyoruz ki, sizin de bahsettiğiniz gibi Andra Pradeş'teki köklü mücadeleyi devlet pasifleştirmek istiyor. Geçtiğimiz yıl da Asya Sosyal Forumu bu bölgede toplantısını yaptı. Bu iki toplantı-

nın ülkenizde gerçekleştirilmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Asya Sosyal Forumu da Dünya Sosyal Forumu tarafından örgütlenmişti ve bu iki güç gerçekte tek bir güçtür. Ve bu iki gücün temel noktasını NGO'lar, yani Hükümet Dışı Örgütler oluşturmaktadır. ASF ve DSF Hindistan'da revizyonist CPI(M) tarafından desteklenmektedir. Marksistlerin ya da her nasıl adlandırırsanız, ülkelerinde silahlı mücadeleyi savunanların ASF'ye katılmalarına izin verilmedi. Bu aynı zamanda Irak'taki işgal güçlerine karşı savaşan Irak halkının, ülkelerindeki saldırganlığa karşı savaşan Filistin halkını ve tüm direnenlerin katılmasına izin verilmediği anlamına geliyordu. Yani bu, emperyalizme, özellikle ABD emperyalizmine karşı gerçekten savaşanların kabul edilmediği anlamına geliyor. Aynı zamanda bunlar emperyalist Küreselleşmeye "insani bir yüz" vermeye ve bu yolla gerçek karakterini gizlemeye çalışıyorlar. Tüm bu politikalarla, bu örgütler sistem politikalarının gerçekte bir parçası olmaktadır. Bu "küreselleşme"nin kutsanmasıdır. Andra Pradeş ile ilgili olarak, burası emperyalizme karşı mücadelenin çok güçlü olduğu bir bölgedir, ASF bu yüzden Haydarabat'ta toplandı ve DSF de toplantısı için Bombay'ı seçti. Bu toplantıya alternatif olarak bir başka toplantı daha gerçekleşecek aynı yerde. Bu toplantılar süreç açısından gerçek bir ayna işlevi görecektir. Bu yapının içinde reformistler de var, ancak bu gruplar emperyalizme, Irak'taki işgal güçlerine ve Filistin halkına saldıranlara karşı mücadele ediyorlar. Bizler de bu mücadelenin bir parçasıyız. Ve bu mücadelede siz Türkiyeli yoldaşlarımızla ilişkilerimiz çok önemlidir. Sizlerin ülkenizde verdiğiniz mücadeleyi selamlıyoruz.

“Maoistler, bugünün dünyasında çok önemli bir rol oynayabilirler”

Hindistan gibi bir kıtanın yarısını kaplayan muazzam büyüklükteki bir ülkede tüm ülkeye liderlik etmek çok zordur. Bu yüzden bazı bölgelerde farklı çalışma biçimleri yürütmek zorundasınız.

Çeşitli ülkelerdeki Maoist hareketlerin gelişimini takip etmenin, deneyimlerinden yararlanmanın önemli bir görev olarak önümüzde durduğunuzun bilinci ile kamuoyuna sunduğumuz söyleşilerimizin sonucunda Hindistanlı Maoist bir yoldaşa yaptığımız söyleşiyi sunuyoruz.

çok ciddi sıkıntıları var. Çünkü % 60'ı kenar mahallelerde yaşayan yoksul bir nüfusa sahipler ve halk, doğal olarak yaşayabilecek bir yere sahip olmak için bu parka geliyor. Hükümet bu % 60'lık nüfusu başkasına ait topraklara girmekten cezalandıramıyor, çünkü bunun anlamı bu kadar insanı için tüm şehri hapisaneye çevirmek olacak. Tabi ki şehri hapisaneye çevirmek hem mümkün değil hem de çok saçma.

Bu ulusal park halkı buradan elbette tahliye edilebilirler, bu mümkündür. Hükümet bunun için bir talimat verdi. Sonra Bombay Ulusal Mahkemesi konuyu görüştü. Ancak bu insanlar buradan tahliye edilirse, nerede yaşayacaklar? Buna yanıt veremiyorlar. Şu anda bile hiçbir düzenli sağlık koşullarına sahip değiller. Çocukların hiçbir doktor yüzü görmemiştir.

Ayrıca, bir de sözde çevre örgütleri var, halkın ormanda yaşamalarını, havayı zehirlenmelerini protesto ediyorlar ve hükümetten bu konuda bir şey yapmasını istiyorlar. Yani bunun gibi birçok saçma şey de yaşanmakta. Bu insanlara karşı, çevreye zarar verdikleri gerekçesiyle birçok mahkeme ve dosya mevcut.

-Bir şey sormak istiyorum. Bu konuda, halka karşı dava açan ya da hükümetin bu konuda birşeyler yapmasını isteyen örgütlerin varlığından söz ettiniz. Gerçek anlamda bu insanların haklarını savunan ilerici gruplar yok mu?

-Evet, tabi ki var, bunlar yalnızca çevre örgütleri de değil, başka örgütler de var. Fakat onların işleri çok zor, çünkü Anayasa Mahkemesi şimdiden davalara başlamış durumda. Aynı zamanda halk için iyi avukatlar sağlamak da çok zor. Bir başka şey, tüm bu örgütler birleşmiş durumda değiller, ayrı ayrı birçok grup var. Bunlar örneğin farklı ülke dilleri gibi bazı nedenlerden bölünmüş durumdadır. Bombay'da hepsi Hindu dilini konuşuyor, fakat onların çoğu Hindistan'ın farklı farklı yerlerinden geliyorlar. Tamil'den gelenler var örneğin, bunlar kendi dillerini kullanıyorlar. Ayrıca kast sistemini de unutmamak lazım, yüksek sınıftan

gelen insanlar var ve onlar daha alt sınıftan gelen insanlarla aynı yerlerde yaşamıyorlar. Bazıları “dokunulmazlar” ve bunlar hala dokunulmaz olarak adlandırılıyorlar. Bunların arasında birçok ayırım var. Yine bu insanlar “kapitalist” şehirlerde bile yaşasalar, kültürleri kapitalist değildir, bugün bile yıllarca önceki tarihte yaşıyorlar ve yıllardır aynı baskı altında tutuluyorlar. Hindistan'daki sınıflar arası karşıtlıklar çok keskindir.

Şehirlerle ilgili olarak; Bombay'a neden bu kadar çok insan göç eder? Bombay özel bir yer değil, Kalküta gibi diğer şehirlerde de durum farklı değil. Teresa Ana'yı duymuşsunuzdur, kendisinin kutsal olduğuna inanılır, gerçekte o zenginliği sever yoksulluğu değil ve birçok zenginliğe sahip olmuştur. Bir örnek verebilirim; Ronald Reagan Hindistan'a geldi bir keresinde ve Teresa beyaz giysiler içinde ona krallara yaraşır karşılama düzenledi ve çevresinde dört döndü.

-Şehirlere birçok insanın göç etmekte olduğunu söylediniz, bu insanlar nerelerden ve niçin gelmektedir?

-Bu insanlar kırsal kesimlerden geliyorlar. Bunlar şehire geldiklerinde iş bulabileceklerini düşünüyorlar, fakat çoğunlukla işsiz kalıyorlar. Kırsal kesimde sahip oldukları hiçbir şeyleri yok. Bir şeye sahip olanlar yalnızca toprak ağalarıdır. Bu durumdan kaynaklı günde sadece bir öğün yemek yiyebiliyorlar, bazen de hiç. Bu yüzden şehirlere geliyorlar, kalacak yerleri olmasa da en azından günde iki öğün yemek yiyebilmek için.

-Bu kadar yoksulluk içinde olduğunu söylediğiniz ve karşıtlıkların da keskinliğinden bahsettiğiniz bu ülke nasıl yönetiliyor?

-İngilizler ülkemizi 1947 yılında resmi olarak terk ettiklerinde insanlarımızda da bir umut ve beklenti doğdu. Onlar sistemin daha iyi olacağını, refah düzeyinin yükseleceğini düşündüler ve örneğin herkesin eşit olarak eğitim alacağına, sağlık hizmetlerinden yararlanacaklarına inandılar.

Devamı sayfa 31'de

-İlk olarak bize Hindistan'ın sosyo-ekonomik yapısından ve politik durumundan bahsedebilir misiniz?

-Hindistan'da halkın % 60'ından fazlası resmi istatistiklere göre gecekondu semtlerinde yaşıyor. Örneğin Bombay'daki gecekondu semtlerinde su yoktur, tuvalet yoktur, elektrik yoktur, yani insanoğlunun hiçbir ihtiyacı buralarda bulunmamaktadır. Gücü elinde tutanların, yani politik, ekonomik vb. güce sahip olanların hükmettikleri yerlere bu insanlar gidemez, Anayasa Mahkemesi bu yasadışı hareketi desteklese bile, bunların mülklerine izinsiz giremezsiniz. Yani bu insanlar buraların yasal sahipleri değildir, buraları işgal etmişlerdir.

% 60'lık yoksul halk toprakların yalnızca % 8'ini işgal etmektedir yani çok küçük bir kısmını. Küçük yerlerde, 10 metrekarelik yerlerde 6-7 insan yaşamaktadır. Dolayısıyla gece yatarken mutlaka bir başkasına dokunursunuz, çünkü buralarda hiç boş yer yoktur. Tahmin edebileceğiniz gibi yasalar bu insanlar için işlememektedir, ancak bu yüzden de zenginliklere sahip olanlar iktidarı da ellerinde tutuyorlar. Gecekonduya yaşayan insanlar suçlu ve hırsız olarak nitelendiriliyorlar. Özellikle şehirlerde, toprak sahibi kişiler tarafından bu yakıştırmalar yapılıyor. Zenginlerin evlerini temizle-

yenler, çocuklarına bakanlar, evlerinin tüm işlerini yapanlar suçlu olarak adlandırılmıyorlar; fakat onlar ne zaman ki akşam evlerine, 10 metrekarelik evlerine dönüyorlar, işte o zaman “suçlu” oluyorlar. Hindistan'da hizmetçiler gecekonduya yaşamak zorundalar ve çok lüks restoranlarda çalışsalar bile kendilerine ait bir odaya bile sahip değiller. Yani onların varlığı yasadışı çünkü çalışmaya gittiklerinde onlar varlar, ama gecekonduya geri döndüklerinde diğerleri için artık yoklar. İşçi ve memurlar toplumdaki en az ücretle çalışanlardır. Bu insanlara “nerede yaşıyorsunuz?” diye sorarsanız, göreceksiniz ki % 90'ı gecekonduya yaşamaktadır. Dolayısıyla, devlet için çalışan memurların bile hala bu kenar semtlerde yaşadığını görebilirsiniz. Hindistan'da karşıtlıklar çok yoğun. Bu karşıtlık belki ülkenizde bile bu kadar yoğun değildir. Kuşkusuz dünyanın her yerinde yoksulluk vardır ve insanların her gün açlıktan öldüğü birçok ülke vardır, ancak Hindistan'daki istatistikleri hiçbir yerde bulamazsınız.

Kafanızda canlanması için bir örnek anlatmak istiyorum. Ulusal bir parkla ilgili bir mahkeme vardı. Bu parkın bir bölümü ormanlık alanın bir kısmını da kapsıyor. Bu ormanın 3 fe- et'i parka ait. Hükümetin bu konuda